15

WAR

ÇELE MAI BUNE ROMANE DE RĂZBOI
ACȚIUNI DE COMANDO URMĂRIRI SPECTACULOASE
SPIONAJ SCENE DE COȘMAR SABOTAJE
ÎNTR-UN CUVÂNT "WAR" - O COLECȚIE SENZAȚIONALĂ

GUY LESPIG

ULTIMA RAFALĂ ÎN BIRMANIA

Guy Lespig

ULTIMA RAFALA DIN BIRMANIA[1]

V.1.0

Traducerea de RADU PONTBRIANT

Guy Lespig
La septieme jonque
1968
Editura Z
1994

[1] Cartea a mai apărut în România şi sub titlul „A şaptea joncă” la editura Meridiane, colecţia „Delfin”.

CAPITOLUL I

...320... 310... 320... Acul fosforescent bătea uniform. Prin ovalul de sticlă al măştii, Chester Ross observa pe rând, cu încordare, adâncurile de corali sfâşiaţi, busola cu baie de ulei prinsă de încheietura mâinii şi cronometrul său.

Secundarul părea că se roteşte cu o iuţeală înspăimântătoare, ca şi cum la o adâncime de trei braţe[2] timpul s-ar scurge mai repede decât în aerul liber!

Chester Ross se îndoia de reuşita misiunii sale. Cei de la statul-major nu prevăzuseră curenţii din trecătoarea din sud: fusese nevoit să înoate la suprafaţă, luptându-se din răsputeri timp de aproape o oră, pentru a nu sa înfige în pumnalele de calcar coraligen al strâmtorii.

Din fericire nici un observator japonez nu-l zărise prin apele învolburate.

Acum însă aerul din cele patru butelii era pe sfârşite. Şi nici vorbă să rămână mai mult de două ore în apropierea ţărmului: cea de a şasea *Task-Force* 2[3] înainta în linie de atac spre Peleliu şi în cel mult patruzeci de minute trebuia să înceapă bombardamentul aero-naval.

Îşi amintea prea bine de iadul de la Kwajalein şi nu ţinea cu tot dinadinsul să ajungă la ţărm la vremea când băieţi din U.S.A.A.F.[4] vor fi ocupaţi cu grăpatul plajei!

O stâncă ascuţită ca un dinte de rechin apăru fără veste în faţa măştii locotenentului Chester Ross care, răsucindu-se uşor, lunecă mlădios spre dreapta. Zări fundul mării, pustiu, cu nisip mărunt, în care se urmăreau crabi şi peşti plaţi, ciudat coloraţi.

Chester îşi simţea nervii încordându-se mai mult; adâncimea de patru braţe arăta că ţărmul trebuie să fie la mai puţin de o sută de yarzi[5].

---

[2] Braţ – unitate de măsură în marină, egală cu 1,83 m. (N.T.).

[3] Task-Force – Corp de armată cuprinzând atât unităţi terestre, cât şi de marină şi de aviaţie, trimisă cu o anumită misiune, (N. T).

[4] U.S.A.A.F. – Forţele aeriene ale Statelor Unite ale Americii, (N. T.).

[5] Yard – măsură englezească pentru lungimi liniare, egală cu 91 centimetri, (N.T.).

Vedea parcă linia întunecată a cocotierilor, ascunzând cazematele cu ambrazuri bine camuflate, cuiburile de mitraliere la rasul solului şi tranşeele acoperite cu ramuri de palmier.

Chest ştia cu precizie locul în care se afla: la sud de mica insulă Kongauru, în dreptul Umurbrogalului.

Japonezii nivelaseră acolo o fâşie pentru decolare lungă de o mie trei sute de yarzi; îşi amintea că o recunoscuse în fotografiile luate din avion, pe vremea când îşi pregătea misiunea.

Dintr-o zvâcnitură a labelor de cauciuc se lăsă pe fundul apei, vrând să evite cu orice preţ vâltoarea din trecătoare.

Cronometrul arăta orele 7 şi 23 în clipa când prima mină se desprinse pe fondul albăstrui care de două ore constituia întregul univers al scufundătorului de luptă. O mină japoneză pântecoasă, striată, având de fiecare parte trei fire de tracţiune şi ancorată cu o funie de Manilla. Dacă o şalupă de debarcare, înţesată cu *marines,* ar agăţa doar unul dintre fire, bieţii băieţi n-ar avea nici măcar timpul să se mai întrebe de ce se răstoarnă şalanda.

Chest se imobiliza, suspendat între două ape. O unda de îngrijorare îi încreţi fruntea sub mască; nu-i mai rămâneau decât douăzeci de minute pentru a străbate trecătoarea la întoarcere. Şaizeci de minute de oxigen, dar numai douăzeci de minute pentru a scăpa de aici, din pricina schimbării curenţilor.

Enervarea îl cuprindea, iar apropierea japonezilor nu contribuia de loc la liniştirea sa. Fără a mai pune la socoteală că pe insulă se afla o brigadă de scufundători ai *Marinei Imperiale*. Amănuntul acesta îi fusese comunicat cu amabilitate puţin înainte de a fi abandonat în largul mării.

Desprinse placa de acetat legată de coapsă şi cu ajutorul unui poanson special notă cu grijă caracteristicile şi poziţia maşinăriei pe care tocmai o descoperise. Folosindu-se apoi de cleştele lung şi ascuţit care-i atârna de-a lungul piciorului drept, tăie cu infinite precauţiuni cele trei cabluri de tracţiune.

Chest îşi simţea acum sudoarea curgându-i pe obraz.

— Într-o bună zi tot voi da peste o amorsa cu destindere! gândi el fără voie, ca întotdeauna când scotea din funcţie un asemenea dispozitiv. Oare ceilalţi ce-or fi făcând?

De pe vedetă porniseră doisprezece înotători de luptă în această dimineaţă. Ce-or fi făcând acum! Au reuşit ei oare să străbată strâmtoarea de corali? Pierduse orice contact cu ei, în lupta aceasta a umbrelor, în care fiecare scufundător nu dispune decât de propria sa voinţă pentru a-şi învinge frica, în care

fiecare om poate ceda ispitei de a renunţa, fără teamă de ceilalţi.

— Un tetraedru! Piramida de beton ancorată în nisip îşi întindea spre suprafaţă cioturile ascuţite. Chester notă obstacolul pe plăcuţa sa de acetat.

Un talaz se rostogoli undeva deasupra sa, stârnind doar o unduire surdă.

Chester plutea acum peste rămăşiţele sfărâmate ale unui ampenaj de avion: fundul se ridica treptat iar deriva aparatului atingea suprafaţa.

— Şi dacă rămân blocat în trecătoare? Instrucţiunile spun că în cazul acesta trebuie să tragi la mal din cauza exploziilor submarine…

Îşi aminti de Saipan. Când se desfăşurase primul val de *Marines,* găsiseră trupul unui om-broască răstignit în semn de bun-venit…

Încă zece minute. Muştiucul se întări deodată şi Chester simţi cum îi tresare inima oxigenul! Dumnezeule, oxigenul! Muştiucul devenea rigid, ca şi cum o broască de gheaţă ar fi astupat tuburile inelate. Strânse cu amândouă mâinile detentorul care încetase să mai fluiere şi se răsturnă apoi pe spate, aproape sufocat.

Speriată, o actinie cu polipi multicolori îşi adună în juru-i corpul diafan.

Chester răscolea apa cu lovituri puternice de labe, care stârneau pulberea de corali în vârtejuri prelungi… Degetele sale căutau febril, aproape înnebunite.

Mănuşa de cauciuc lunecă peste oţelul celor patru butelii, găsi ventilul de alimentare al ultimului rezervor, înverşunându-se asupra micuţului robinet cu fluture.

Chester Ross simţi o răbufnire de aer pătrunzând violent în plămânii săi sufocaţi.

Cronometrul arăta douăsprezece minute exact în clipa când Chest îşi dădu seama că urcă ca o săgeată spre suprafaţă, a cărei spumă o sparse precum un dop de plută. Strălucirea soarelui lovi ochii săi obişnuiţi cu semiîntunericul verzui al câmpiilor submarine.

În jurul unei construcţii joase lucra o echipă. Zări un gradat care îşi biciuia ciudatele sale moletiere cu o nuia mlădioasă. În depărtare, un avion decola spre Ngesebus.

Simţi cum este ridicat de picioare şi zvârlit apoi într-o vâltoare uriaşă. I se părea că se năpusteşte asupra ţărmului care dansa în

faţa geamului măştii sale cu viteza unei scânduri de surfing[6].

Dând frenetic din mâini şi din picioare izbuti să se scufunde în valuri. Imediat apoi se lăsă să cadă în picaj, evitând la timp talazurile care se îndreptau zgomotos spre ţărm.

Pătrunse fără veste într-un calm nemărginit şi se lipi de fundul apei, cu braţele şi picioarele desfăcute, încercând să-şi vină în fire.

De data aceasta chiar că nu lipsise mult ca să fie aruncat pe nisipul plajei.

Un accident obişnuit: n-ar fi fost pentru prima oară ca o santinelă japoneză să se trezească cu un om-broască rostogolindu-i-se la picioare. De obicei înotătorul de luptă nu sta prea mult pe gânduri şi, cu labele sale diforme de răţoi şchiop, alerga să-şi caute adăpost în spuma care-l alungase. Şi întotdeauna glonţul nipon îl ajungea pe scufundător, înainte ca acesta să se facă nevăzut.

Răstignit pe fund. Chester aşteptă două minute, neîndrăznind să facă vreo mişcare, în timp ce suprafaţa clocotea deasupra lui. Mâinile sale înmănuşate se înfigeau în sfărâmăturile de scoici ca şi cum s-ar fi temut ca o mână uriaşă să nu-l smulgă din ascunzătoarea sa, expunându-l gol şi fără apărare mitraliorilor niponi.

— Ticăloşii! blestemă în gând, era cât p-aci să-mi vină de hac! Într-o bună zi îmi voi lăsa pielea în mâinile lor. Cu porcăria asta a lor de pază a ţărmului…

O şuviţă de sudoare îi acoperi ochiul stâng, trezindu-l la realitate.

Acele cronometrului se roteau, tresărind la fiecare gradaţie, într-o implacabilă numărătoare inversă.

Schimbă azimutul cu o sută optzeci de grade şi se întoarse pătrunzând în umbra salvatoare de pe fundul canalului Babelthuap.

Pe măsură ce tetraedrele fantomatice cedau locul pustiului acoperit cu scoici, Chester îşi regăsi calmul. Pe măsură ce creştea adâncimea, albastrul deschis al apei devenea verzui şi căpăta culori de smarald.

Chester se străduia să înoate cu o eficacitate deplină a mişcărilor pentru a-şi păstra respiraţia regulată şi pentru a face

[6] Surfing – sport nautic practicat mai ales în Australia; sportivul stă în picioare pe o scândură rotunjită la un capăt, folosind valurile care îl duc spre mal, (N.T.).

economie de aer. Batimetrul său arăta patru braţe adâncime când zări scurgându-se dedesubtul său marginea extremă a podişului de corali.

Înota acum suspendat printr-un neîncetat miracol deasupra unei prăpăstii semitransparente, ameţitoare, pustie.

Exact cu patruzeci şi două de minute mai târziu trecea strâmtoarea, luptând împotriva mareei în creştere. Când ieşi la suprafaţă în largul mării, insula Peleliu se confunda cu atolul său, puţin mai înverzită decât lanţul ei de coral. Orizontul era tărcat cu trâmbe ciudate de fum, negre şi cenuşii, înclinate spre vest.

Chiar în aceeaşi clipă uruitul apocaliptic îl sili să-şi înalţe privirile: primele escadre de *Corsair*-uri şi de *Hellcat*-uri se îndreptau spre Peleliu.

Şi deodată apărură cu toţii acolo; Bowl şi Jeffrey, Thomlinson şi Baxter, Rabowski şi Ward întreaga echipă de şapte. Fără a scoate un cuvânt se aşezară în linie, la o depărtare de câte o sută de metri.

Chipurile scufundătorilor apăreau şi dispăreau printre valuri, dar Chester nu-i vedea pe toţi deodată pentru ai număra.

Primele explozii zguduiau straturile de aer cald de deasupra Peleliului. Fum şi pulbere, ca de zile mari. Începuseră să răscolească în vârtejuri cocotierii, cu răsuflarea lor de forjă.

Mugind sălbatic apăru vedeta, foarte joasă, rapidă, având bărcuţa pneumatică prinsă la babord, chiar la rasul liniei de plutire. Chester rupse un plic colorant şi marea deveni galbenă în jurul său.

M.T.B.[7]-ul viră larg şi se aşeză pe direcţia scufundătorilor. Şeful de echipaj coborî în pui[8] ţinând în mână colacul „prinde dacă poţi!”

Primul om-broască întinse mâinile şi în clipa următoare se trezi aruncat în barcă. Alt trup sări peste el. Şi încă unul. Cu un icnit de uşurare Chest îşi petrecu braţul prin colac şi, stăpânindu-şi grimasă, simţi cum este smuls din apă şi zvârlit în bărcuţă.

Clătinându-se încă, îşi regăsi camarazii sub puntea vedetei speciale.

— ... Şapte..., opt.., zece! Unsprezece... Lipsă unul! număra maestrul de cart, luând poziţie aproximativă de drepţi în clipa în care Chester Ross pătrundea înăuntru prin tambuchi.

Cei zece înotători de luptă îşi scoteau costumele şiroind de

[7] M.T.B. – vedetă rapidă, (N.T.).

[8] Pui – barcă mică cu o singură pereche de vâsle, (N.T.).

apă. Rămaseră nemişcaţi, peste chipurile lor încercănate de osteneală trecând o umbră de nelinişte.

— Allen? Unde-i Allen? întrebă Chest cu vocea lui uscată. Îi răspunse o tăcere încordată, ca şi cum nimeni nu l-ar fi auzit.

— De data asta i-a venit rândul lui Ted Allen, spuse unul, lăsând să-i lunece scafandrul de-a lungul trupului, unsuros în ciuda talcului.

— În tot acest dute-vino al debarcării se va găsi vreun şlep care să-l pescuiască, spuse Chester, ştiind prea bine ca asemenea născocire nu putea înşela pe nimeni.

Îşi lăsă privirile să lunece peste tovarăşii săi; şi ei păstrau o muţenie încăpăţânată. Nu se eliberaseră încă de clipele pe care tocmai le trăiseră, iar mintea lor nu părăsise cu totul adâncurile în care timp de patru ore încheiate luptaseră cu teama şi cu renunţarea.

— Înotători japonezi?

Clătinară din cap în tăcere.

Chest deschise uşa ermetică care îi despărţea de o mică sală de duş, pentru a îndepărta stratul de sudoare care-i acoperea trupul.

Oglinda îi trimise imaginea chipului său smead, parcă cioplit cu dalta şi oacheş din pricina sângelui indian care-i curgea prin vine.

Scund, foarte vânjos, sublocotenentul Chester Ross absolvise şcoala de scufundători-deminori ai marinei de la Sokes-Bay. Surprinzătoarea sa agilitate, precum şi o rezistenţă cu mult peste cea obişnuită, făceau din el unul dintre cei mai buni înotători de luptă din Task-Force.

Unul câte unul îşi lăsa să joace muşchii încordaţi de efort iar pielea lui brună se întindea cu supleţe, regăsindu-şi elasticitatea şi alungând încetul cu încetul oboseala.

Willy Rand, telegrafistul de pe bordul vedetei speciale, aştepta în *roof*[9] înghesuindu-şi trupul şerpuitor şi deşirat sub tavanul prea scund.

— Trebuie să vă faceţi raportul imediat, *sir!*

— Da, ştiu. Primele şalupe vor pleca de aici la…

Consultă cronometrul pe care îl blestemase cu zece minute mai înainte.

— La nouă şi treizeci. De obicei ni se lasă zece minute pentru a redacta „hârţoaga”! Ross aruncă o privire. Cu maşina de scris

[9] Roof – încăperea de sub punte, (N.T.).

ţăcănind pe genunchi, cei doi ofiţeri de la informaţii şi începuseră să copleşească scufundătorii cu tăvălugul de foc al întrebărilor tehnice.

— Păi… Tocmai am primit un mesaj, *sir.* Ordin să vă transbordăm imediat pe portavionul Tuscaloosa.

— Ordinul cui?

— Vasul amiral *S.S. Pennsylvania.*

Ross aruncă telegrafistului o privire tăioasă ca o lamă.

— Şi… pentru ce?

Operatorul ridică din umeri.

— Nici o explicaţie, sir. Nici una.

Era, într-adevăr, multă lume pe plajă în dimineaţa aceasta. Iar strigătele mulţimii se pierdeau în uruitul înfundat al resac-ului[10].

Gâfâind după înotul îndelungat, fata se lăsă pe nisipul fierbinte şi scoţându-şi casca de baie îşi scuturâ buclele brun-roşcate.

Rudi Beumann se trânti alături de ea atingându-i uşor umărul şi urmări apoi cu un deget distrat perlele de lumină care se rostogoleau pe pielea ei sidefie.

Fata se înfiora sub mângâiere. Încă nu se obişnuise cu această senzaţie, nouă pentru ea; Sandra abia ieşise din adolescenţă. Împlinise de curând optsprezece ani şi în tânăra femeie încă se mai putea bănui copila. Sandra Mctriwitt părea chiar o puştancă, iar fardul încă timid care îi întărea trăsăturile obrazului nu izbutea, cu toată osteneala, s-o facă să-şi piardă aerul copilăros.

Îşi rotunji spatele sub mâna lui Rudi apoi se îndepărtă, pufnind de râs şi de enervare. Întredeschise puţin ochii; nu destul ca el să bage de seamă, dar suficient pentru a-l privi în voie printre genele ei lungi.

Sandra nu îndrăznea încă să-l privească drept în faţă; se temea să nu roşească.

Prin crăpătura îngustă a pleoapelor ghicea că-i aplecat uşor deasupra ei şi şovăind între dorinţa de a o săruta, teama de a o vedea ferindu-se şi frica de a se face de râs.

Ca şi cum toţi cei care se scăldau în apele Australiei, îndeosebi cei din Sydney şi-ar fi aţintit ochii asupra lor şi mai cu seamă asupra lui, Rudi Beumann.

Ea încercă să-şi ţină răsuflarea şi aşteptarea făcu să-i treacă un fior de plăcere prin tot trupul.

Şi el era tânăr. Îi mărturisise că nu are decât douăzeci şi trei

[10] Resac – valurile de coastă în direcţia malului, (N.T.).

de ani; isteaţă, ea ghicea că mai pune doi de la el pentru a rotunji. Doi, nu trei; căci pentru a putea face parte din *Marines* trebuie să ai douăzeci şi unu de ani împliniţi.

Rudi încreţi buzele, şovăind, încruntă sprâncenele şi îşi trecu repede mâna prin părul sau prea blond.

Ea îi privea cu atenţie torsul care nu izbutea să se bronzeze şi ai cărui muşchi se rostogoleau armonios sub piele şi gândi că este frumos – frumos ca un înger – şi ca este nedrept că nu l-a întâlnit decât de opt zile.

Avea câteodată ciudata impresie că fusese dintotdeauna hărăzită doar lui.

— Dormi, Sandra, şopti el din vârful buzelor.

Se întinse prelung, de pe acum vicleană, înainte de a deschide ochii.

— Da, recunoscu ea… Poate din cauza soarelui… Spune, Rudi, ce-ar spune ai tăi dacă te-ar vedea aici cu mine? Vreau să spun, ce-ar gândi ei despre mine?

— Cu siguranţă că n-ar spune nimic. Lucrurile acestea se obişnuiesc şi în America, ştii?

— Dar… în Germania?

Băiatul se încorda deodată. Căuta un răspuns pe care nu-l găsea. Lui Rudi Beumann nu-i plăcea să i se amintească originea. Mai ales cea a familiei sale.

La urma urmelor bunicul său fusese liber în a lua hotărârea de a emigra în S.U.A., în 1920. Vânduse lăptăria pe care o avea în Schwarzwald şi aruncase ancora în Argentina – o modă a epocii. Tatăl său hotărâse la rându-i să se stabilească în America de Nord. Îşi ridicase cortul în Wgoming. Un cort mărişor de altfel, de vreme ce avea acum o mare fabrică de hârtie.

— Te-ai supărat, Rudi?

Sfărâmă o grămăjoară de nisip între mâini apoi cuprinse fata.

— Sunt un prost.

Buzele lor se uniră, la început cu sfială, apoi amândoi simţiră sângele curgând ca lava – la fel cum simţiseră cu patru zile înainte, atunci când se treziseră amândoi pe plajă, noaptea.

Primul se desprinse Rudi şi privi printre buclele ei dacă nu cumva se uită cineva le ei. La vreo zece metri o pereche râdea. Simţi cum roşeşte.

— E ora opt. E timpul să plecăm dacă vrei să cinăm la restaurant.

Degetele lui întâlniră foile unei cărţi pe jumătate îngropate în

nisip: *Savannah.* O cumpărase tocmai când a cunoscut-o pe Sandra.

Îi plăcuse din prima clipă, în fusta ei croită drept. O acostase cu stângăcie… Cu atâta stângăcie încât ea pufnise în râs. Era aşa de nostim să vezi un *Marine* roşind de sfială.

Niciodată nu fusese frământat în asemenea hal un chipiu de marinar de degetele nervoase ca în ziua următoare, când venise s-o aştepte la ora închiderii magazinului, unde lucra Sandra…

Ea se ridică deodată şi-şi trase în grabă o fustă *corai* şi un *polo*. Rudi o privea cu lăcomie având impresia de a fi într-adevăr cel mai norocos dintre bărbaţi.

— Da, trebuie să mergem acasă pentru a ne schimba, o auzi glumind. Nu e bine ca o fată tânără să rămână pe plajă după ce se înnoptează.

El zâmbi şi o îmbrăţişa, amintindu-şi clipa în care se deşteptaseră, cu patru nopţi în urmă, chiar în locul acesta. Vântul legăna coamele palmierilor de pe faleză. Marea creştea, iar valurile începeau să le atingă lucrurile. În depărtare, luminile din Sydney străluceau sub bolta de catifea.

O luase încetişor în braţe.

În noaptea aceea fusese a lui şi, mai târziu, când soarele îi trezi şi-a dat seama că o iubeşte din tot sufletul.

Chemară un taxi.

2053 Olympus-Pt: un hotel cu balconade din stuc, cu groom[11], restaurant şi piscină. Sandra ar fi preferat o pensiune de familie sau o mică vilă unde să fie numai cu el în această lună de miere care, aşa cum presimţea, avea să stârnească multe furtuni în familia ei.

Dar Rudi hotărâse să ascundă în acest hotel de lux tainica lor fericire. De asemeni, nu-i displăcea s-o uluiască pe Sandra: solda pe şase luni de cheltuit în zece zile de permisie! Şi la ce bun să faci economii? Se întorsese din Tarawa şi insula nu-i lăsase decât un soi de amintiri confuze, un amestec de groază şi spaimă.

Înţelegea acum mai bine de ce veteranii îşi făceau de cap şi se întorceau în cartierul West în zorii zilei în furgoanele poliţiei australiene.

Intră în cameră, închise uşa în urma sa şi o deschise larg pe cea cu geamuri. Dedesubt, Sydneyul strălucea cu mii de focuri în noaptea ţintuită cu aur.

— Ştii, Rudi, mă întreb câteodată dacă e adevărat… Sandra se

[11] Groom – om de serviciu în livrea, comisionar, (N.T.).

apropiase fără zgomot. El stinse lumina şi o simţi lipindu-se de el.

— Nu, nu-i un vis, murmură el căutându-i buzele…

— … Nu am decât să privesc calendarul, adăugă în şoaptă.

Trei bătăi puternice în uşă îi făcură să tresară. Rudi aprinse lumina. Aproape înfricoşată, Sandra pălise şi tremura la pieptul lui.

— Sunt părinţii mei care au pus să mă caute! gemu ea aproape plângând. Au venit să mă ia!

— Nu se poate: părinţii tăi locuiesc în Kimberley.

Se apropie de uşa în care răsunau alte bătăi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce pe care şi-o dorea fermă.

— Poliţia. Deschideţi!

Rudi Beumann îşi muşcă buzele.

— Poliţia! hohoti fata, acoperindu-şi pieptul cu mâinile încrucişate.

Îi făcu semn spre camera de baie în care ea alergă să se încuie.

— Doamne!… Şi nu are decât optsprezece ani…

Abia trase zăvorul şi uşa se roti pe balamale, împinsă cu umărul. Doi uriaşi cu căşti albe se năpustiră în odaie, râzând, îl înconjurară pe Rudi lovindu-l cu palmele pe spate.

— Aha, băiete! Va să zică aici mi te ascundeai cu porumbiţa ta… Hoţule, hoţule!

Cel mai mare dintre cei doi, cel care purta gradul de maior maşter şef se înecă de râs văzând mutra încremenită a tânărului marinar.

Era limpede că gusta clipa aceasta în cel mai înalt grad. Fără îndoială că avea o plăcere sadică în a-şi îndeplini treaba lui reglementară de piază-rea cu atât mai mult cu cât se ştia urât de toţi cei din armată şi marină.

— Cred că ştii de ce-am venit, micule?… Singurel pe-aici? Nu! N-o să mă faci niciodată să cred una ca asta, domnule Rudi Boyeman', *Hey?*

Uşa camerei de baie se deschise şi apăru Sandra cu chipul înspăimântat.

— Sunt cu el… îngăimă ea.

Cei doi M.P.[12] se întoarseră deodată.

— Oho! Ia te uită ce mai bucăţică! făcu ostaşul dezbrăcând-o din ochi cu neruşinare.

[12] M.P. – poliţia militară, (N. T.).

— Fainã! rânji *quartier-maisirul,* cred cã nu te plictiseşti cu ea, marinarule?

— Încetaţi! Încetaţi o datã! scrâşni Rudi. Încetaţi ori... Lãsaţi-o în pace! Auziţi, lãsaţi-o în pace!

Cel mai voinic dintre cei doi îl ghionti cu cotul pe celalalt. Era limpede cã cei doi M.P. trãiau cea mai grozavã clipa a vieţii lor.

— Sigur cã te lãsãm aici, ştrengarule!... Ah! Ah! Ah! se strâmbã şeful, maimuţãrind vocea întretãiatã a lui Rudi, care, cu pumnii încleştaţi, îl ţintuia cu privirea, gata sã-şi piardã cumpãtul. Şi apoi, aşa se vorbeşte cu poliţia militarã, ce pãrere ai, Clark?

— Ei, na! Pe chestia asta îi vom lãsa o hârtiuţã! Tipul scoase cu o încetinealã calculatã o foaie albastrã din buzunar, în timp ce camaradul sãu chicotea cu neobrãzare.

— Tu eşti Rudi Beumann? Operator-telegrafist, caporal al corpului şase de armatã?

— Da eu sunt.

— Trebuie sã te prezinţi mâine la unitate! Poftim foaia de drum.

Cu o plãcere evidentã, gãliganul cu cascã albã dãdu drumul foii sã zboare prin cameră.

— Nu se poate, doar mai am trei zile, şefule! Trei zile!

— Ba uite cã se poate! triumfã omul. Şi uite foaia ta de drum. Noroc, marinarule!

Se întoarse cãtre tovarãşul sãu.

— Haide, Clark, sã lãsãm porumbeii singuri! Se aplecarã pentru a putea pãşi pragul.

— Şi încã ceva, micuţule Boyeman', cautã mai ales lui nu scapi trenul... Înţelegi ce vreau sã spun?

Îşi încrucişa pumnul ca şi cum ar fi purtat cãtuşe şi se fãcu cã ţinteşte un punct în spaţiu. Trânti apoi uşa şi îndepãrtã chicotind întruna.

Rudi şi Sandra rãmaserã o clipã împietriţi, neîndrãznind sã se priveascã.

— Dar mai am încã trei zile! Trei zile, înţelegi!

Sandra îşi reveni şi se apropie sã-şi cuprindã iubitul.

— Ştiam cã într-o bunã zi va trebui sã pleci, Rudi, mii de femei cunosc clipa aceasta.

— Da, dar nu în felul ãsta! Ah! Nu, nu aşa! N-aveau dreptul sã intre aici. Nu.

— Te rog, Rudi... Te implor...

Buzele ei se poticniră în faţa cuvântului iubitule.

— Şi ce-ai să faci tu?

— Te voi aştepta, Rudi, te voi aştepta…

Plaja era inundată de soare, ba chiar de mai mulţi aştri, căci aruncătoarele de flăcări ale celui de al treilea val intraseră de câteva minute în acţiune.

Trâmbe dese de fum ascundeau la intervale oameni mărunţi, în salopete tărcate ca blana de leopard, ce alergau ici şi colo, încercând să se adăpostească de bătaia mitralierelor Kando şi a mortierelor nipone.

Pilotul *Dauntless*[13]-ului viră pe o aripă şi marea se înclină brusc în faţa vizorului carlingii.

Pe locul radio-mitraliorului şedea un bărbat cu obrazul masiv, având umerii aduşi înainte pentru a putea să încapă în locul îngust. Înghesuit între o paraşută şi un post de radio, al cărui mod de funcţionare îi era necunoscut, locotenentul Bill Robsky, din corpul *Rangers,* blestema aviaţia, marina şi armata de uscat la un loc, pentru faptul de a-l fi închis într-o asemenea cutie zburătoare.. O cutie zburătoare la cheremul oricărui *Mitsubishi*[14] japonez.

Robsky tocmai îşi spunea că, pesemne, lucrurile nu prea merg cum ar trebui acolo, cu trei sute de metri mai jos, când pilotul scoase o exclamaţie.

— Iată vasul *SS Tuscaloosa, sir.* Daţi-mi legătura pe circuitul de apropiere.

— Poftim? se înecă uriaşul, neîncrezător.

Pilotul împinse manşa şi aparatul se înclină uşor în faţă, ca şi cum ar fi lunecat pe o rampă invizibilă.

— Butonul roşu, chiar în faţa dumneavoastră. Cel notat *Dial Look.* Apăsaţi-l cu putere.

Bill Robsky apăsă cu întârziere. Aruncă o privire temătoare înspre Peleliu.

Insula dispărea literalmente sub uleiele de fosfor şi norii negri ai incendiilor.

Pilotul declanşa apoi deschiderea carlingii şi parbrizul de plexiglas culisă lăsând să pătrundă vântul ca o vijelie.

Oceanul era presărat cu o mulţime de cargouri, unele lăsând

[13] Dauntless – tip de avion cu două locuri, folosit în aviaţia marină, (N.T.).

[14] Mitsubishi – avion de vânătoare japonez, (N.T.).

dâre lungi de fum colorat, altele scuipând flăcări sacadate. Freamătul salvelor făcea să vibreze ciudat planurile *Dauntless*-ului.

Bill avea oarecum impresia că asistă la un film de actualităţi căruia îi lipsea banda magnetică.

Un pocnet sec în fuzelaj; simţi cum viteza scade brusc. În clipa aceea, mică şi neînsemnată, pista de aterizare a portavionului *Tuscaloosa.*

— La naiba! să nu-mi spui că-ţi vei aşeza taxiul pe cutia aia. spuse el, cu gâtlejul uscat.

Pilotul probabil că deconectase circuitul de inter-comandă pentru a putea trece pe frecvenţa batmanului[15], căci nu răspunse.

Dauntless-ul vira din nou, luându-şi direcţia pe axul vasului apoi începu să coboare ca şi cum aripile nu l-ar mai fi purtat. Bill îşi muşcă buzele. Nu avusese niciodată senzaţia aceasta. Părea că niciodată pilotul nu va izbuti să atingă micul dreptunghi al pistei de apuntare.

O adiere clătină bombardierul în picaj, sensibil acum la cele mai mici goluri de aer. Portavionul dansa ca o jucărie.

Şi avioanele acelea, împănate, aripă lângă aripă la capătul pistei şi ale căror elice le zărea rotindu-se în cercuri de lumină?

Cu siguranţă că se vor face ţăndări în ele.

Brusc, dedesubtul planurilor începu să alerge cu iuţeală marea; dar nu albastră, aşa cum o zărise de cinci ore încoace, nu compactă, curată şi strălucitoare, ci agitată de o hulă urâtă, înspumată, verzuie şi cu valuri ale căror creste se ciocneau ţâşnind în sus.

Cu nasul în paraşuta pe care o ştia de prisos, cu inima la gură, ofiţerul din corpul *Rangers* strecură o privire prudentă peste umărul pilotului.

Tuscaloosa se apropia în salturi. Pista minusculă a portavionului nu va fi niciodată suficient de lungă pentru a învinge viteza de necrezut a aparatului.

Batmanul îşi agita rachetele…

Trenul de aterizare se zăvorî şi bielele pocniră sub fuzelaj ca două împuşcături de pistol. Bill închise ochii când zări turelele tunurilor de 40 sărindu-i în faţă.

Dauntless-ul devie brusc, ţipând ca o pasăre rănită. Elicea mugi încă o clipă apoi tăcu. Doar vântul şuiera deasupra bordului

[15] Batman – cel care dirijează apuntarea pe un portavion, (N.T.).

de atac şi peste muchia carlingii. Bombardierul de vânătoare se prăbuşi deodată şi Bill simţi că este strivit de scaun în timp ce o forţă uriaşă îl trăgea înainte.

Cârligul agăţă cablul de frânare rapidă şi aparatul se opri la mai puţin de douăzeci de metri de o escadrilă de *Corsair*-uri care se pregăteau de catapultare.

— Curată nebunie! Trebuie să fii ţicnit de-a binelea să faci o chestie ca asta! Capcana asta a voastră e o casă de nebuni!

Un *Corsair* se avântă urlând iar pintenul catapultei lovi limitatorul de cursă din capătul pistei. După ce zbură un timp la rasul apei, vânătorul se ridică greoi.

O sumedenie de roboţi în salopete ciudate şi multicolore alergau încoace şi încolo, cu căşti antizgomot pe urechi.

Aripile *Dauntless*-ului se strânseră dintr-o dată şi Bill îşi plecă instinctiv capul.

— Locotenente, ar trebui să coborî acum.

În căşti răsună vocea calmă a pilotului, zgândărind neplăcut orgoliul lui Bill Robsky. Îşi smulse casca şi se lăsă să lunece pe puntea metalică.

Două *Corsair*-uri fură catapultate unul după altul şi pista se acoperi de aburi.

Unul dintre roboţi îi arătă cu mâna întinsă o uşiţă care da în pavilionul central[16]. Încercând să răspundă, Bill nu nuzi nici sunetul propriului său glas.

Se răsuci pe călcâi şi sprâncenele i se înălţară, neîncrezătoare *Dauntless*-ul cu care tocmai sosise se înfunda sub punte, purtat de o platformă pătrată.

Un magnetofon răspândea ordine, seci ca nişte plesnituri de bici. Ultimele *Corsair*-uri încheiau decolarea. Sus, deasupra flotei, se rotea o escadrilă de avioane de tipul *Helldiver*, cu trenurile de aterizare scoase în aşteptarea apuntării.

Bill Robsky întoarse febril mânerul panoului blindat şi se năpusti într-un coridor. Închizând uşa în urma sa, avea senzaţia că intrase în altă lume. Nici urmă de gălăgie prin uşile blindate se auzea înfundat şi nedesluşit doar zgomotul unor şuierături, ecourile unor aparate de radio şi zumzetul turbinelor.

Puţin uluit, Bill urcă o scară de. Fier, se încrucişa cu doi mateloţi ce coborau în goană, lunecând cu picioarele pe

[16] Pavilionul central – numele dat ansamblului de suprastructuri ale unui portavion şi în special postului de comandă, (N.A.).

balustrade şi ajunse în faţa unei uşi pe care scria OP-ROOM[17].

Uşa se deschise chiar în clipa în care se pregătea să bată, lăsând să treacă un ofiţer de marină îmbrăcat cu o tunică verde decolorată. Scund, cu părul foarte negru şi foarte scurt, cu pielea întunecată, semăna cu un mulatru.

Abia dacă îi aruncă o privire şi mormăi ceva care, în funcţii de dispoziţie, putea trece fie drept scuză, fie drept insultă.

— Asta-i bună!... Ei! Aşteaptă puţin! răcni Robsky. Chester Ross, tu eşti?

Ofiţerul rămase o clipă nemişcat înainte de a întoarce.

— Chiar el! Iar în faţa mea se găseşte neîmblânzitul Bill Robsky, din *Rangers,* zmeul din Airborne[18].

Bill Robsky şi Chester Ross se cunoşteau încă de la West-Point[19]. Ross terminase cu gradul de cadet. Bill, mai puţin norocos, avea acum o lungă carieră de subofiţer în urma sa.

— La naiba!... Nu ne-am mai văzut de la... De la...

— De la Matanikau[20] din Canal, scumpule, zbieră Robsky, în ziua când ţi-am scos un ghimpe scârbos japonez din picior, îţi aminteşti?

— Unul mai puţin. Şi s-ar putea afla motivul prezenţei tale pe pluta asta de lux?

— Habar n-am.

— Ciudat. Şi treburile merg chiar atât de prost la Peleliu încât marina a fost nevoită să apeleze la viteazul Rob?

Bill îşi frecă barba aspră a obrajilor.

— Crede-mă că n-am nici cea mai mică idee. Mă aflam în tabăra de instrucţie de la Rabaul. Din Noua Britanie, când m-au înhăţat maimuţele astea zburătoare!

— Hai! mârâi Chester. Coridorul ăsta te face să crezi că eşti într-o ţeava. Să urcăm pe pasarelă. Cel puţin de acolo poţi vedea ce se petrece.

Se caţără pe o scară, pătrunse printr-un manloh şi străbătu un labirint de coridoare etanşate acustic. Robsky îi ajunse din urmă lângă un hublou.

— N-ai văzut pe nimeni?

Chest clătină din cap, înălţându-se pe vârful picioarelor pentru

[17] OP-ROOM – încăperea ofiţerilor, (N.T.).

[18] Airborne – trupele aeropurtate, (N.T.).

[19] West-Point – Celebră şcoală de ofiţeri în Statele Unite, (N.T.).

[20] Mic curs de apă pierdut în jungla Guadalcanalului. Americanilor le-au trebuit patru luni pentru a-l trece, (N.A.).

a încerca să vadă ceva prin hublou.

— Degeaba, domnii ăştia sunt mult prea ocupaţi.

— N-ai încercat să afli ceva?

— Eroii-amfibie nu vor să fie deranjaţi. Fac război, DUMNEALOR! Noi suntem turişti!

Chester râânji, apoi reluă în şoaptă:

— Se pare că prea merg bine treburile pe insula asta afurisită.

— Pe naiba! Nu-ţi poţi da seama privind de sus... Eu vin chiar de acolo, închipuieşte-ţi.

Robsky căscă mari ochii săi cenuşii şi-şi scărpina cu dipolul mare cicatricea care-i brăzda obrazul drept.

— Ce spui?... Dar asta înseamnă că faci parte din Task-Force.

— Da şi nu. Comand o echipă de scufundători. Ne-am dus să facem o mică recunoaştere în zori. Galbenii au instalat sisteme de apărare submarină. Iar lucrul ăsta nu se ştia!

— Om-broască! exclamă plin de surprindere uriaşul *Ranger.* Asta-i bună! Mocirlele Guadalcanalului nu ţi-au ajuns. A trebuit să te bagi şi în torpilele umane!

— Mi-era greaţă de măcelul angro!

Robsky îşi bătu tovarăşul pe umăr cu laba lui mare, încât Chester se lovi cu bărbia de hublou.

— Închipuie-ţi că pramatiile de la *Navy* erau cât pe-aci să mă ducă şi pe mine: deveniţi scufundător-minor! Misiuni speciale! Supravegherea porturilor!... Aveau cu ce suci mintea unui tip care tocmai fusese spintecat, împreună cu tot batalionul său, la Tenaru. Să fii un specialist, mă rog! Un tip pe care îl cauţi ACASĂ LA EL pentru o misiune şi pe care îl aduci înapoi cu mare alai!

Bill tăcu o clipă, urmărind cu privirea un *Helldiver* cu ampenajul ciuruit de schije, pe care pilotul încerca cu disperare să-l apunteze.

— Şi atunci? întrebă Ross îndreptând o privire ascuţită spre ochii uriaşului.

— Ei bine, atunci am spus da! Douăsprezece săptămâni de instrucţie rapidă la Port-Moresby. Rapidă ori ba, era totuşi vorba de Port-Moresby. Coborâri la ţărm, whisky-ul şi refugiatele indoneziene. Altceva decât un cort individual şi raţiile de atebrină de dat pe gât cât îi ziua de mare... Dar ce s-a întâmplat? Ce ai de mă priveşti aşa?

Chester îşi freca cu încetineală o mână de cealaltă, eu sprâncenele încruntate.

— Cam încep să înţeleg de ce am venit noi aici, făcu el rostind

fiecare silabă în parte. Tu faci parte din Airborne. Eu din JASCO[21]. Nimic comun. Doar un lucru: stagiul ăsta de înotător de luptă. Şi, crede-mă, miroase de la o poştă a oase rupte... De la o poştă, Bill!

Într-un vacarm de fierărie, vânătorul rănit se sfărâma în clipa acea pe punte.

Din ampenajul vertical ţâşneau flăcări înalte. Aproape instantaneu tone întregi de zăpadă carbonică s-au revărsat peste bietul său schelet, în timp ce un robot îmbrăcat în azbest pătrundea şchiopătând în vâlvătaie. Braţele lui diforme aveau la capete cârlige de oţel.

Chester întoarse capul scârbit.

— Ce mai cocteil ni se pregăteşte, bătrâne Bill!

[21] JASCO – Joint Assault and Signal Company, (N.A.).

CAPITOLUL II

În ciuda antrenamentului şi a experienţei sale, locotenentul Chester Ross nu putea suferi clipa aceasta. Instinctiv strângea dinţii în timp ce se aşeza pe bancheta de campanie care, de trei zile, îi servea drept pat.

Ceasul său arăta ora douăzeci şi patrusprezece minute.

Deasupra sa pesemne că marea începuse să devină purpurie, iar umbrele care se năşteau ascundeau complet capul periscopului. Cu toate acestea Ross nu se putea împiedica să se simtă încordat la gândul că submarinul aştepta nemişcat la câţiva metri de suprafaţă, fiind la cheremul oricărui torpilor japonez.

Întregul echipaj simţea fără îndoială aceeaşi nelinişte, căci mateloţii, cu ochii aţintiţi asupra cadranelor de cupru, păstrau o nemişcare încăpăţânată.

Cei doisprezece din comando priveau şi ei cu teamă pereţii pătaţi cu ulei şi plini de o ţevărie infernală care le acoperea orizontul.

Deodată generatoarele electrice s-au auzit bâzâind mai înfundat: un marinar cu torsul gol şi lucios tocmai pătrunsese în intrândul care slujea drept odaie locotenenţilor Bill Robsky şi Chester Ross.

— Şeful doreşte să vă vadă imediat! spuse omul trecându-şi în dreapta ghemotocul de tutun de mestecat.

Cuvântul *imediat* îi displăcuse lui Ross, care străbătu submarinul din compartimentul din faţă până la postul de veghe al periscopului. În urma lui uriaşul Robsky îşi lovea căpăţâna de toate robinetele.

Comandantul Alex Buckley sta aplecat, cu obrazul său sever încadrat de barba neagră, deasupra unei hărţi acoperite de relevee. Puse jos un compas, verifică ceva la periscop şi coborî cele două mânere.

— Gata de coborâre! anunţă el într-un microfon fixat în perete.

— De coborâre, scuipă amplificatorul.

Submarinul se cutremură din toate niturile şi Al. Buckley se întoarse spre cei doi. Pentru prima oară un surâs lumina chipul său cu trăsături aspre, iar ochii îi scânteiau şiret.

— Am verificat măsurătorile mele. Suntem EXACT în punctul

fixat. O milă şi o sută douăzeci de yarzi pe telemetru. Îmi pare rău, nu mă pot apropia mai mult.

Ross îşi înghiţi cu greutate saliva.

— Cerul?

— Foarte acoperit. Ţinând seama că nu e lună, noaptea va fi absolută.

— Marea?

— Hulă uşoară. Nu vă va da de lucru. Nici vouă şi nici celor două bărcuţe pneumatice.

O tăcere de gheaţă se lăsă o clipă pe coridorul strâmt şi semicilindric. *Tomahawkul* se lovi de ceva tare care frecă coca, tresări răsunând lugubru, apoi se imobiliza într-un zgomot progresiv de strivire.

Bill Robsky, care era la prima lui scufundare, se încleştase de puţul periscopului.

— Vom rămâne la fund o sută douăzeci de minute începând de acum, anunţă Alex Buckley trăgându-se distrat de barbă. Adâncimea este de zece braţe.

Dintr-un raft plin de teancuri de hărţi şi de coduri scoase o ploscă argintie cu whisky şi trei pahare de carton.

— Pentru întoarcerea voastră a tuturor! scanda el grav. Căutaţi să-l răzbunaţi pe sergentul Evans şi pe cei unsprezece băieţi ai lui.

În pupilele strălucitoare ale ofiţerului de marină apăru o clipă de licărire tristă. Chester Ross îşi aminti că *Tomahawkul* fusese singurul vas care scăpase din capcana de la Midway, în timpul invaziei. Al. Buckley locuia în Midway. Împreună cu familia sa…

— Nădăjduiesc, spuse Chester cu simplitate. Alcoolul îi ardea gâtlejul ca focul. Tuşi şi întinse mâna.

— Bill şi cu mine ne vom da toată silinţa, domnule comandant.

— Îi vom face să urle înainte să apuce ei să ne cureţe! supralicita Robsky, lacom.

Buzele lui Al Buckley schiţară un zâmbet. Chest făcu un semn cu cotul camaradului său.

— Iertaţi-ne domnule comandant. Mă duc să-mi văd băieţii. Şi trebuie să trec să-l văd şi pe ofiţerul de la informaţii pentru ultimele instrucţiuni.

O scurtă strângere de mână, aproape pe furiş Bill şi Ross se pomeniră din nou împreună în compartimentul torpilelor. Echipamentul lor de scufundare, pudrat conştiincios cu talc, atârna de pereţi.

Cufundaţi în gânduri puseseră mâna pe el tocmai când uşa ovală care despărţea postul din faţă de camera de navigaţie se dădu în lături. Cei doi bărbaţi îşi întoarseră deodată privirile spre intrusul care venea să le tulbure ultima clipă de reculegere. Plini de nemulţumire îl văzură pe lunganul Dale frângându-se în două pentru a putea pătrunde în cabină.

Chipul colţuros, ochii reci şi pătrunzători, un început de chelie toate contribuiau să-l facă antipatic. Însăşi vocea lui rece şi metalică, tăioasă uneori, când voia să dea mai multă greutate unei idei, te făcea să nu te simţi în largul tău.

Simţeai că ofiţerul acesta, care răspundea de debarcare, îşi pregătise misiunea cu hotărâre, cântărind ipoteze şi probabilităţi aşa cum îşi calculează martingala un jucător de curse profesionist. În plus, Dale mai făcea parte şi din statul-major interaliat: un lucru de care nici Ross şi nici Robsky nu auziseră vorbindu-se niciodată până atunci.

Ofiţerul schiţă o uşoară oprire în pragul panoului etanş, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de ostilitatea celor doi din comando.

— Ecou foarte slab pe 340, analiză un difuzor.

Răspunsul sună nedesluşit.

— Ei bine! căpitane Dale, eşti în vizită la *morituri?* mârâi Robsky, cu vocea lui răguşită.

Uriaşul, zeflemist şi plin de viaţă, nu-l putuse suferi pe Dale din clipa în care îl văzuse. De altfel căpitanul Combined-staff[22]-ului nu făcuse nimic în tot cursul călătoriei pentru a mai strânge puţin legăturile. Neglijase chiar să se prezinte, iar Robsky îi aflase numele de pe plăcuţa de identificare pe care o avea cusută pe tunică.

Dale nu acordă înţepăturii nici o atenţie, străbătu postul torpilelor şi atârnă o hartă de unul dintre numeroasele manometre.

— Cred, domnilor, că ar trebui să repetăm ultimele instrucţiuni precum şi să fixăm unele amănunte, secrete până acum.

Cuvântul „domnilor” îi displăcu puternic lui Ross, care îşi reţinu un zâmbet răutăcios. Prea mirosea a salon, a bătălie pe hartă între două ceşti cu ceai. Tonul monden nu era potrivit unor oameni care peste câteva clipe trebuiau să-şi încredinţeze soarta norocului.

— Vă ascultăm, căpitane, scrâşni el aproape de limita politeţii.

[22] Combined-staff – stat major mixt, (N.T.).

Dale se prefăcu că nu observă nimic şi desprinse sulul care se desfăşură singur.

— Iată aici Birmania. Aici, portul Bassein. Ne aflai exact în faţa lui.

Robsky şi Chester încetară verificarea scafandrului negru, urmărindu-l cu atenţie.

— Sus, englezii. Jos japonezii. Nici o graniţă: război de gherilă cam peste tot în nord. Plămânul acestui război Rangoon. Un port legat de regiunea de sus printr-o cale ferată ce duce până pe front.

Ross aprobă în tăcere. Fără a cunoaşte denumirile geografice, ştia urmarea: Dale le-o repeta întruna, dimineaţa, la prânz şi seara de trei zile încoace.

— La cincisprezece septembrie, în ziua atacului de la Pelau[23], două escadrile de B 29 şi de avioane de tipul *Mitchell,* de la Ciung-King, precum şi o unitate engleză de bombardiere *Halifax* care au decolat din Calcutta şi-au unit forţele pentru a distruge acest cuib de vipere…

— Obiectiv distrus în procent de şaptezeci la sută! recită Robsky îmbrăcând cu atenţie pantalonii scafandrului său de neopren[24]. Două cargouri scufundate la intrarea în port blochează traficul. Frontul se înăbuşă, vom câştiga războiul, mi-e gâtul uscat!

Dale îşi manifestă dezaprobarea bătând distrat cu degetele pe rezervorul de aer comprimat al tuburilor lanstor-pilă.

— Din păcate sunt şmecheri şi au îndreptat traficul spre Bassein, port de mâna a doua, legat şi el de calea ferată, în acest loc! se văicări Ross care nu avea modestia triumfului.

— Vă rog. Deci esenţialul, trece prin Bassein. Tancuri, muniţii, arme, întărituri, materiale şi provizii se scurg pe aici înainte de a se îndrepta direct spre zona de luptă.

Ross auzea vocea ofiţerului prin vată; se aşezase pentru a îmbrăca haina etanşă şi se întreba dacă tânăra Liu Wong Hinh mai trăia. Ceea ce, oricât de optimist ar fi fost, părea prea puţin probabil.

— Iată deci situaţia în ansamblul ei. Să mai adăugam aceasta că lucrurile nu merg prea bine în partea dinspre Myitkyina şi că

---

[23] Pelau – numele insulei Peleliu, în dialect local, (NA.).

[24] Neopren – cauciuc, sintetic folosit la confecţionarea costumelor de scafandru autonom, (N.T.).

Şindiţilor[25] le este din ce în ce mai greu să reziste.

Controlul de la centru anunţă în clipa aceea un interfon în toate compartimentele. Observatorii la postul de navigaţie!

Chester îşi simţi inima bătând mai puternic. Ordinul acesta, o ştia, preceda, pe oricare submarin din lume, ieşirea la suprafaţă.

Făcu câteva mişcări pentru a-şi verifica costumul. Aparatul Davis cu circuit închis îl aştepta lângă compartimentul etanş. Nu-l va pune decât în ultimul moment. Îşi controla cu grijă busola cu cadran luminos. De ea depindea precizia debarcării sale. Şi cea a celor din comando, căci el urma să-i călăuzească.

Dale strânsese harta şi desfăşurase un plan la scară mare al regiunii portului Bassein. Delta fluviului Irrauady semăna cu o mare arteră care se ramifica într-un labirint de tentacule înainte de a se pierde în ocean. Fiecare cot constituia un cot natural de necucerit din pricina răspândirii obiectivelor.

— Aminteşte-mi misiunea dumitale, locotenent Robsky!

Dale rostise aceasta fără a ridica măcar cu un sfert de ton glasul său de gheaţă, ca şi cum pentru el n-ar fi fost vorba decât de enunţarea unei probleme. O simplă problemă de tactică în care riscurile, sângele şi frica executanţilor nu reprezintă decât simpli parametri.

— Pentru a micşora riscurile a două debarcări succesive, începu uriaşul cu glas monoton, mă folosesc de prilejul debarcării comandoului Ross. De aici, mă îndrept numaidecât în sus spre Arkan ca să studiez posibilităţile introducerii unei grupe de partizani care ar putea paraliza întăririle aduse de japonezi.

— Sau cel puţin ar putea uşura frontul englez, precisa Dale. Şi nu uitaţi că nu trebuie să interveniţi ÎN NICI UN CAZ! Prezenţa voastră trebuie să rămână ascunsă şi japonezii nu trebuie să observe nimic atâta timp cât nu s-a hotărât angajarea voastră în luptă.

— Ştiu. M-ai făcut să repet într-una ca o maimuţă toate astea.

— Care sunt punctele-cheie ale misiunii dumitale?

De data aceasta Robsky îşi simţi obrajii năpădiţi de roşeaţă şi se stăpâni cu greu. Ofiţerul acesta de salon îl va mai considera multă vreme drept o paiaţă ascultătoare? Unde fusese în zilele Guadalcanalului de îşi lua acum aerele acestea de strateg?

— Ei bine, dumneata, locotenente, ce-ai de făcut?

---

[25] Şindiţi – trupe britanice formate din diferite naţionalităţi (australieni, indieni etc.) care au luptat în Extremul Orient în timpul celui de al doilea război mondial, (N. T.).

— Localizarea zonei de activitate, supravegherea itinerarului Bassein-Mandalay, găsirea grotelor şi a zonelor de refugiu naturale, planul de nomadizare..., eventual zona de recuperare a paraşutiştilor...

— Perfect. Dumneata, locotenente Ross?

— Restabilirea reţelei Parângului de sud, destrămată acum patru luni de către niponi. Dacă e posibil, bineînţeles. În scopul de a informa pe zaharisiţii ăia de la statul-major despre ce învârt japonezii la Myitkyina de-i bat la fund pe *Limey*[26], bunii noştri prieteni. Dispun de un radio-telegrafist, Rudi Beumann şi de doi observatori, John Raid şi Stan Barett. În caz de încurcături, ceea ce se va întâmpla negreşit, trebuie să încerc să ajung până la marele Bill Robsky, aici de faţă!

O licărire de plictiseală umbri privirile ofiţerului, singurul lucru oarecum uman ce apăruse în ochii de gheaţă ai căpitanului Dale în tot timpul convorbirii.

— Ai toate şansele să reuşeşti, locotenente! Prudenţa se impune însă.

— Cei din comando, echipaţi-vă! răsună în difuzor circuitul general. În douăzeci de minute ieşirea periscopului la suprafaţă.

— Prudenţă! rânji Chester. Recunoşti că toate deducţiile dumitale nu se sprijină decât pe ipoteze...

— Valabile, locotenente, valabile! Liu Wong Hinh trăieşte – dovadă că ea a transmis mesajul, comunicând că încetează orice emisiune şi că japonezii au pus mâna pe comandoul sergentului Evans.

— Atunci de ce nu trimiteţi acolo pe tatăl ei, de vreme ce luptă în marina engleză? El cel puţin este de origine birmană. Dacă dumneata crezi că indigenii se vor lăsa păcăliţi de culoarea pielii mele!...

— Localnicii, poate nu. Japonezii însă, da. În orice caz de tatăl ei nici nu poate fi vorba. S-ar afla repede de fiul risipitor apărut din nou, ca prin minune, în ţară! Dumneata însă, dumneata, nu va trebui să te arăţi.

— Bine-ar fi să fie aşa cum spui, că de nu cei trei băieţi ai mei şi cu mine am face bine să ne antrenăm de pe acum pentru maraton! Căci de acolo şi până la terenurile de vânătoare ale lui Robsky...

— Ai fotografia fetei?

---

[26] Limey – poreclă dată marinarilor englezi care, pentru, a evita scorbutul, erau pe vremuri obligaţi să consume lămâi, (N. A.).

Chester se lovi pe frunte.

— Aici, înăuntru.

— Atenţiune! Atenţiune! Toată lumea în stare de alarmă. Cei din comandouri în compartimentul central. Scufundătorii la postul de evacuare.

Chester aruncă într-o doară o privire dispreţuitoare lui Dale şi plecă mulţumit că-l părăseşte pe acest om de marmură după o ultimă obrăznicie. Era sătul de a sta închis în cilindrul acesta, în care fiecare zgomot răsuna amplificat şi metalic, în care glasurile celor mai apropiaţi luau intonaţii neobişnuite, în care până şi aerul era încărcat cu mirosuri grele de ulei, ba chiar şi de clor.

Pătrunse în cabina echipajului. Băieţii erau aproape echipaţi. Pocnind din degete, făcu semn observatorilor săi, Stan Barett şi John Raid, să-l urmeze.

Cei doi scufundători îşi asigurară „Davis”-ul şi pătrunseră la rândul lor în încăperea maiştrilor.

Chester întâlni privirea neliniştită a prea tânărul Rudi Beumann. Îi adresă un surâs mecanic.

De ce dracu alesese Dale un asemenea copil pentru misiunea asta; o întrebare pe care şi-o punea de când *Tomahawkul* apăruse la suprafaţă, la două ancabluri de portavionul *Tuscaloosa.*

La postul central comandantul îi îndreptă spre un loc cuprins între o măsuţă rabatabilă şi dispozitivul de lansare a geamandurei S.O.S.

— Deschideţi evacuările la şase şi la unu!

Inginerul mecanic apăsă două leviere şi aerul comprimat pătrunse în balastierele laterale cu o presiune de 1800 kilograme pe centimetru pătrat.

În clipa următoare coca se ridică.

— Decolăm, domnule căpitan.

— Fiţi gata pentru ieşirea la suprafaţă!

Un marinar cu obrazul lucind de soare se năpusti în compartimentul central şi apucă volantul de zăvorâre a manlohului. Chester se chirci în, timp ce privea spre Stan Barett, un voinic bucălat care vorbea într-una despre fete. Acum însă păstra o tăcere atentă şi nu scăpa din ochi capacul rotund de deasupra capului său. John Raid, un lungan cu obrajii albăstriţi de barba aspră, părea că se reculege.

— Scoateţi periscopul de atac!

În şuieratul aerului comprimat, tubul lung şi neted ieşi din

puţul său vertical, scoţându-şi ochiul de sticlă la opt metri deasupra turnului. Al Buckley îşi întoarse chipiul cu cozorocul la spate, un gest obişnuit al tuturor comandanţilor de submarine, apoi îşi apropie ochii de cele două oculare.

— Suprafaţa! anunţă o voce încordată.

Al Buckley se răsuci iute în jurul său şi se îndreptă din mijloc, liniştit. O simplă privire: marinarul deschise zăvorul „Davis”-ului. O băltoacă de apă se prăvăli la picioarele sale; se repezi apoi în sus prin manloh. Chester îl urmă numaidecât, aproape călcând pe mâinile lui Robsky, care se căţăra chiar în spatele său. Cum ajunse pe platforma de veghe simiţi o adiere de aer cald mângâindu-i obrazul. Instinctiv deschise ochii mari.

Câteva lumini scânteiau, prost camuflate, deasupra apei negre; hula amplă dar nu prea înaltă nu era suficient de mare pentru a putea legăna lunga cocă a *Tomahawkului* în semiimersie, lovindu-se uşor de pereţii verticali ai turnului.

Lui Robsky îi trebui câtva timp pentru a-şi strecura umerii săi prea laţi şi luă apoi loc pe podeaua spiraiului cu un oftat de uşurare.

— Vezi ceva, Chest?

Ross se ghemui pentru a face loc lui Stan Barett. Aplecându-se uşor constată că submarinul nu ieşise complet la suprafaţă; doar turnul ieşi din apă iar coca era acoperită de hula regulată. Marinarul care scruta malul cu ajutorul unui binoclu pentru noapte se întoarse brusc.

— Nu se vede mare lucru, *sir.* Portul se află la babord. În mod normal ar trebui să fim chiar în dreptul locului de debarcare.

— Distanţa?

— Să spunem... o mie cinci sute de yarzi. Releveu, trei, patru, zero.

— Trei sute patruzeci, repetă Bill Robsky, reglând săgeata indicatoare a busolei sale.

— Să-i dăm drumul, spuse Chester simplu, coborând cu spatele pe scara metalică. Intră în apă repede, fără a atinge puntea nici măcar cu vârful piciorului. În urma sa, cei trei se lăsară să alunece în linişte, fără o clipoceală.

— Patruzeci de minute, începând din acest moment, *sir,* atrase atenţia marinarul.

Chester îşi făcu vânt puternic din amândouă picioarele şi în aceeaşi clipă pierdu submarinul din vedere. Lângă el înota Bill Robsky. În urma lor, Stan Barett şi John Raid. Îşi ţineau cu toţii

braţele lipite de trup, înaintând cu lovituri rapide ale labelor, dar de mică amplitudine.

Chester privea cu încordare busola. Nu deosebea nimic la nivelul suprafeţei, decât vârful valului celui mai apropiat; ştia că cea mai mică greşeală de direcţie l-ar putea duce drept în apărarea japoneză, în vreun recif sau vreun obstacol submarin. În mintea celor patru bărbaţi stăruia fantoma comandoului Evans, dispărut fără urmă în împrejurări rămase misterioase, la câteva minute după lansarea sa în apă.

Bill Robsky înota în dâra lăsată de Chester spre a fi sigur că nu-l scapă din ochi prin beznă. Nici el nu folosea muştiucul, preferând să păstreze o cantitate cât mai mare de oxigen în caz de nevoie.

— Nici o vedetă de coastă, spuse gâfâit Chester.

Bill îşi scufundă un moment capul sub apă, apoi reapăru.

— I-am fi auzit elicele încă de pe sub'.

Peste freamătul valurilor cei patru scufundători începeau să deosebească zgomotul resacului regulat al unei plaje de nisip.

— Atenţie!

Instinctiv înotătorii de luptă rămaseră nemişcaţi. Fasciculul de lumină al unui far mătura marea. Se roti uniform, lumină frunzişul unei păduri, apoi dispăru.

— O hodoroagă! diagnostică Stan cu vocea lui dogită, un hârb de maşină sus pe coastă. Nu sunt de loc prevăzători, idioţii!

— Britanicii sunt la o mie două sute de kilometri de aici, mârâi Raid, care era bântuit de gânduri asasine.

Chester porni din nou să înoate, verificându-şi direcţia.

Şi deodată simţiră malul, în imediată apropiere, nevăzut dar vestit de rostogolirea primelor valuri. Cei patru bărbaţi luptau împotriva curentului, temându-se să nu fie aruncaţi la mal. Dintr-o singură mişcare muşcară muştiucurile şi se frânseră în două.

Chester Ross înota drept înaintea sa, deschizând fără rost ochii mari, într-o beznă de nepătruns. Câteva valuri se prăbuşiră asupra lui, scuturându-l uşor. Simiţi în sfârşit nisipul atingându-i degetele întinse în faţa obrazului şi îşi îndreptă bustul. Un val mai puternic decât celelalte îl rostogoli şi se trezi aruncat pe mal de-a valma cu spuma. O lizieră întunecată şi crenelată mărginea plaja de nisip alb. În dreapta se iveau din apă vârfurile câtorva stânci; pe lângă ele probabil că trecuseră înotătorii.

Bill Robsky sosi ca o torpilă, ridicând îndelung nisipul înainte de a se opri, în timp ce marea se retrăgea.

Totul era nemişcat, iar tăcerea, tulburată doar de mugetul talazurilor ce veneau să se sfârşească pe panta lină, nu trăda nici o prezenţă.

Trăgând aer în piept, Chester îşi scoase masca şi făcu ochii mici înainte de a se ridica într-un cot.

„Minutul adevărului! gândi el. Poate ne-au văzut şi aşteaptă să ne pună arma în piept.... Stupid! Imposibil să poţi distinge un *cauciuc* în bezna asta!”

Se ghemui, îşi descălţă labele de cauciuc şi ţâşni înainte. Plaja se dovedea a fi mult mai lată decât prevăzuse Chester Ross; avu neplăcuta impresie că silueta i se desprinde timp de un veac întreg pe albeaţa nisipului. Se prăbuşi în sfârşit printre tufe de lămâi şi trunchiuri aspre de palmieri.

Bill se lăsă să cadă lângă el cu un icnit de tăietor de lemne. Stan şi Raid păreau să-şi fi ales locul de aterizare ceva mai la dreapta.

— Ei bine, scrâşni Bill, incapabil să-şi ţină gura mai mult de două minute, am încurcat-o!

Chester încleşta dinţii. E adevărat, li se anunţase o noapte întunecoasă... dar nu aceasta. Întunericul era necesar pentru o asemenea debarcare. Dar nu mai lipsea mult ca să devină o primejdie de moarte. Ştiau cu toţii că nimic nu era mai potrivit decât o beznă totală pentru a da buzna în reţelele de sârmă ghimpată, a da peste un post de pândă sau a porni pe un câmp de mine, cu degetele în ochi.

— Ruinele sunt chiar pe plajă. Şi puţin mai în spate, reaminti Bill în şoaptă.

— Pista de la Akyab se află înapoia lor. Acolo am zărit adineaori maşina. Îl voi trimite pe Stan Barett spre stânga. Eu o voi lua spre dreapta, murmură Chester, care nu avea de gând să prindă rădăcini pe fâşia aceasta de nisip, patrulată, desigur.

Se târî spre dreapta şi îl găsi pe scufundător ghemuit în spatele unui trunchi.

— Ai văzut ceva?

Omul tresări, nu simţise apropierea şefului său pe nisip.

— Nimic. Raid e în dreapta. I-am spus să nu se îndepărteze. Ce spuneţi, sir, tot am făcut ceva mai mult decât comandoul Evans, am ajuns pe plajă!

Chester ridică uşor din umeri. Găsise şi momentul să-i amintească asta!

Continuându-şi târâtul ajunse la Raid. Înotătorul de luptă îşi

scoase din teacă pumnalul şi, lipit de pământ, îşi aştepta superiorul ţinând asupra lui ochii cu pupilele dilatate.

— Calm, John. Ia-o spre dreapta de-a lungul lizierei cam… trei sute de yarzi.

— Dacă e vorba de ruine, sunt acolo, răspunse omul întinzând mâna într-o direcţie nedefinită. Ai putea crede că sunt stânci.

— Le-ai văzut?

— Sigur! Un chei vechi părăsit şi o baracă părăginită.

— În regulă! Du-te şi caută-i pe ceilalţi! Scufundătorii se regăsiră toţi patru într-o casă veche şi dărăpănată care pe hărţi era reprezentată cu semnul convenţional pentru mori. Nu mai rămăseseră decât patru ziduri crăpate, un debarcader prăbuşit peste piloţii săi şi o poartă cu balamalele ieşite, gemând în bătaia vântului.

După ce îi postă pe Stan şi pe Raid, Chester se întoarse pe cheiul dărâmat.

— Căpitanul nu s-a înşelat cu mult, spuse el în timp ce camaradul său semnaliza înspre larg cu o lampă cu filtru verde.

— Sper că nici o vedetă nu-mi studiază semnalele în clipa asta.

— Ar fi fost mai bine dacă ne-am fi întors să-i căutăm!

— Nu. Aşa merge mai iute. Trebuie s-o şterg de aici cât mai repede, Chester.

Dă-ţi seama că am de bătut până în zori o cale afurisit de lungă pentru a atinge podişurile. Fără a mai pune la socoteală şi căratul materialului. Pe când tu ai şi ajuns, sau aproape.

Chester nu răspunse. Nimic de spus la asta. Da, ajunsese, dar cât ar fi dat să se piardă şi el în junglă, în loc de a pătrunde, la noroc, într-un oraş din care nu cunoştea nici măcar o stradă, printre nişte locuitori despre care nu ştia nimic. Şi toate acestea pentru a pune un nume şi o explicaţie pe douăsprezece morminte anonime.

— Încetează semnalele, totul e negru. Doar nu sunt orbi!

— E curent. Dovadă că…

Bill se aplecă repede şi Chester îl imită. O fracţiune de secundă mai târziu, o maşină trecu zgomotos pe faleza îngustă. Cei doi bărbaţi zăriră un moment farurile clipind prin vegetaţie.

— O să sfârşească prost dacă mai rămânem mult aici, bătrâne Chest. Cu siguranţă că japonezii patrulează pe plajă.

— Nu. Ei ştiu că suntem ocupaţi la mii de mile de aici şi că britanicii nu-şi pot permite o contradebarcare în toată regula. Ş-

apoi frontul este la o mie două sute de kilometri. Ce mai vrei?

Uriaşul se strâmbă neîncrezător. Tocmai se pregătea să răspundă, când primul *dinghy*[27] hârşâi pe nisip la oarecare depărtare de chei.

Amândoi se repeziră deodată să-i ajute pe cei din comando, care debarcau în tăcere.

Chester le arătă baraca cu mâna şi cei şase oameni se făcură nevăzuţi fără a scoate un cuvânt. Ateriza şi cel de al doilea *dinghy*. Imediat Chester îl zări pe Rudi Beumann cramponat de postul său de radio. Îl ajută să iasă din barca pneumatică.

— Toate merg strună, puştiule. Nici urmă de japonezi la două mile împrejur. Dorm cu toţii!

Rudi îşi aruncă aparatul pe umeri şi porni aplecat către ruine.

Cele două bărci se goleau de aer prin tăieturile făcute în cuţitul într-o bolboroseală abia auzită. Băgând pumnalele la loc, în teacă, cei doi duseră împreună cauciucul dezumflat sub chei şi îl acoperiră cu bolovani.

Chester simţi o mână apăsându-l pe umăr. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ghici ce voia să-i spună voinicul Robsky.

Cei doi camarazi rămaseră o clipă faţă în faţă fără a rosti un cuvânt. Fiecare încerca zadarnic să desluşească trăsăturile celuilalt, spre a găsi un pic de căldură omenească, un fel de colac de salvare de care să se agate înainte de a face saltul necunoscut.

— Raid şi Stan au îngropat „Davis”-urile lângă colţul dinspre vest al barăcii, rosti încet Bill Robsky, pentru a rupe tăcerea grea care îşi făcea loc între ei ca o prăpastie.

— Dacă ar fi după mine, şuieră Chester Ross, mi-aş lua înapoi scafandrul şi aş spăla putina la repezeală!

Robsky îşi duse ceasul în dreptul ochilor.

— Orele douăzeci şi trei şi şapte minute. Trebuie să se fi scufundat.

Acum invidia din toată inima pe cei patruzeci de oameni închişi în cilindrul acela orb pe care îl blestemase de atâtea ori de-a lungul zilelor trecute.

Chester privea în larg, unde talazurile îşi legănau spuma lor fosforescentă într-un muget neîntrerupt. Râse în tăcere.

— Mi-ar place să fiu în locul tău, Bill.

— Ştiu. Ai o treabă afurisită. Dar orice s-ar întâmpla ştii că te poţi bizui pe mine, nu?

---

[27] Dinghy – bărcuţă pneumatică, (N.T.).

— Pesemne că asta se va petrece prea repede pentru a mai avea timp să mă gândesc la tine... Ceea ce mă scoate din sărite este faptul că eu sunt aici, iar asexuatul ăla de Dale, care a pus la cale toată această poveste, se află la adăpost, tolănit în cuşetă lui, ronţăind doughnuts[28] şi visând la biroul său cu aer condiţionat!

O pală de vânt făcu să foşnească coroanele palmierilor iar Bill aruncă o privire bănuitoare în jurul său.

— Ar trebui ca tipii care aranjează pe hârtie expediţii de soiul ăsta să fie obligaţi să le comande, spuse Chester. Asta i-ar face mai prudenţi.

Cu un zâmbet crud, Bill întinse brusc mâna:

— Bye Chest, nu-ţi urez noroc, ştii că asta poartă ghinion.

Chester Ross strânse mâna întinsă şi urmări umerii uriaşului topindu-se în întuneric. Câteva clipe mai târziu scrâşnetul aproape imperceptibil al pietrişului vestea că cei doisprezece porniseră marşul lor forţat.

Jurându-se că la înapoiere îl va jupui de viu pe căpitanul Dale, pătrunse la rândul său în baraca cu schelăria dărâmată care îşi înălţa grinzile rupte mai negre decât cerul.

Stan şi Raid aşteptau aşezaţi spate în spate şi scrutau noaptea. Rudi Beumann scoase casca costumului său, descoperindu-şi părul blond. Îşi păzea aparatul, nemişcat, din cauza neliniştii.

— Acum e rândul vostru, băieţi, anunţă Chester dintr-o suflare. Stan, vei ajuta pe Beumann să ducă emiţătorul. Raid, tu vei încheia plutonul!

[28] Doughnuts – gogoşi, (N. T.).

CAPITOLUL III

Vila se profila ca o umbră chinezească pe gura râului.

Era alcătuită dintr-un bungalou înconjurat de o verandă dreptunghiulară ce se ridica deasupra solului şi dintr-un mic pavilion, cur acoperişul din frunze de palmier, la o oarecare depărtare de locuinţă. O trecere acoperită înlesnea calea spre pavilion în timpul anotimpului ploios.

Pavilionul era pustiu. Cel puţin aşa glăsuiau informaţiile lui Chester Ross.

De jur împrejurul bungaloului se întindea o peluză de gazon mărunt. Câteva boschete tăiate îngrijit îşi desenau în grădină arabescurile complicate în jurul unui iaz artificial. Prin ochiurile camuflate ale unei ferestre se strecura o lumină albăstruie.

Ross se gândea că într-adevăr tatăl tinerei Liu Wong Hinh îşi îndreptăţea renumele de bogătaş. Ceea ce la urma urmei era foarte explicabil pentru un fost contrabandist.

Se mai gândea că banii nu au miros şi că în partea aceasta a lumii, atât englezii cât şi băieţii *Unchiului Sam* nu erau câtuşi de puţin stăpâni. Lucrul acesta îl pusese pe gânduri.

Deprins în ultimii doi ani cu viaţa unui scufundător, pentru care lupta se rezumase întotdeauna la o situaţie limpede şi simplă, avea acum impresia foarte clară că păşeşte pe un teren nesigur.

— Bine meşterit bârlogul ăsta al lor, *sir.* Şi e singurică, colea-năuntru?

Chester întoarse încet capul spre Stan Barett care sta ghemuit lângă el şi înţelese că omul vorbea doar pentru a încerca să risipească teama care îl cuprinsese de când urcase pe coama dealului.

— Rămâi aici, împreună cu Raid, ordonă Chester cu o voce abia auzită. Mă voi duce singur. Dacă se întâmplă ceva, nu-mi veniţi în ajutor şi încercaţi să daţi de Robsky. Drept spre vest.

Chester mai aruncă o privire spre Rudi Beumann, agăţat de emiţătorul său ca de un colac de salvare şi porni.

Primii zece metri îl aduseră pe latura din dreapta a clădirii birmane. Saltul următor îl făcu să dispară sub un arbust exotic. Peluza înăbuşea zgomotul fugii sale. Se opri pentru a privi împrejur.

Contrar aşteptărilor, săritura sa nu declanşase iadul. Poate că până la urmă Dale avusese totuşi dreptate susţinând că Liu trăia singură de când îi plecase tatăl în nord, împreună cu englezii.

Îşi reaminti pe scurt povestea fetei.

Tatăl ei, marinar şi pescar, se însurase după obiceiul birman cu o fată de la munte, care îi dăruise doi fii şi apoi pe Liu. După ce a făcut avere, s-a grăbit să-i renege pe toţi aceştia, ţinând morţiş să facă pe *gentleman*-ul. Pe toţi ÎN AFARA de Liu, a cărei frumuseţe îi putea întări reputaţia şi spori influenţa.

Wong Hinh se îndeletnicea cu contrabanda. Şi pesemne că se îndeletnicea destul de serios de vreme ce în câţiva ani adunase atâtea lire sterline încât devenise un personaj respectabil şi respectat până la Rangoon.

Primul lucru pe care l-a făcut după aceea a fost să-şi clădească autoritatea şi izbânda pe cea mai înaltă colină din Bassein cea care domina portul. (Fără îndoială că aici se putea bucura de mai multă linişte în vederea anumitor relaţii trecătoare...).

Liu, fiica sa, era pe vremea aceea ferecată cu grijă într-un colegiu din Anglia.

S-a întors când a împlinit douăzeci de ani, specializată în Shakespeare, în *British way of life*[29] şi mai britanică decât o englezoaică. Tatăl ei i-a putut găsi astfel cu uşurinţă o slujbă la postul de radio din Rangoon.

Chest răsuflă adânc şi ridicându-se în mâini ţâşni deodată de la pământ.

După trei secunde dispăru într-un tufiş uriaş, la mai puţin de zece metri depărtare de verandă. Se lipi de pământ ţinându-şi răsuflarea puţin gâfâită şi ascultă. Nenumăratele zgomote ale portului se înălţau spre cer, dar nici un strigăt de alarmă nu tulbura liniştea nopţii.

Domnia-sa, domnul Wong Hinh nici nu bănuia că englezii aveau intenţii foarte precise cu progenitura sa. Folosindu-se de ameninţarea că vor da în vileag anumite întâmplări tulburi din viaţa tatălui, le-a fost foarte uşor să-şi asigure fidelitatea tinerei Liu. De altfel nu era o taină pentru nimeni că fermecătoarea Liu nu putea suferi nimic din ceea ce era „băştinaş”, uitând că ea însăşi era o reprezentantă pură. Şi o dată intrată în horă... Metodele folosite de serviciile speciale sunt cam aceleaşi în toate taberele. Iar fata nu dorea decât să-şi slujească stăpânii,

[29] British way of life – modul de viaţă britanic, (N.T.).

garantând prin aceasta o provizorie onorabilitate casei părinteşti.

Dar britanicii vedeau departe. Şi mai ales *Inteligence Service-ul*. De altminteri nu trebuia să fii cititor în stele pentru a înţelege că după invazia Noii Britanii, a insulelor Salomon şi a Singapurului, cea a Birmaniei nu se va lăsa prea mult aşteptată.

Când japonezii îşi desfăşurară soarele la opt martie în faţa Rangoonului, nu găsiră picior de englez. În schimb britanicii le lăsaseră cea mai cumplită capcană otrăvită o reţea de informaţii perfect rodată şi integrată ţării.

În clipa în care zări umbra zveltă a unei fete profilându-se la fereastră, Chester se lipi instinctiv şi mai mult de pământ. Fata părea că ţine o carte în mână.

Apariţia nu dură decât o clipă. Fără îndoială că tânăra străbătuse încăperea.

„Divina creatură a lui Dale!” făcu Chester în gând, cu cinism.

După ce mai cercetă încă o dată colţurile întunecoase, se desprinse din tufişul care îl ascundea. Podeaua verandei, făcută din şipci de lemn, trosni uşor când păşi pe ea. Cu prudenţă, mai mult alunecă decât înainta şi ajunse la o uşă făcută din plasă de sârmă împotriva ţânţarilor şi acoperită cu o perdea groasă.

De când Rangoonul fusese pe jumătate distrus de brutele acelea din U.S.A.A.F. întreg traficul se mutase la Bassein. Reţeaua Parang-Sud, până atunci secundară, devenise astfel o stea de prima mărime pe firmamentul serviciilor secrete aliate. O adevărată mină de informaţii... până la brusca dispariţie a comandoului Evans, venit să instaleze o radio-baliză în vederea unui viitor bombardament.

Cu exact patruzeci şi opt de ore mai târziu blajina Liu transmisese S.O.S.-ul, iar de atunci peste supravieţuitorii din reţeaua Parang-Sud se lăsase tăcerea.

În caz că supravieţuise cineva...

Chester zări deodată pe tânăra femeie. Era singură şi sta cu spatele spre el.

Înfăşurată într-un sinh[30] larg de culoarea jadului verde, se aşezase în faţa unei mese de lucru şi citea o revistă. Ghicea că nu era mai înaltă decât el, cu alte cuvinte că era foarte micuţă. Din când în când se puteau desluşi frânturi de muzică de la un aparat de radio reglat în surdină.

Chester apăsă pe clanţă. Uşa se deschise rotindu-se.

[30] Sinh – haina de casă orientală, în genul kimonoului japonez, (N. T.).

Înlăturând încet perdeaua cu o mână, pătrunse înăuntru. Covorul gros de lână îi înăbuşea paşii.

Încăperea în formă de semicerc îşi etala ostentativ mobila în stil victorian de un lux ţipător. Întreaga fereastră monumentală era acoperită de perdele grele de culoare roşie, prinse în cremone de bronz.

Cu un fel de presimţire, tânăra femeie ridică privirile către o oglindă de perete şi îşi înăbuşi un strigăt. Ţâşni din fotoliu ducându-şi amândouă mâinile la gât.

— Cine... Cine eşti? bâlbâi ea acoperindu-şi sânii agitaţi cu marginea *sinhului.*

Chester remarcă, că era de o frumuseţe ciudată, cu părul ei negru şi lung, cu ochii migdalaţi şi cu pupilele de jăratic. Şi în acelaşi timp se gândea că el însuşi arăta deosebit de respingător, cu echipamentul său negru, cu chipul transfigurat de frică şi ţinând în mână coltul pe care îl primise drept unică armă.

Cântărind-o îndelung şi fără jenă, străbătu apoi repede încăperea şi deschise o uşă. Aceasta da într-o cameră cu patul desfăcut. Pustie.

Fata nu se clintise şi, înnodând stofa de mătase până în gât, nu-l părăsi din ochi pe Ross, urmărindu-i fiecare mişcare.. Teama părea că o părăseşte treptat.

— Eşti singură?

Îşi trecu vârful limbii roze peste buzele uscate, înainte de a răspunde.

— Se pare că da... N-ai decât să cercetezi!

Ross îi aruncă o privire surprinsă. Nu se aşteptase de loc să-şi recapete stăpânirea atât de repede.

— Şi singurătatea nu te înspăimântă în timpurile acestea tulburi? întrebă el ironic. Ştii doar că NU E BINE SĂ TRĂIEŞTI FĂRĂ PRIETENI ADEVĂRAŢI, mai ales când e vorba de o femeie frumoasă!

Se opri în mijlocul încăperii şi dându-şi seama cât este de inutil şi de ridicul puse coltul la loc, în tocul său.

— Prietenii mei au plecat, recită fata, dar VOR REVENI ÎNTR-O ZI!

Se linişti parcă dintr-o dată.

— Încetasem să cred că va mai veni cineva, surâse ea, în tinzând o mână cu degete lungi şi subţiri. Despre partea a doua a parolei nu mi s-a spus nimic.

— Am fost toată viaţa poet, mărturisi Chester cu modestie.

Se aşează într-unui din fotolii şi îl îndreptă spre uşă.

— Avem să ne spunem o groază de lucruri, Liu, ştii asta? O groază! începu el cu o voce metalică.

Tânăra femeie îl privi fix, apoi aruncându-şi pe spate părul ei lung cu o mişcare plină de graţie, se aşeză la rândul său într-un *rocking-chair*[31] din bambus. Îşi privi unghiile înainte de a ridica privirile spre Chester care nu încetase nici o clipă s-o pândească. O ghiceai crispată în ciuda liniştii aparente pe care o afecta.

— E vorba de un examen? se interesă ea cu voce suavă.

Ross încetă s-o privească şi se uită la ceas.

Orele douăzeci şi trei şi patruzeci şi şapte de minute: Stan şi Raid probabil că sunt prin apropiere, răscolind bungalovul pentru a descoperi o eventuală capcană.

— Nu. Nu-i vorba de un examen, Liu, făcu el apăsând pe fiecare silabă în parte. Trebuie să recunoşti însă că nu pot să nu fiu prudent, ştiind mai ales că reţeaua Parang-Sud a fost pe trei sferturi distrusă. Şi mai cu seamă după moartea băieţilor sergentului Evans.

Ea aprobă şi chipul i se umbri.

— Îţi stau la dispoziţie pentru tot ce doreşti să afli.

Chester simţi că o jignise. Ar fi vrut să-şi îndrepte greşeala.

— Şi apoi să-ţi dai seama că parola de recunoaştere nu este suficientă. Dacă japonezii ar fi pus mâna pe dumneata ar fi aflat-o într-un fel sau altul, cred că nu te îndoieşti de acest lucru. Am avut în mână fotografia dumitale...

— Şi semăn? spuse ea în bătaie de joc

Îi zâmbi.

— Fetele frumoase nu se schimbă niciodată. Ce mai face fratele dumitale?

— Negustorul de mătăsuri sau marinarul?

Chester simţi lovitura.

— Să începem cu Ritwak, mezinul.

— A plecat, la fel ca atâţia alţii, atunci când au venit japonezii. Locuieşte într-un tarong[32] în munţi. Într-o bună zi se va întoarce. Îmi închipui că este un bărbat în toată firea acum. Celălalt frate a fost ucis. Nu ştiai?

Chester se încruntă, regretând sincer gafa sa brutală. Dar de unde ar fi putut afla de moartea fratelui!

---

[31] Rocking-chair – scaun-balansoar, (N.T.).

[32] Tarong – cătun, (N.T.).

— Nu ştiam. Făcea parte din vreo grupă de partizani?

Liu îşi îndreptă mijlocul, punându-şi amândouă mâinile pe spetezele lustruite.

— Nu sunt partizani în sud. Japonezii ţin prea bine în chingi populaţia. Sunt lipsiţi de milă şi fiecare ştie ce-l aşteaptă dacă explodează doar o singură grenadă în târg! Ne-au demonstrat-o din capul locului. Fratele meu a fost prins cu prilejul unei razii.

— Şi apoi?

— N-a mai fost nici un apoi.

— Înţeleg, murmură Chester.

— Mama a plecat şi ea în nord.

Chester Ross căută prin buzunarele echipamentului său negru ţi găsi un pachet de ţigări aproape uscat. Căuta cu privirea o scrumieră. Liu îi întinse o brichetă masivă de forma unui tun de marină din veacul al XIII-lea.

— Cred că arzi de nerăbdare să ştii dacă japonezii m-au reperat ori nu, spuse ea stingând flacăra. Cu alte cuvinte dacă te afli într-o capcană sau nu?

Trase nervos un fum şi dădu din cap.

— Povesteşte-mi cum au pus mâna pe reţea... Ce-au făcut după asta, măsurile pe care le-au luat. Cei ce par a fi scăpat. Ceilalţi... în sfârşit, tot!

Liu Wong Hinh opri legănatul scaunului, se ridică mlădioasă şi se apropie de geamul ferestrei uriaşe. O poală a *sinhului* lunecase în lături. Se acoperi cu o mişcare înfrigurată. Se vedea că vrea să concentreze în câteva fraze scurte povestea celor două tragedii a reţelei britanice şi a comandoului Evans.

Auzind zgomotul îndepărtat al macaralelor, Ross se gândi că traficul în port era, ca în fiecare noapte. În plină activitate, aruncând în bătălie întărituri şi materiale laolaltă.

Scârţâitul ascuţit al unei şipci de parchet în spatele său îi atrase atenţia. Se gândi la Raid şi la Stan care pesemne că-şi terminau cotrobăitul.

— Ştii, desigur, că Parang-Sud era o reţea introdusă în vederea obţinerii de informaţii. În nici un caz nu trebuia să treacă la acţiuni directe, începu Liu. De altfel nici nu avea mijloacele necesare pentru aşa ceva. La început era alcătuită dintr-un pescar, pentru supravegherea unităţilor navale japoneze care intrau în golf, un medic al spitalului Hoi-Kheo, care să furnizeze precizări despre regimentele şi corpurile de armată ce se aflau în luptă şi un docher în vederea traficului din port. Eu însumi

transmiteam informaţiile. Parang-Sud putea deci să dea o situaţie aproximativ completă asupra activităţii japoneze în regiune.

Chester înălţă capul. Parchetul trosnise ceva mai tare în spatele său. Strânse pumnii, sperând, din toată inima, că era vorba într-adevăr de Raid. Primise ordinul de a se sacrifica pentru luarea de contact şi ştia foarte bine la ce se expune în caz că Dale s-ar fi înşelat, fie şi cu puţin!

— Dacă înţeleg bine, toate au mers perfect începând din martie ’42 şi până în octombrie ’43, data masacrului Evans.

Liu crăpă puţin perdelele grele şi privi în direcţia portului cufundat într-o beznă adâncă. Luna răsărise de curând şi lumina slab orizontul, răsfrângându-se în mare.

— Mesajul care îmi anunţa sosirea Boomerangului pentru debarcare l-am primit la 25 octombrie pentru data de 26. Ong Loy, pescarul, trebuia să iasă în întâmpinarea comandoului pe care urma să-l transbordeze de pe submarin, la trei mile în larg…

— În ce scop venea acest comandou? o întrerupse Chester brusc.

Simţea că tânăra femeie se încordase aproape imperceptibil, nesuportând să fie bănuită când spune adevărul.

Liu lăsă perdeaua să cadă, închizând mai mult ochii ei negri.

— Presupun că ştii la fel de bine ca mine.

— Poate că nu mă vei crede, dar nu ştiu! Nimeni nu a crezut necesar vreodată să-mi spună ce căuta Evans în colţul ăsta blestemat.

Liu îşi trecu repede limba peste buzele roze. Fără doar şi poate nu credea un cuvânt din cele ce-i spunea.

— O radio-baliză. Emite un semnal continuu care serveşte la călăuzirea bombardierelor voastre către anumite obiective, chiar pe timp lipsit de vizibilitate.

— Statul-major avea de gând să repete lovitura de la Rangoon?

— E destul de limpede, nu?

— Te sfătuiesc să nu te superi, Liu. Singura noastră posibilitate de a supravieţui aici este de a ne păstra sângele rece. Şi apoi?

Tânăra birmană se bosumfla şi sprâncenele ei se apropiară formând o singură linie subţire şi neagră. Chester socoti că fata asta avea temperament şi o umbră de surâs destinse trăsăturile sale încordate.

— La ora stabilită Ong Loy ieşi cu barca lui de pescuit să-şi

strângă plasele.

— Japonezii nu supravegheau intrarea în golf cu vedetele?

— Ba da. Dar, ca oricare pescar, Ong Loy avea dreptul să iasă pentru a-şi face meseria. Trebuia să debarce comandourile într-un golf şi să se întoarcă în zori.

Liu desfăşură, cu o singură mişcare din încheietura mâinii, un evantai din lemn de santal.

— Eram aici când s-a petrecut „totul”, şopti ea arătând spre fereastră. Marea s-a luminat dintr-o dată. Întâi două rachete luminoase. Apoi trasoare. Una dintre vedetele lor rapide părea că vânează barca lui Ong Loy. Toate vasele de război din rada portului au tras cu proiectile luminoase. Vedetele au mitraliat bărcuţa până n-a mai rămas nimic din ea…

— Nimic?

— Nici un supravieţuitor. Nici o bucată de lemn. Nimic. A doua zi au anunţat că respinseseră o încercare de debarcare britanică. Şi au împuşcat vreo zece suspecţi.

— Suspecţi?

— Nişte nenorociţi care probabil că au fost prinşi. În noaptea aceea după ce sunase stingerea.

— Şi Ong Loy?

— A murit împreună cu ceilalţi. În săptămâna care a urmat, marea a adus trupurile câtorva din comando. M-am dus să-i văd. Mă temeam prosteşte ca tatăl meu să nu fi comandat expediţia. Ştii unde se află tata?

Ross îşi aminti deodată că Dale îi interzisese cu stricteţe să spună unde lupta Wong Hinh, din motive, evident, de siguranţă. Japonezii obişnuiau destul de des să scrie combatanţilor de pe front, atunci când le cunoşteau, familiile…

— Nu. Nu ştiu unde este. Şi Ong Loy?

— Ciuruit de gloanţe. A fost aruncat de valuri după trei zile.

Chester tresări fără să vrea.

— Eşti sigură de lucrul ăsta?

— Foarte sigură.

Trase adânc din ţigară şi suflă cu voluptate două fumuri lungi şi albăstrii.

Tutunul destindea treptat nervii săi întinşi de ultimele trei zile ca strunele unui pian.

Aşadar, dacă japonezii n-au pus mâna pe Ong Loy şi-au tăiat singura cale care îi putea duce spre restul reţelei.

Chester Ross se întinse îndelung, se ridică şi deschise uşa

dinspre verandă. Raid intră ca la el acasă, urmat de Stan Barett care îl ajuta pe Rudi să ducă emiţătorul.

Dintr-un reflex caracteristic, cei trei bărbaţi o priveau pe Liu, care stătea uluită şi nemişcată lângă perdelele roşii. Ca o adevărată asiatică încerca să pară nepăsătoare, dar freamătul nărilor îi trăda surprinderea.

Se întoarse aproape cu indiferenţă spre Chester Ross.

— Mi-ai fi putut spune că sunteţi patru. Să pun pe seama prudenţei? spuse ea într-o doară.

— Bunul simţ numai.

— Şi aveţi de gând să rămâneţi mult aici?

Ross şovăi o fracţiune de secundă.

— Nu ştiu. Probabil că da.

Liu îşi strivi ţigara într-o scrumieră de jad, cu o mişcare prea vie.

— Bine, dar e o nebunie!

— Dimpotrivă, aşa este prudent. Începând de acum, reţeaua Parang-Sud îşi reia misiunea.

— Dar…

— Fie că vrei, fie că nu!

Obrajii tinerei birmane se colorară puţin în roşu.

— Sunt aici la…

— Acum eşti la mine, i-o reteză Chester fără nici un menajament.

Îi surâse apoi amabil şi îi oferi braţul.

— Şi te invit să dăm o raită să-mi arăţi casa! Dând dovadă de multă stăpânire de sine Liu rămase de gheaţă. Mojicia lui Chester care de fapt nu era decât teamă ascunsă, o lua pe nepregătite dar, ca oricărei femei, nu-i displăcea să fie puţin bruftuită. Se mulţumi să zâmbească în doi peri apoi se îndreptă către terasă.

În vilă aerul era înăbuşitor deoarece toate deschiderile, astupate cu grijă în vederea camuflajului, nu lăsau să se strecoare nici cea mai mică adiere.

Ross observă lucrul acesta când păşi pe terasă şi o boare călduţă îi mângâie stratul de sudoare, lipit pe obraji ca o mască de ceară.

Cerul era ameninţător şi dinspre răsăritul brăzdat de fulgere se auzea tunând.

Liu se înfiora, în ciuda zăpuşelii acelei nopţi, îşi ridică apoi căpşorul spre cerul chinuit. Chester închise uşa şi rămase o clipă să străpungă bezna cu privirile, alături de tânăra femeie a cărei

răsuflare o simţea pe umărul său.

— Va ploua, spuse el în sfârşit, gândindu-se la Robsky. Ea râse în tăcere.

— Spui asta gândindu-te la altceva... Vrei să-ţi spun la ce te gândeşti?

Chester coborî privirile spre boschetele de flori exotice, aşteptând răpăitul ploii ecuatoriale.

— Hai, spune!

— Tocmai îţi spuneai: „Numai de n-ar prinde-o japonezii, altfel pielea noastră nu mai face nici două parale. Ne-ar întinde fără îndoială o cursă, folosindu-se de ea drept momeală”.

— Într-adevăr, recunoscu el. De-aş fi japonez, aşa aş fi făcut.

— N-ar fi trebuit să facă însă prostia să măcelărească tot comandoul Evans. Şi mai ales pe Ong Loy. Doar atunci ar fi putut ajunge poate până la Ho Nien.

— Doctorul?

— Da. Capul reţelei Parang-Sud.

Chester fluieră încetişor, temându-se ca nu cumva să zărească ivindu-se dintr-o dată o companie de oameni mărunţi în echipament de culoarea nisipului, ai căror ochi teşiţi nu cunoscuseră niciodată mila, acei pitici pe care îi întrezărise uneori întâmplător în cursul scufundărilor sale de recunoaştere.

Liu îl conduse de-a lungul terasei, îndreptându-se către micul chioşc cu acoperişul în formă de pagodă.

— Înţelegi, şopti Chester, mi-e tare teamă să nu te fi reperat cumva prin radiogoniometrie, pe când transmiteai mesajele. Unde duce drumul ăsta?

Arătă clădirea stingheră a pavilionului.

— Aceasta este fosta locuinţă a slugilor tatălui meu. Acum este pustie căci trăiesc singură aici.

— Pentru mine va fi tocmai bună.

Tânăra femeie tresări aproape neobservată. Străbătu fără a scoate o vorbă trecerea acoperită şi pătrunse în *tranh.*

Două încăperi foarte mari şi comunicând între ele, dintre care prima era aşezată chiar pe marginea falezei, deasupra unei prăpăstii ameţitoare.

Chester se gândea că tatăl fetei, ca un bătrân contrabandist ce era, făcuse o treabă bună şi că lucrul acesta va uşura mult misiunea sa.

Un singur drum cu ocolişuri întortocheate şerpuia din valea râului Irrauady până sus la chioşcul lui Wong Hinh. Nu era

asfaltat, iar în timpul anotimpului ploios se prea poate să nu fi fost folosit.

— Drace! Împărăteşte erau instalaţi servitorii ăştia!

— Tatălui meu îi plăcea să fie bine servit. Pe de o parte. Şi îi plăcea, de asemenea, să risipească binefaceri pe care i le îngăduia averea sa.

— Înţeleg, încuviinţă el, bănuind că chioşcul servise drept tavernă de fumat opiu ori drept tripou clandestin.

Liu s-a apropiat de fereastră şi ridică panoul din beţe de bambus strâns legate.

Chester Ross, rămas singur în mijlocul încăperii, îi putea zări trupul de păpuşă desprinzându-se în semiîntunericul nopţii. Se apropie şi se sprijini în coate alături de ea, neizbutind să-şi stăpânească neliniştea care îi sfredelea inima.

— Crede-mă că-mi pare foarte rău că te fac să împărtăşeşti asemenea riscuri, şopti el în timp ce încerca să străpungă întunericul care ascundea valea. Dar aşa am primit ordin. TREBUIE să rămân aici. De altfel unde m-aş putea duce, cu băieţii mei? În pădure? Trebuie că mişună patrule japoneze. La Bassein? Nici nu poate fi vorba. Aici ştiu că nu le va călca piciorul.

— Prostii! se înfurie deodată Liu. Îţi poţi închipui urmările unei asemenea imprudenţe?

— Prea bine chiar, din păcate!

— Ce, docherul, a fost prins într-o razie. Ong Loy, ucis din pricina comandourilor voastre; rămân doar eu, cu Ho Nien. Crezi că nu am riscat destul, mai ales pentru o femeie?

Devenise mânioasă, iar Ross se feri să ridice glasul de teamă să n-o înfurie mai mult.

— Ştiu că tot ce-mi spui e adevărat, Liu. Îţi cer găzduire. Nimic altceva. Nu am nevoie de dumneata. Voi face singur toată treaba.

— Dacă nu ai nevoie de mine, de ce ai venit la mine?

— Chioşcul acesta al dumitale este ideal pentru un post de observaţie al portului Bassein. Şi asta o ştii. Am venit să descoperim tot ceea ce descarcă japonezii din cargourile lor. Cartierul general interaliat trebuie să afle de urgenţă ce se petrece la Bassein de când au fost distruse docurile din Rangoon.

Liu oftă adânc ca şi cum, descurajată, înceta să mai lupte.

— Dar eşti nebun, nu-ţi dai seama? Ce te face să crezi că japonezii nu vin aici? Să crezi dumneata că nu mă controlează, la

fel ca pe oricine. Au instalat baterii D.C.A.[33] pe toate culmile care înconjoară rada portului. Patrulează între ele. Tot timpul. Nu poţi face nici un pas; te vor repera. Şi atunci nu voi mai da nici două parale pe pielea dumitale. Şi nici pe a mea şi nici pe cea a oamenilor dumitale.

Chipul lui Chester se înăspri. Tocmai vroia să răspundă, când luna apăru deodată din adâncul norilor. Limpezimea ei albăstruie mângâie o clipă fruntea încăpăţânată a tinerei birmane.

Ross întoarse privirea şi tresări: rada portului Bassein apăru deodată din fundul prăpastiei sale. Din pricina înclinării avea impresia că zboară deasupra ei. Cu toate că şapte kilometri despărţeau în linie dreaptă piscul de port, vedea foarte bine cheiurile înfundându-şi pilonii ruginiţi în apa murdară. Trei cargouri îşi descărcau calele pântecoase într-un scârţâit neîntrerupt de macarale, scripeţi şi elevatoare. Chester putea să distingă lămpile oarbe clipind întruna, în timp ce tractoarele de artilerie duduiau peste grinzile debarcaderelor.

Îşi simţea muşchii încordându-se şi îşi ţinu răsuflarea. Niciodată nu se simţise atât de aproape de duşman, atât de strâns legat de primejdie, atât de prins în capcană. Fiecare din aceste şiruri de bărbaţi purtând moletiere demodate se putea transforma într-o hoardă de inamici necruţători, inamici cărora le cunoştea prea bine puterea de luptă.

Închise ochii, simţind sudoarea curgându-i din nou peste obraz.

Când îi redeschise, întunericul ascundea iarăşi portul Bassein, căruia nu-i mai auzea decât răsuflarea de forjă. Liu avea un surâs enigmatic când o privi.

— Nu i-ai fi crezut atât de aproape, nu-i aşa?

Chester strânse mai tare balustrada.

Un freamăt lung străbătu pădurea care înlănţuia din trei părţi chioşcul şi dintr-o dată începu să plouă, ciuruind, zdrenţuind, smulgând frunzele într-un zgomot de cataractă. În câteva clipe prin panoul deschis nu se mai putea deosebi nici măcar conturul vilei.

Liu Wong Hinh se întoarse cu faţa spre el. Vedea buzele ei mişcându-se dar nu putea auzi nimic din pricina potopului infernal.

— Vrei să ne ajuţi? ţipă el atingând cu buzele obrazul tinerei birmane.

[33] D.C.A. (Defense contre avions) – Apărare antiaeriană, (N.T.).

Ea încuviinţă din cap de trei ori, apoi desprinse panoul care căzu cu un zgomot înăbuşit.

Deodată se auzi o trosnitură în fundul încăperii: zgomotul făcut de un om lovindu-se de o mobilă pe întuneric. Ross se îndepărtă dintr-o săritură de oblonul al cărui grilaj l-ar fi putut trăda şi îşi scoase coltul din toc.

Desigur! Dale s-a legat la ochi şi încă bine de tot! Liu? O păpuşă de paie pusă să joace rolul caprei priponite. Desigur că japonezii fac ce vor cu ca…

O lumină izbucni deodată plesnindu-l în faţă. Vru să se rostogolească în jurul său, orbit, dar auzi ţipătul ascuţit al fetei, apoi un râs drăcesc.

Râsul acesta, îl cunoştea de mult şi furia îi înroşi obrajii.

— Ajunge, Raid! N-ai venit aici să te joci de-a cowboyul. Stinge-o!

Comandoul stinse lampa de buzunar, iar mişcarea pe care o făcu pentru a se apropia de şeful său îl descoperi şi pe Stan Barett ghemuit sub o masă joasă.

— Sunt douăzeci de minute de când aţi plecat, domnule locotenent şi începusem amândoi să intrăm la bănuială. Nu ne-aţi spus…

— Ştiu. Doar câteva lămuriri de dat domnişoarei Liu Wong Hinh despre munca noastră viitoare. Rudi e gata?

Fără a mai aştepta răspunsul, Chester Ross străbătu din nou trecerea acoperită şi pătrunse în vilă. Aplecat asupra emiţătorului, Rudi îşi ciufulea părul blond cu o mână nervoasă, concentrat asupra lămpilor multiple.

Raid se aşeză chiar pe covorul gros de lână şi puse în mişcare generatorul manual.

— I-am „prins”, domnule locotenent.

— Perfect, aprobă Ross, îngândurat. Transmite parola şi întrerupe legătura.

Rudi bătu scurt clapa manipulatorului legat de pulpa sa dreaptă, apoi aşteptă. După vreo patruzeci de secunde, chipul său de băieţandru fu luminat de un zâmbet încrezător.

— Confirmat recepţia de către *Tomahawk,* domnule locotenent.

— Bine, spuse ofiţerul. Submarinul care ne-a adus, se simţi el dator s-o lămurească pe Liu.

— Mi-am dat seama, încuviinţă ea privind o pendulă monumentală aşezată într-un colţ al salonului. Acele arătau ora

două dimineaţa.

— De vreme ce aţi hotărât să-mi luaţi locuinţa, nu-mi rămâne ceva mai bun de făcut decât să vă ofer ospitalitatea. Doriţi un ceai, dumneata şi oamenii dumitale?

Luat pe neaşteptate, Chester ridică surprins o sprânceană. Nici pe departe nu se aştepta la o asemenea propunere. Prin ochii lui negri trecu puţină căldură omenească când acceptă din cap.

Până şi sinistrul John Raid, în timp ce strângea generatorul postului de emisie, schiţă un zâmbet. Şi pentru prima oară Chester se simţi uşurat de povara care începuse să-l strivească din clipa în care *Tomahawkul* străpunsese suprafaţa Oceanului Indian, în largul deltei fluviului Irrauady.

CAPITOLUL IV

Soarele incendia un crepuscul wagnerian, iar marea sclipea în mii de reflexe purpurii. Bassein se trezea încetul cu încetul, smulgându-se cu o lascivitate tipic asiatică din siesta caniculară.

Înghesuit între munţii cu coaste abrupte şi devorate de junglă, portul se înăbuşea întinzându-şi cheiurile către larg, ca şi cum ar fi încercat să scape din strânsoare.

Nepăsători la frumuseţea unei privelişti pentru ei lipsită de farmec, culi birmani, refugiaţi malaezi, ostaşi japonezi şi ţărani de la munte coborau spre târg, tropăind laolaltă prin praful şoselei principale Mandalay-Bassein, singurul drum al Birmaniei. O cale care atât la Rangoon cât şi la Ciung-King însemna ultima arteră a unui jalnic război de uzură şi de hărţuială.

Bărbatul care cobora de pe înălţimi, amestecat în forfota culilor ce păşeau mărunt cu ciudatul lor mers de oameni de la munte, privea absent oraşul ce fremăta la picioarele sale. Părea obosit. Praful şi sudoarea se amestecau pe chipul său oacheş şi se scurgeau în lungi şiroaie, pierzându-se în cutele cămăşii peticite ce flutura peste pantalonul zdrenţuit.

Cu capul plecat, omul se lăsa pe râpă în jos ridicând la fiecare pas câte un norişor de praf gălbui.

Se opri în dreptul primelor casc birmane, şovăind ce drum să aleagă. Un post de control supraveghea circulaţia vehiculelor. Omul aruncă fără voie o privire ostaşilor în ţinută galbenă, când auzi glasul ce lătra după şoferii întârziaţi.

Un convoi militar trecu într-un uruit neîntrerupt. Fiecare camion trăgea după sine o remorcă cu muniţii. Când şi când, peste mugetul motoarelor forţate, răzbăteau cântece stridente.

Îşi aruncă din nou pe umăr sacul cu fructe de manglier, pe care îl purta cu el, reluându-şi apoi mersul săltăreţ către port. Soldaţii ce purtau chipie ciudate cu urechi îl lăsară să treacă fără să-l bage în seamă. Opreau cam un trecător din douăzeci. Mai ales femei.

Povara sacului cu fructe cântărea desigur cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme şi bietul culi a fost nevoit s-o schimbe de pe un umăr pe celălalt până să ajungă în port.

Rada se deschise pe neaşteptate în faţa lui proiectându-şi prin dezordinea ultimelor străduţe catargele de lemn ca nişte

pumnale înfipte în pântecele cargourilor.

Dar apa uleioasă şi murdară nu clipocea doar de-a lungul bordurilor metalice ale şlepurilor şi escortoarelor nipone; un adevărat furnicar de jonci chinezeşti sau birmane se legănau una lângă alta în fundul radei, într-o harababură de nedescris şi, adeseori, rău mirositoare.

Bărbatul părea dezorientat, iar ochii săi, uşor teşiţi, priveau cu luare-aminte forfota neîntreruptă a portului-ciupercă.

Se feri, umil, când întâlni o patrulă care bătea fără treabă cheiurile şi se înfundă într-o ulicioară.

Cu toate că soarele cobora cu repeziciune, căldura care dogorea din pământ cufunda partea de jos a oraşului într-un adevărat cuptor.

Cuprins de sete, sărmanul culi mancă un fruct de manglier muşcând din el cu poftă şi scuipând departe partea cărnoasă.

Lângă o poartă largă şedea o birmană sporovăind cu două bătrâne zgripţuroaice cu dinţii pătaţi de betel. Din când în când izbucneau toate deodată în râs şi atunci glasul ei limpede se amesteca cu hârâitul celorlalte.

Zărindu-l ea se ridică şi porni în urma lui. Una dintre babele cu pielea tăbăcită strigă ceva în urma ei; o obscenitate, fără îndoială, căci fata scutură capul, râzând cu poftă.

— Te-au lăsat să treci peste Irrauady? întrebă ea cu jumătate de glas când ajunse în dreptul lui Chester Ross, potrivindu-şi pasul după al lui.

— Da. Nu sunt chiar atât de vigilenţi pe cât par, mormăi el aproape fără să-şi mişte buzele. Gradatul lor parcă mai mult se distrează decât face altceva.

Liu clătină capul neîncrezătoare:

— Nu te lăsa amăgit. Pe aici nu s-a întâmplat niciodată nimic, în afară de tentativa Evans. Deci nu au nici un motiv să bănuiască ceva, cât timp dumneata şi oamenii dumitale sunteţi atenţi. Dar ia seama că noaptea nu ai putea trece. Sunt pretutindeni şi controlează tot. Fiecare trebuie să răspundă la câteva întrebări, ÎN BIRMANĂ! Chipul dumitale de metis nu ţi-ar mai fi de nici un folos.

Ross încruntă sprâncenele.

— Iar după ce a sunat stingerea, patrulele trag fără a soma!

— Vom vedea! făcu el. E un lagăr de prizonieri la intrarea în oraş, nu-i aşa?

Liu încuviinţă, făcându-i semn să cotească într-o ulicioară

strâmtă şi întortocheată.

— Un lagăr de tranzit. Cargourile îi duc apoi spre Japonia. Americanii şi englezii ştiu lucrul acesta. Este o metodă ca oricare alta de a scăpa de torpile pe drumul de întoarcere.

Ross cerceta străduţa cu privirile. În mulţimea zgomotoasă se puteau deosebi lesne câţiva soldaţi japonezi, după culoarea spălăcită a uniformei. Nici o patrulă nu supraveghea ieşirile.

Chester simţea o ciudată nelinişte care îl cuprinsese din clipa în care coborâse de pe podiş pentru a lua legătura cu Ho Nien, al doilea supravieţuitor al reţelei.

Deşi întreaga mulţime care se îndeletnicea cu treburi străine lui îi apărea inofensivă, se aştepta în schimb în orice clipă să fie arătat cu degetul de vreun japonez. Mai în siguranţă se simţea pe vremea când cerceta întăriturile submarine sau trecătorile de coral, fie chiar pe sub coca vedetelor inamice. Aici i se părea însă că la cel mai neînsemnat strigăt, la cel mai mic semn de spaimă toate privirile se vor întoarce spre el, trădându-l dintr-o dată.

Statura lui scundă, tenul său mai şi ochii teşiţi nu i-ar folosi la nimic; nu ştia o iotă din limba asta afurisită.

Căldura ce se ridica din faţadele caselor nu îndreptăţea pe de-a-ntregul năduşeala care-i acoperea obrazul încins.

— Cum s-au petrecut lucrurile de dimineaţă? întrebă el privind cu coada ochiului un japonez care tocmai târguia fructe la taraba unui chinez burtos.

— Stan Barett şi John Raid au coborât în rada portului, trecând prin pădure. Au intrat în apă, aşa cum era hotărât, agăţaţi de barca pe care o folosea tatăl meu atunci când cerceta sampanele şi joncile sale.

— N-ai fost controlată?

Tânăra femeie clătină capul şi părul ei lung se mişcă pe mijlocul încordat.

— Nu. Japonezilor nu le prea place să se avânte prin oraşul plutitor. Cred că până la Singapur nu poţi găsi un loc mai scârbos ca ăsta.

— Ai ajuns cumva la vreme în joncile tatălui dumitale?

— Nu. Doar le-am arătat-o, înconjurând de mai multe ori locul unde este ancorată. Mai ploua încă şi băieţii au izbutit să se caţere pe bord neobservaţi.

Liu s-a dat în lături făcând loc unei căruţe ce zdrăngănea urcând anevoie strada. Cei doi bivoli împiedicau trecerea şi Chester se lipi de o uşă de lemn zgrunţuros.

Pe ulicioară în sus răsună un fluier. Chester simţi cum îi bate mai repede inima când zări un camion care se opri scrâşnind la intrarea în străduţă. Vreo douăzeci de soldaţi ţâşniră din el cu arma în mână şi începură să împingă îndărăt mulţimea înspăimântată.

Ferestrele se închideau, obloanele pocneau; în câteva clipe pe stradă se aşternu tăcerea. Cei care nu putuseră fugi aşteptau nemişcaţi şi resemnaţi controlul actelor şi loviturile cu patul armei.

Ross şi Liu se numărau printre aceştia.

Chester se lipi şi mai mult de uşa închisă şi îşi sprijini ceafa de tencuiala călduţă. De-a lungul trupului îi treceau lungi fiori, inima îi bătea mai repede, iar sângele îi zvâcnea în urechi.

Întoarse către Liu un chip livid, schiţând un zâmbet dureros.

— Cred că ar fi mai bine să ne despărţim acum, Liu…

Un nou fluierat soldaţii se aliniară cot la cot. Un ordin ridicară drept în sus puştile lor lungi. Baionetele sclipeau.

O maşină mare şi neagră străbătu în goană piaţa pustie urmată de două camioane înţesate cu soldaţi.

Cu ochii pe jumătate închişi, Ross pândea cele ce se petreceau neîndrăznind încă să creadă în norocul său.

Mulţumită că a scăpat de corvezile colective instituite de japonezi de când Bassein ţinea locul Rangoonului, gloata se puse din nou în mişcare, iar freamătul înăbuşit ce se ridica din uliţă destrăma treptat perfecta aliniere a militarilor în uniformă galbenă. Unul câte unul aceştia coborau către piaţă, cu arma pe umăr.

Chester simţi că ceva îl atinge. Liu îl apucă de mână.

— Mi-a fost teamă pentru dumneata, mărturisi ea cu glasul stins. A fost doar Okamura.

— Okamura?

— Comandantul suprem. Când coboară dinspre fortăreaţă către lagărul prizonierilor înseamnă că se duce să prezideze o execuţie.

— Şi cele două camioane?

— Plutonul de execuţie. Atunci când circulă Okamura se golesc toate străzile.

— Prudent băiat, aprecie Ross, gândindu-se la cei pentru care se făcea deplasarea.

— Pentru ce se fac execuţiile?

— Tentativă de evadare, lămuri Liu cu vocea ei de copil. Asta

este explicaţia obişnuită. Să mergem acum.

Pătrunseră într-o piaţă umbrită de diferiţi copaci, exotici. O mulţime de păsări îşi amestecau strigătele în pălăvrăgeala a vreo sută de femei şi bărbaţi care, aşezaţi pe jos, vindeau fructe, supă fierbinte sau chiftele din carne de câine. Fetişcane cu sâni castanii purtau pe cap tăvi cu clătite.

Ros aruncă o privire de jur împrejurul pieţei, care gemea de lume. În afară de doi niponi care vorbeau între ei cu braţele încrucişate peste curelele puştilor, nu se vedea nici o patrulă trecând prin piaţă.

— Despre ce vorbeam... Da, despre Stan şi Raid. Aşadar, eşti sigură că nu riscă vreun control.

Liu se apropie mai mult de Ross.

— Pontonul este al tatălui meu.

— Dar, bine, tatăl dumitale a plecat de doi ani şi nimeni nu ştie pe unde mai e!

— Averea lui este imensă. Nimeni de aici nu ar îndrăzni să se atingă de bunurile sale.

— Şi jonca?

— Băieţii dumitale vor putea observa de acolo, În acelaşi timp, fortăreaţa, primele cotituri ale drumului Mandalay şi rada.

Chester Ross răsuflă uşurat. Dacă oamenii săi vor putea lucra nestingheriţi în jonca lor nemişcată şi lipsită de catarge fără îndoială că vor putea culege foarte multe informaţii.

Atunci când hotărâse să stabilească postul acesta de observaţie în îmbulzeala din radă, s-a iscat în primul rând întrebarea cum să-i aducă pe Stan şi pe Raid, fără a-i trece prin baraje. Au trebuit să dezgroape Davis-urile de lângă moara părăsită. De altfel, dacă japonezii s-ar hotărî să treacă oraşul plutitor prin ciur, lucru prea puţin probabil, aparatele de scufundat le-ar fi de mare folos pentru a se face nevăzuţi în junglă.

— În felul acesta vom cunoaşte în amănunt tot ce trece zi şi noapte pe cheiuri, încheie Ross coborând glasul pentru a nu fi auzit de către un negustor care îşi aţintise bănuitor privirile asupra lui.

Sări peste, un şanţ mic de piatră în care şobolani enormi se hârjoneau nestingheriţi.

— Mai e mult de mers?

— Imediat după fântâna aceea.

Grăbi pasul, nerăbdător să scape de mulţimea în mijlocul

căreia se credea privit de toţi şi în care simţea că este prizonier.

— Spuneai că japonezii se folosesc de el?

— Japonezii folosesc TOŢI medicii pe care i-au găsit aici. Chiar şi medicii de bord englezi, căzuţi prizonieri în timpul marii ofensive din martie. De când a fost distrus Rangoonul, îşi evacuează prin Bassein toţi răniţii.

Ross se gândea că Ho Nien e o nesecată mină de aur, fiind în neîntrerupt contact cu răniţii din toate unităţile de pe front. Rămâne de văzut dacă Ho Nien va consimţi să lucreze iarăşi pentru Parang-Sud, în noua sa formulă.

După spusele fetei, lucrul acesta era prea puţin probabil. De la măcelul Evans doctorul devenise deosebit de precaut. Cu atât mai mult cu cât, din cauza organizării reţelei, era singurul care-l cunoscuse pe Ong Loy. Timp de două luni încercase spaimele aşteptării poliţiei secrete nipone.

Chester se întreba cum naiba ar putea convinge un om care trecuse prin asemenea clipe de groază să se avânte din nou într-o muncă atât de primejdioasă. Va epuiza repede argumentele care l-ar putea face să-şi pună iarăşi pielea la bătaie.

Liu se apropie de o uşă din lemn masiv şi trase funia clopoţelului javanez. Luxoasa clădire contrasta izbitor cu sărăcia tranhurilor clădite din lemn care înconjurau piaţa.

Se auziră paşi grăbiţi şi o ferestruică de lemn se deschise scârţâind zgomotos. Un scurt dialog în limba birmană se înfiripă cu Liu. Curând apoi uşa se deschise şi Chester se trezi în faţa unei femei bătrâne cu chipul posac şi de o slăbiciune înspăimântătoare. Pupilele ei mărite şi privirea halucinantă trădau ultimul stadiu de opiomanie.

Cu un gest nepăsător le arătă o uşă pe care Liu dispăru, saboţii ei de lemn sunând pe lespezile de mozaic.

Chester Ross pătrunse într-o încăpere mare, mobilată în stil occidental. O fereastră se deschise către o mică grădină cu flori ciudate. În fundul sălii, o uşă care da în cabinetul de consultaţii.

— Doctorul Ho Nien nu e chiar un căpcăun, glumi Liu văzând chipul încordat şi îngândurat al lui Ross.

Schiţă o grimasă din cauza nerăbdării.

— Nu la asta mă gândeam. Vorba e cum să-l fac să lucreze pentru noi. Ştii doar că riscăm cu toţii venind aici.

— Cum aşa? Doctorul Ho Nien…

— A fost poate dibuit de către niponi, după lovitura Evans.

— Imposibil.

— O capcană, pricepi? Ong Loy mort pe plajă pentru ca lumea să creadă în moartea sa; apoi îl supraveghează pe medic după ce mai întâi l-au torturat pe pescar.

— Prea complicat, râse ea sigură pe sine.

— Pentru a-l convinge, l-aş putea oricând ameninţa că-l pot denunţa pentru cele ce a făcut până acum. A trecut vremea sentimentelor. Am nevoie de informaţiile sale.

— Asta este o josnicie! exclamă Liu indignată.

O linişti cu un semn.

— Dar n-aş face o asemenea prostie. În situaţia în care se află, mi-ar putea plăti cu aceeaşi monedă şi chiar foarte repede. Toate astea nu-mi plac, Liu, nu-mi plac deloc.

Tânăra birmană se îndreptă deodată, trădând o nervozitate pe care nu i-o bănuise.

— Uite-l, şopti ea.

În clipa următoare uşa se deschise, făcând loc unui bărbat chel, cu trupul scheletic vârât într-o bluză albă. Chipul său năpădit în parte de o ţăcălie cenuşie trăda o inteligenţă ascuţită. Ochii negri şi mobili păreau că străpung tot ce privesc.

Recunoscând pe Liu, bătrânul îşi stăpâni o tresărire, întorcând apoi repede privirea către Ross. De la bun început îşi dădu seama că nu e o consultaţie obişnuită. O sclipire mânioasă trecu prin pupilele sale negre.

Întinse mâna spre cabinet, cu o mişcare prea bruscă pentru a putea fi luată drept o invitaţie politicoasă.

— Presupun că este inutil să vă vorbesc în birmană, nu e aşa? rosti el cu glasul şters.

Ross simţi un fior de gheaţă coborându-i pe şira spinării. Ho Nien părea perspicace, desigur, dar dacă reuşise să-i descopere adevărata identitate atât de uşor, fără îndoială că nu va putea păstra până la bătrâneţe această deghizare.

— Într-adevăr, admise el, aşezându-se lângă un birou înţesat cu hârţoage aruncate vraişte. Nu sunt birman, sunt american.

Chipul mototolit al bătrânului se boţi şi mai mult.

— Aha! Pilot doborât după gloriosul masacru de la Rangoon?

Chester scrâşni puţin din dinţi. Era limpede că discuţia lua de la început o întorsătură puţin favorabilă intenţiilor sale.

Liu risipi cu vioiciune stinghereala care începea să-şi facă loc.

— Locotenentul Chester Ross, care a debarcat de curând la Bassein, a venit să restabilească reţeaua Parang-Sud, doctore.

Un tic nervos făcea să tresară buza inferioară a medicului în

timp ce ocolea masa pentru a lua loc în faţa lui Ross. Îşi pusese pe nas o pereche de ochelari care făceau ca privirea lui să para şi mai pătrunzătoare.

— Parang-Sud! şopti el, ca şi cum şi-ar fi scormonit memoria căutând să-şi amintească un lucru care desigur îi lăsase o urmă de neuitat.

Chester, mereu la pândă, ciuli urechile auzind scârţâitul unei uşi.

— Parang-Sud. Spune-mi, locotenente, sergentul Evans nu era şi el american?

Ross, încuviinţă, surprins.

— Ba da. Făcea parte din corpul *Rangers.*

— Şi asta nu vă e de ajuns?

Chester se încorda pe scaunul său. Înţelegea prea bine ce voia să-i spună doctorul. Cu atât mai mult cu cât în privirea de gheaţă apăruse o anumită nuanţă de mândrie, de milă mai degrabă.

Se ridică în picioare şi se sprijini de peretele despărţitor, încercând să deosebească ceva în zgomotul nedesluşit care se auzea din sala de aşteptare.

— Ascultă, doctore, n-am venit aici să ne certăm. Vin de foarte departe, de foarte departe spun, pentru a îndeplini o misiune de observator. De informator, dacă vrei. Ştiu totul despre aportul dumitale de până acum. Mai ştiu de asemenea, că masacrul Evans a pus reţeaua Parang-Sud, reţeaua dumitale, în... hai să spunem, în umbră. Acum însă lucrurile s-au schimbat. Bassein ţine locul Rangoon-ului. Şi am nevoie de dumneata!

Un zâmbet abia schiţat învineţi buzele zbârcite ale practicianului, iar ochii săi oblici se îngustară şi mai mult.

Chester încleşta pumnii; din spatele uşii se auzea o voce nazală. O voce repezită pe care n-o înţelegea, dar pe care nu putea s-o confunde cu birmană.

Încercă să-şi stăpânească groaza care îl răscolea.

— La drept vorbind, ce doreşti de la mine? întrebă încet Ho Nien.

Chester răsuflă, vrând să se convingă că nu-i vorba de o cursă grosolană.

— Lucrezi la spitalul Hoi-Kheo. În felul acesta eşti în contact direct cu o mulţime de răniţi. Răniţi care pălăvrăgesc. De teamă, de suferinţă, de dor de patrie, din pricină că îşi iubesc sau îşi urăsc conducătorii. Oameni care povestesc despre ce au făcut şi au văzut pe front, oameni care poarta însemne pe mâneci şi

numere pe gulere. Cred că îţi poţi da seama de întreg folosul pe care îl putem trage de pe urma observaţiilor dumitale. Armament efectiv, unităţi principale, moralul, numele conducătorilor, materiale distruse şi multe altele pe care nu le mai înşir.

Avea de gând să continue, dar de alături se auzi trântindu-se o uşă.

— Da, murmură bătrânul medic. Dar iată că mai mult ca sigur ai făcut degeaba drumul acesta. Sunt fără îndoială prea bătrân pentru a mă îndeletnici cu aşa ceva. Lucrurile astea sunt pentru tineri ca Ong Loy, caro a plătit cu viaţa.

Chester se simţea din ce în ce mai mult prins într-o capcană. Desigur că japonezii încercuiau casa. Desigur că apucase pe un drum greşit încă de la început, în ciuda celor ce-i spusese căpitanul Dale.

Scutură din cap. Nu, imposibil să fi putut face o asemenea greşeală.

— La urma urmelor faci lucrul acesta pentru eliberarea patriei dumitale, doctore!

— Te înşeli: nu sunt birman, ci javanez. Şi nu uita că ne deosebim de un japonez tot atât de mult ca şi de un european. Ori dumneata eşti american. Ce caută americanii în Birmania?

— Ascultaţi-mă, interveni Liu cu voce suavă. Nu e nici un risc Nici unul. Locotenentul Chester Ross nu vă cere decât să reţineţi ceea ce auziţi. Legătura o voi ţine eu.

Lui Chester i se păru că aude o maşină oprindu-se într-un scrâşnet de cauciucuri ce-l făcu să se gândească la execuţiile lui Okamura. Îl cuprinse deodată furia:

— Să ne înţelegem bine, doctore Ho Nien. Vin dintr-o insulă care se numeşte Peleliu. Acum opt zile nu era pe acolo nici picior de american. În clipa de faţă mă îndoiesc să mai fie vreun japonez pe insulă. Înainte de Peleliu a fost Makin, Tarawa, Rabaul, Guadalcanal! Ai de ales!

— Dar aici, în Birmania!

— Aici este un front secundar. Refuzând să ne ajuţi, prelungeşti războiul în măsura în care îţi retragi mica dumitale contribuţie. Prelungind războiul, omori mai mulţi oameni decât ai îngrijit în toată viaţa dumitale.

Medicul se tulbură şi aruncă înspre, uşă o privire de animal hăituit. Auzise desigur şi el zgomotul cu pricina.

— Dar eu...

— Gândeşte-te bine!

— Oricum…

— Gândeşte-te!

— Cine te împiedică? şopti Liu cu tonul unei rugăminţi mute.

— Îţi garantăm evacuarea în Statele Unite dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită. Este preferabil unui pluton de execuţie, nu? tună Ross.

— Dar eu sunt neutru!

— N-am vorbit de plutonul de execuţie japonez!

— Ah!… pentru că…

— La sfârşitul unui război, nu există niciodată neutri, există numai trădători!

În uşă răsunară deodată lovituri puternice. Ross se înfiora îndelung. Ho Nien sări în picioare, ca împins de un arc. Liu închise ochii, înfigându-şi unghiile în împletitura scaunului.

În birou pătrunse un japonez, bocănind pe mozaic cu cizmele. Rosti o frază lungă în birmană în timp ce chipul bătrânului devenea de marmură. Ochii săi teşiţi priveau când la japonez când la Ross.

Ho Nien spuse întretăiat două cuvinte. Niponul se răsuci şi aruncă lui Chester o privire de un dispreţ evident.

E adevărat că Ross, cu pantalonii săi peticiţi şi cămaşa prea mare pentru el, era aidoma acelor nenumăraţi zdrenţăroşi care transformă cele mai neînsemnate răspântii ale Asiei în adevărate curţi ale miracolelor.

O clipă de încremenire în care fiecare îşi încovoia spatele aşteptând catastrofa ce părea de neînlăturat. Ho Nien, compromis fără scăpare de prezenţa americanului; Liu care de la început ştia prea bine la ce se putea aştepta şi, în sfârşit, Ross, care arunca priviri furişe către uşă.

Doar ofiţerul nipon avea o înfăţişare trufaşă şi-l privea pe Ho Nien cu ochii săi plini de cruzime.

Practicianul se aşeză la loc, mai bine zis se prăbuşi în fotoliul său, cu privirea împietrită şi behăi câteva cuvinte.

Japonezul se suci atât de iute încât Chester se încorda, crezând că este vorba de un denunţ. Uşa se trânti zgomotos şi ascultară cu toţii paşii japonezului pierzându-se în sala de aşteptare.

Medicul se ridică greoi şi se îndreptă către o vitrină din lemn de teck în care străluceau instrumentele obişnuite ale artei sale.

— Căpitanul-medic Musashi mi-a anunţat sosirea unui convoi sanitar venind din Myitkhyna. Trebuie să plec imediat la spitalul

Hoi-Kheo.

Ross îi tăie calea spre uşă, străduindu-se să fie calm. Chipul său întunecat devenise mai dur ca de obicei. În ciuda staturii sale scunde, era cu un cap mai înalt decât medicul javanez; aţinti în ochii speriaţi ai acestuia o privire ascuţită ca o sabie.

— Ei bine, să vedem răspunsul!

Ho Nien şovăia, vădit stingherit, răsucindu-şi barba sa scurtă.

— Nu pot hotărî nimic, spuse el văzând că Chester începe să se enerveze.

Arătă către uşa cu geamuri care dădea în grădiniţă.

— Ieşiţi pe aici. Nu vreau să daţi ochii cu bolnavii care aşteaptă alături.

Ross nu se clinti în ciuda dorinţei sale grozave de a se năpusti în mulţime.

— Răspunsul, doctore!

Glasul pocnise sec, ca o plesnitură de bici. Javanezul aruncă o privire neliniştită înspre sala de aşteptare, apoi îşi întoarse mutra ascetică către Liu Wong Hinh.

— Mai treci pe la mine, Liu, se bâlbâi el, peste trei zile, dar singură. Poate voi avea noutăţi. Şi acum, plecaţi repede.

Ross trecu pragul cu o uşurare de nedescris. Bătrâna intoxicată îi aruncă o privire şireată, apoi îi arătă ieşirea cu un gest vag.

Merse câtva timp cu Liu în urma sa, încercând fără să izbutească să imite pasul nepăsător al birmanilor, acea nepăsare atavică pe care nici o nenorocire nu le-o putea schimba.

Încetini pasul zărind primele cheiuri.

Un cargou părăsea portul, apărat de un escortor cu linii foarte joase. Vedeta rapidă de serviciu la baraj deschidea trecerea. Pe cheiuri circulau încet patrule.

Pe Ross îl liniştea faptul că vedea duşmanul trecând atât de aproape fără însă a-l privi mai mult decât priveşte de obicei un soldat un cerşetor dintr-o ţară ocupată. Se opri lângă o macara scoasă din uz.

— Cred că am câştigat, Liu, şopti el. Doctorul nu se va mai codi de acum încolo... N-ai văzut pe nimeni în urma noastră pe când mergeam?

Tânăra, care rămăsese cu cincizeci de metri în urmă pentru a zădărnici o eventuală urmărire, clătină uşor capul.

— Nu... Nu, cred că nu.

— În orice caz, Ho Nien nu mă va denunţa niciodată, hotărî el

categoric.

Ea se apropie, prefăcându-se că priveşte spre larg, până când ajunse să-i atingă gâtul cu buzele.

— De ce?

— Doar nu-i nebun. În misiunile de acest soi nu faci un pas fără să raportezi.

Dacă aş dispare, se va şti curând că lucrul acesta s-a întâmplat DUPĂ convorbirea noastră. Ceea ce i-ar pricinui o groază de neplăceri. Şi asta o ştie prea bine.

— Ai dreptate, încuviinţă tânăra femeie. Fără îndoială că ne va ajuta. Mergem acum să-i vedem pe Stan Barett şi pe John Raid?

Ross întinse mâinile cu degetele desfăcute în faţa sa şi le cercetă încruntat, aşa cum obişnuia să facă înainte de fiecare scufundare.

— Pentru ziua de azi e destul, nu găseşti? Nu-i bine să-l zgândăreşti prea mult pe diavol! Pe deasupra mai trebuie să ne încredinţăm că nu suntem urmăriţi. Arată-mi doar jonca în care lucrează.

Tânăra femeie întinse mâna către partea din fund a golfului, acolo unde munţii abrupţi gâtuiau malurile râului Irrauady.

— Nu arăta cu mâna, şopti Ross încetişor.

— Vezi flotila de jonci legate aproape de malul sudic?

Chester încuviinţă, privind fără chef pădurea de catarge ce se ridica deasupra unei îngrămădiri de jonci şubrede, priponite bord lângă bord, într-o înghesuială de bărci de pescuit şi de pontoane pe jumătate scufundate.

— Vezi pontonul acela dreptunghiular, puţin mai la dreapta de bateria D.C.A.?

— Lângă cargoul acela din care se descarcă camioane acoperite cu prelată?

— Cele douăsprezece jonci şi trei şampane sunt ale tatălui meu. Băieţii sunt într-a şaptea joncă.

Ross făcu ochii mici; soarele la asfinţit dădea golfului o strălucire purpurie, aproape orbitoare. Totuşi deosebi ambarcaţiunea: o cocă fără catarge legănându-se în apa murdară, asemănătoare cu o mie altele, o cocă pe care nici un birman n-ar îndrăzni s-o atingă pentru că aparţinea faimosului Wong Hinh, un vas pe care japonezii nu-l pot deosebi de celelalte.

Ross o privi pe Liu drept în faţă. Pentru prima oară. De multă vreme, o scânteiere de uşurare sclipi în ochii săi întunecaţi.

— Drac de fată ce eşti, dacă n-am fi în Birmania te-aş îmbrăţişa acum, pe loc!

— Pe stradă? şopti ea cu prefăcută indignare.

— De ce nu?

— În Anglia, aşa ceva nu se face!

Îşi reaminti cele ce-i spusese căpitanul Dale în legătură cu convingerile ei intime.

— Păcat! suspină cu părere de rău. De trei ori păcat! Am socotit totdeauna că englezii ăştia nu ştiu să trăiască.

Liu îşi plecă ochii sfioasă.

— Nu fac aşa ceva pe stradă... dar nu am spus că nu fac deloc! zâmbi ea cu vocea plină de făgăduieli.

Ross se uita uimit la tânăra femeie al cărei chip ridicat spre el îi cerşea un zâmbet, apoi ridică ochii spre calea accidentată şi întortocheată pe care urma s-o urce pentru a se întoarce la vila cocoţată pe vârful colinei.

Se gândi din nou la postul de control de la ieşirea din oraş.

— Îmi doresc doar puterea s-o mai pot face când voi ajunge acolo! murmură el pierzându-se în mulţime.

CAPITOLUL V

Despicând apa murdară a portului, cargoul *Hokkaido-Maru* pătrundea greoi în radă. Puntea din faţă aproape că dispărea dedesubtul nenumăratelor vehicule acoperite cu prelată din cauza ceţurilor din larg. Sub formele lor camuflate şi strânse în plase se putea totuşi ghici că era vorba de tractoare de artilerie ce veneau direct din uzinele de la Osaka.

Obiectivul lunecă brusc, apoi se fixă pe pasarelă. Trei bărbaţi, cu mâinile sprijinite pe balustrada acoperită cu sare, priveau docurile. Unul dintre ei striga cât îl ţinea gura într-un megafon. Îşi ridicase chipiul pe ceafă iar în jurul bustului său acoperit de o haină cu glugă purta colacul de salvare, care era obligatoriu din clipa în care vasele depăşeau plasele contra torpilelor.

Din nou obiectivul lunecă cu repeziciune, măturând întreaga plajă, urcă de-a lungul bordului, şterse coca şi rămase nemişcat asupra literelor prost camuflate de vopseaua de război.

— H.O.K.K.A.I.D.O… M.A.R.U…, silabisi Ross desprinzându-şi obrazul de pe ocularele binoclului. Cam de trei mii cinci sute de tone.

Preocupat de verificarea circuitelor emiţătorului, Rudi Beumann abia îşi ridică capul blond.

— S-a încheiat intervalul de emisie, făcu el închizând D.Y.-ul cu un pocnet sec.

Chester Ross desprinse binoclul de pe trepied: cu toată poziţia privilegiată a vilei Wong Hingh, se temea de observatorii japonezi, mai ales de acea baterie D.C.A. răsărită cu opt zile în urmă la mai puţin de şapte sute de metri de vilă, cu cele patru piese de 72 mm.

Privea golful cuprins în sipetul munţilor de un verde întunecat, ispitit să mai iscodească o data jonca în care se ascundeau Stan şi John, dar se lăsă păgubaş; în port şi în oraş domnea liniştea.

Cei doi probabil că tocmai îşi încheiau raportul pe care îl pregăteau pentru Liu.

Aprinse dus pe gânduri o ţigară aruncând cu un bobârnac chibritul într-un tufiş, apoi întoarse privirile către Rudi Beumann, care strângea antena.

Cablul mlădios, aşezat de o săptămână, se pierdea bine ascuns în frunzişul unui uriaş copac exotic. Antena aceasta

permitea legături la mari depărtări şi datorită ei *Tomahawkul* fusese scutit să mai ţină loc de staţia-releu.

— N-aş vrea să fiu în pielea lui Raid şi a lui John, locotenente, se trezi spunând Rudi, trecându-şi din obişnuinţă mâna prin părul său blond. Să te învârti, de dimineaţă până seara în jurul unui binoclu, într-o coajă de nucă plina de şobolani!

Ross zâmbi trăgând cu lăcomie din ţigară. În ultimul timp fuma foarte mult.

— Au o vedere minunată asupra aeroportului, fortăreţei şi portului. Ce mai vrei? Nici un avion, nici un vas ori convoi nu poate trece prin Bassein fără să fiu înştiinţat, exclamă ofiţerul gândindu-se la teancul de documente pe care i-l trimiseseră de opt zile încoace, visul de o viaţă întreagă a unui spion de meserie, ce mai!

Nu asta era şi părerea lui Rudi care, drept răspuns, deschise postul de emisie, trecându-şi mâna peste manipulator, pentru a-şi încălzi degetele.

— Mă rog, mormăi el neîncrezător, dar ce ziceţi de Liu în toate afacerea asta? Cine vă poate garanta că nu e taler cu două feţe?

— Liu? chicoti Chester Ross. Ai uitat că tatăl el este în mâinile noastre?

Rudi puse aparatul pe recepţie.

— Bravo! Văd că domneşte o încredere deplină!

— Cred că, mai degrabă, riscul îl putem avea cu medicul. Dacă e prea înspăimântat de galbeni, nu mai dau prea mulţi bani pe pieile noastre.

— Mi-am spus totdeauna că povestea asta ne va pune într-o bună dimineaţă cu spatele la zid. Să vii să-i aiureşti pe japonezi aici, la trei mii de kilometri de prima unitate, trebuie să fii într-o ureche! Fără a mai pune la socoteală că n-am înţeles niciodată de ce m-au luat tocmai pe MINE, gemu Rudi Beumann şi încă în toiul unei permisii. Să-i fi văzut pe tipii din poliţia militară, ce mai mocofani!

— Preţul gloriei! Nu eşti oare cel mai bun operator de telegrafie cifrată, de aici la Honolulu? glumi Ross supraveghind serpentinele drumului care urca ocolind piscurile spre Mandalay. Pun prinsoare că erai cu o fată! Stai, erai cu... Cum ai spus că o cheamă?

— Sandra! spuse Rudi, roşindu-se. Sandra! repetă aproape cu veneraţie şi coborând glasul.

Pe buzele lui Ross, apăru pentru o clipă un surâs puţin

batjocoritor care se prefăcu apoi într-o strâmbătură dezgustată.

Cum naiba au putut să aleagă un copil ca ăsta pentru cea mai minunată misiune de sinucidere scornită vreodată de un intelectual obscur de la cartierul general! Căci e vorba de o misiune de sinucidere, ce mai încoace şi încolo! Pe zi ce trece îşi dă seama mai bine de lucrul ăsta. Dintre toţi doar Robsky ar putea să scape din capcană. Dar atunci pentru el războiul s-ar încheia şi nu s-ar mai putea întoarce în India decât cu vaporul.

Alungându-şi gândurile, aruncă o privire spre drum. Liu urca cu paşi mărunţi.

Se linişti: trecuse deci fără greutate şi aducea fără îndoială informaţiile adunate de Stan şi Raid din jonca lor.

Ross coborî oblonul de bambus şi apucă o foaie subţire de hârtie scrisă de mână.

— Eşti sigur că ai transcris bine? întrebă el, privind lunga înşiruire de grupe de câte cinci litere.

Rudi sări în sus, jignit.

— Ei, lasă, nu voiam să spun asta… află că sunt aici amănunte care pot isca un tărăboi nemaipomenit când vor ajunge la destinaţie; şi mai ales când vor afla că putem sta cu binoclul drept spre aeroport. Başca numărul de tancuri, cargouri, camioane şi efectivele de trupe. O mină de aur, îţi spun!

Chester rostise aceasta cu asemenea înfocare încât Rudi îşi înălţă capul de pe claviatură. Ofiţerul băgă de seamă şi tăcu.

„Devin nervos, gândea Ross. Mi-ar trebui nervi de oţel pentru a putea rezista, cu câte ştiu. Într-o bună zi mă voi arunca în mare…”

— Cât timp îţi trebuie să transmiţi toate astea, Rudi?

— Vreo două minute, dacă nu mă întrerupe nimeni.

— O sută douăzeci de secunde. De ajuns pentru a ne localiza goniometric. Dă-i bătaie.

Puse foile pe generatorul manual şi părăsi încăperea folosindu-se de trecerea acoperită.

Liu intră o dată cu el în sala rotundă şi-i zâmbi liniştitor.

— Toate merg strună, anunţă ea, scoţându-şi ciudata pălărie birmană asemănătoare unui acoperiş de pagodă. Şi băieţii noştri?

— Au făcut treabă bună.

Răspunsul nu-l mulţumi decât pe jumătate.

— Şi moralul?

— N-au spus nimic.

— Înţeleg. Doctorul?

— S-a hotărât.

— Multe amănunte?

— Foarte multe! Se pare că iarăşi au avut loc lupte înspre Myitkyina. „Chindiţii” ar fi trecut fluviul înapoi cu pierderi mari. Mai mult de trei regimente încercuite în junglă!

Chester îşi simţi sângele năvălindu-i în obraji.

Restabilit cu preţul unor mari sacrificii, frontul se rupsese deci pentru a doua oară. Dacă drumul spre Ciung-King fusese tăiat... s-a sfârşit cu Birmania. Un al doilea Singapore. Cât despre a pune piciorul pe continent...

— Asta-i tot? mârâi, încercând să nu pară tulburat.

Tânăra femeie se lăsă să cadă zdrobită alături de el pe o canapea.

— Stan Barett mi-a dat o listă de peste zece unităţi proaspăt debarcate, precum şi numărul tancurilor care au pornit în direcţia Mandalay. De asemenea şi avioane nemontate.

— Cum ai spus? tresări Ross.

— Da purtate de tractoare. Fuzelajul şi aripile separat. Pornesc direct la drum şi se montează acolo sus.

Ross şuieră printre degete.

— Şi vasele?

— Traficul s-a dublat în cursul ultimelor opt zile după câte au putut vedea.

— Ei bine! Bravo! Englezii vor avea cu cine sta de vorbă!

— Crezi că vor rezista? întrebă Liu, încreţind îngrijorată fruntea.

— De ce nu? De aici până la Pekin sau Calcutta au destul loc să bată în retragere.

— Când transmiţi noutăţile?

— Rudi stă călare pe pianul lui. Şedinţa următoare. Vom lăsa să se scurgă vreo douăzeci de ore. Să zicem... mâine la amiază. Ai văzut cumva în vale ceva maşini cu instalaţie de detectare gonio?

Tânăra ridică mirată sprâncenele.

— Maşini care au un cadru de antenă care se roteşte pe acoperiş.

Liu făcu semn că nu, îşi aprinse o ţigară, apoi se lăsă moale pe canapea, sfârşită.

— Credeam că nu voi mai ajunge niciodată. Urcuşul acesta nu se mai sfârşea!

— Un bun alpinist trebuie să parcurgă distanţa din port până aici într-un timp mai scurt decât i-ar trebui unui automobil ce vine de la Bassein, făcu Ross aţintind asupra tinerei birmane o privire pătrunzătoare.

Ea îl privi fix cu ochii săi întunecaţi, în care se aprinsese o flacără mocnită.

De o săptămână de când trăiau laolaltă îşi dădură seama că legăturile lor se schimbă profund.

Până acum nici unul nu făcuse primul pas, fiecare dorindu-l şi respingându-l totodată pe celălalt, din motive diferite. Dar devălmăşia şi teama în care trăiau amândoi, departe de a-i înstrăina, îi apropiau din ce în ce mai mult.

Îşi întinse trupul de păpuşă sub privirile lui Ross când deodată în spatele lor uşa se dădu la o parte. Ross păli înainte de a-l recunoaşte pe Rudi Beumann.

— Ce s-a întâmplat? urlă el, închipuindu-şi casa încercuită.

— Tomahawkul! Tocmai am prins o emisiune a *Tomahawkului,* la sfârşitul intervalului.

— S-a întors în golf?

— Ba bine că nu! triumfă Rudi, al cărui obraz copilăros strălucea de bucurie. Şi ce mai noutăţi! Le anunţă cu glasul plin de făgăduieli.

— Spune! i-o reteză scurt Chester, temându-se de vreun nou proiect utopic al imaginaţiei căpitanului Dale.

— Ne vin tovarăşi, întărituri adică! Tomahawkul îi va depune peste vreo treizeci de ore.

— Dă-mi hârtia! îl întrerupse Ross, cu obrazul răvăşit.

„... SBM-USS-TOMAHAWK – PARANG – SUD. ACOSTARE ZECE OAMENI. PLAJA 100 Y VEST RUINE. 3 OCTOMBRIE 24 H 00 – MISIUNE RADIO BALIZĂ – PUNEŢI PLAJA STARE RECEPŢIE – SECURITATE PLAJA – REÎMBARCARE. PREVĂZUTA 4 OCTOMBRIE, 23 H 00 – ACŢIUNE REŢEA STRICT LIMITATA – PRIMIRE PLAJA ŞI ÎNDRUMARE INIŢIALA COMANDO-OUT[34].

Ross reciti mesajul de trei ori apoi întinse hârtia fetei.

— Au de gând să repete lovitura cu Evans, rosti el îngrijorat şi întunecat la faţă. Îi mănâncă pielea!

— Nu se poate spune că nu sunteţi încăpăţânaţi exclamă Liu, rupând mesajul în mii de bucăţele pe care le lasă apoi să cadă ca o ploaie într-o scrumieră în formă de joncă.

[34] OUT – încheiat (mesajul). (N.T.).

— Băieţii din G.H.Q.[35] şi-au stors creierii să scormonească o asemenea chestie! Ştiam că într-o bună zi îmi vor cere şi mai mult. Dar la o porcărie ca asta nu mă aşteptam! mârâi Chester răguşit, aprinzându-şi cea de a doua ţigară.

Rudi Beumann îi privea nemişcat, surprins că mesajul sau nu prea stârnise entuziasmul la care se aşteptase.

— Ai confirmat recepţia, Rudi?

— Da, locotenente, *Tomahawkul* şi-a încetat imediat după aceea emisiunea.

— Se poate să fi coborât sub apă. Mulţumesc, făcu Chester apropiindu-se de fereastră.

Cerul se întuneca pregătindu-se pentru potopul din fiecare seară. În rada ce aducea cu suprafaţa unui lac, cargourile semănau cu nişte mari peşti ce stăteau nemişcaţi ca într-un eleşteu. Un eleşteu care peste câteva ceasuri avea să se transforme desigur într-un cimitir.

Auzi pasul furişat al tinerei femei şi îi simţi răsuflarea pe umăr.

— Ce ai de gând să faci?

— Să mă supun, bineînţeles, rânji ridicând din umeri. Mă voi supune!

Nădăjduiesc doar ca blestemata lor de baliză să se strice într-o săptămână.

— Vor să bombardeze portul, aşa cum au bombardat Rangoonul?

— E limpede, nu? Iar noi vom ţine scorul. Un petrolier scufundat, două avioane doborâte! Douăsprezece tancuri incendiate, trei torţe aprinse! se maimuţărea Chester, ca şi cum ar fi arbitrat un meci de cricket.

Suflă un fum deasupra geamului şi i se păru că vede întreg portul arzând.

Privea cu răutate firişoarele de fum strecurându-se printre case şi străduţe.

— Ei poftim! Ştiam bine că se va termina prost. Totdeauna cer mai mult decât poţi face…

Liu se uită spre el. În clipa următoare îşi întoarse şi el privirea spre ea. Părul lung şi negru al tinerei femei curgea în valuri lucioase.

Îşi înfipse aproape cu furie degetele în umărul gol, trăgând-o spre el.

— De ce ar însenina asta moartea reţelei, şuieră fata,

[35] G.H.Q. (General Head Quarter) – Marele Cartier General, (N. T.).

întârziind cu o mişcare uşoară a capului sărutul pe care se pregătea să i-l dea. Comandourile voastre vor pune baliza undeva în munţi apoi vor pleca. Reţeaua va lucra ca şi înainte, nu?

— Nu ştiu, făcu el strângând-o mai tare. Nu ştiu.

— Ho Nien nu riscă nimic. Nu are decât să asculte ce se vorbeşte în jurul său. Raid şi Stan se află în cea mai bună ascunzătoare pe care o poţi găsi de aici şi până la Surabaya. Cât despre noi… unde vezi primejdia?

Şovăia, privind în depărtare. Liu zâmbi plină de încredere şi, lăsându-se moale în bravele lui, îi întinse obrazul cu nerăbdare.

— Nu ştiu, nu ştiu nimic Şi tocmai asta mă frământa, îi mărturisi Chester înainte de a-şi lipi buzele de ale ei.

Doar practica desţelenirii pământului cu ajutorul focului îngăduise acestui ţăran birman să facă să rodească vremelnic coasta râpoasă a muntelui. Din focul pe care îl aprinsese într-o zi cu vânt prielnic nu mai rămăsese decât o mare cicatrice negricioasă care rodea marginea junglei.

Un palmier cu frunzele dese ca degetele desfăcute ale mâinii înăbuşise pârjolul şi miriştea se oprea la poalele trunchiului monstruos, ca şi cum pădurea ar fi pus aici un paznic uriaş.

Fără îndoială că bravul ţăran nu se ostenea decât pentru a putea duce un trai de azi pe mâine, dispreţuind câştigul şi averea, dar beneficiind de acea tihnită seninătate care face totdeauna dintr-un bătrân un înţelept, dar niciodată dintr-un tânăr un războinic. Câteva recolte obosiseră desigur pământul şi aşa destul de leneş, iar ţăranul fusese nevoit să-şi dacă săpăliga pe o altă râpă sălbatică.

Astfel gândea locotenentul Chester Ross în timp ce îşi trăgea fără voia lui sarongul care aluneca mereu, cu toate că era legat cu sfoară în jurul mijlocului.

Îşi mai spunea că râpa abruptă nu îngăduia nici măcar acele culturi în terase de care erau pline imaginile turistice ale Asiei. În schimb îi înlesnea lui, lui Chester, o minunată vedere de ansamblu asupra plajei şi asupra ruinelor morii unde debarcase cu nouă zile în urmă.

Îşi şterse fruntea cu poala sarongului, aşa cum văzuse întâmplător că obişnuiesc birmanii.

Liu Wong Hingh, ceva mai sus decât el pe coasta muntelui culesese câteva rămurele uscate, lucru rar. Pe care doar o

femeie birmană l-ar fi putut descoperi în ţara aceasta unde plouă la oră fixă. Un vas fierbea deasupra focului. Liu aţâţa flacăra îndărătnică vânturând pălăria ci ciudată din împletitură rară.

Tot privind încetişor iarba, Ross observa priveliştea care se întindea la picioarele sale o sută de metri mai jos, un drum de creastă, cel care duce spre Akyab. Mai încolo, plaja cu nisip mărunt şi ruinele nedesluşite în amurg.

Se gândea cu uşurare că în curând întunericul îi va îngădui să întrerupă fără nici un risc munca aceasta istovitoare şi fără rost care îi străpungea şalele ca un fier înroşit.

În sfârşit, nemaiputând îndura, mai ales că de patru ore nu observase nimic, se îndreptă întinzându-se îndelung, apoi se apropie de foc ocolind fumul.

— N-am văzut picior de japonez, murmură cu glasul stins. Se pare că domneşte o linişte deplină.

— Idilică! spuse ironic Liu în timp ce rupea o crenguţă pentru a-şi mesteca fiertura.

Nu luă în seamă gluma şi-şi întoarse chipul său ars de soare către larg.

— Când te gândeşti că e acolo dedesubt şi aşteaptă să se întunece. Şaizeci de inşi ascunşi sub suprafaţa apei, care pot s-o şteargă unde şi când vor!

— Suferi cumva de claustrofobie?

— Nu. Ştiu un singur lucru, că toate astea vor sfârşi prost.

— Şi ţi-e frică?

— Da, mi-e frică.

Privi chiorâş amestecul care clocotea în ceainic, apoi se apropie ceva mai mult de Liu pentru a-i putea vorbi şi mai încet.

— În douăzeci de minţite va fi întuneric beznă. Vom coborî împreună. Chiar până la ruine. Apoi nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

Desenă un drum imaginar cu degetul prin aer.

— Şi cum ne întoarcem?

— Voi aduna băieţii la moară. Apoi vom trece drumul. Trebuie să ne ferim de bateria D.C.A. pe care au instalat-o ieri pe creastă: are vederea spre plajă.

— Dacă aprind reflectorul?

— Nici un risc Să debarci un comando e la îndemâna oricărui neghiob. Să-l reîmbarci însă într-o retragere, asta-i altă poveste! Vom merge deci de-a lungul râpei. Apoi azimut 320; se vor descurca singuri.

— Îi părăsim acolo?

— Da, în dreptul palmierului ăsta mare. E un punct de reper uşor de regăsit noaptea.

Ea se aşază mai bine, clipind când vântul îi aducea câte o pală de fum drept în ochi.

— Şi noi?

— Rămânem aici până în zori. Nici vorbă sa ne mişcăm de aici, am putea intra orbeşte în vreo patrulă japoneză. Tu cunoşti colţul ăsta destul de puţin, iar eu deloc.

La gândul că va petrece noaptea singură cu el, Liu îi aruncă o privire ascuţită, lungindu-se pe muşchi. Nu-l mai vedea pe Ross decât ca pe o umbră, atât de repede asfinţise soarele.

Chester răsturnă cu piciorul ceainicul peste foc şi acoperi jăraticul.

— Nu prea e recomandabil noaptea, lămuri Chester, lungindu-se apoi lângă ea.

O clipă degetele lor se căutară apoi se amestecară într-o încleştare strânsă. Stăteau nemişcaţi şi unul şi celălalt vrând să prelungească la nesfârşit această apropiere pe care o ştiau cât e de trecătoare.

Ea se aplecă prima asupra lui, muşcându-i buzele.

— Şi eu aş vrea să plec, şopti ea gâfâind uşor după sărutare.

Chester dădu din cap.

— Nu se poate, mărturisi el în timp ce ridica ceasul la înălţimea ochilor, eşti un pion prea preţios pe tabla de şah al unui oarecare Dale, pentru a-i trece prin minte să te mute. Totdeauna celor mai buni li se cer cel mai mult. Şi de aceea tocmai cei mai buni o păţesc până la urmă!

— Dar e îngrozitor!

— Logic, cel mult. Suntem ca fructele acelea pe care după ce le-ai stors de zeamă, le arunci coaja, rânji el posomorât.

Trase pe nări aerul sărat.

— Şi acum să coborâm, făcu el fără a mai lăsa tinerei femei timpul să răspundă.

Începu să coboare râpa cu precauţie. O maşină care trecea pe creastă cu toate farurile aprinse îl sili să rămână nemişcat în spatele unui tufiş de lămâi sălbatici. Reluă apoi coborâşul privind în jur cu atenţie.

— Drumul e liber, îi spuse fetei când aceasta îl ajunse din urmă. Băieţii vor putea trece fără bătaie de cap.

Ea încuviinţă uşor, pornind înainte pe fâşia de pământ roşu.

Simţind nisipul fin scârţâindu-i sub picioare, Chester îşi dădu seama că primejdia nu-l mai ameninţă.

Agăţate pe coastele golfului, câteva lumini prost mascate străluceau ca ochii unei fiare. Zgomotul valurilor care se izbeau mugind de stâncile acoperite cu muşchi din apropierea morii era atât de puternic încât Ross strigă pentru a se face auzit.

— Mai avem treizeci de minute. Cred că băieţii se şi pregătesc.

— Submarinul a ieşit la suprafaţă?

— Cu siguranţă. Pesemne că în clipa asta lasă bărcile pneumatice în apă, îi răspunse în timp ce se îndreptau spre ruine.

Prin schelăria ruginită vântul şuiera încetişor. O ţiglă spartă se rostogoli la picioarele sale. Înăbuşindu-şi o înjurătură se căţăra pe vechiul ponton de acostare, urmat de Liu.

— N-avem altceva mai bun de făcut decât să aşteptăm, hotărî Chester aşezându-se cu faţa către larg.

Luna încă nu apăruse iar bezna grea contopea marea, cerul şi malul la un loc.

Talazurile îşi sfărâmau masele lichide cu zgomotul neîntrerupt al unei cataracte.

Ross abia putea desluşi umbra tinerei femei cu toate că nu-i despărţeau decât câţiva centimetri.

După vreo zece minute de aşteptare, ciuli urechea: între două valuri auzise un zumzet înăbuşit. Liu tresări şi ea:

— Bărci cu motor! îi strigă. Ross deveni dintr-o dată neliniştit.

Cunoştea bine zgomotul pe care îl făcea un *sea-gull*[36] şi îşi dădea seama că în tunetul asurzitor al resacului nu ar putea auzi nici măcar un *dinghy* acostând la doi metri depărtare.

— Nu cred, făcu ciulind urechile, sau poate că...

— O vedetă de pază a coastei?

— Asculta!

Un reflector străpungea bezna, departe în direcţia portului, sfâşiind norii cu sabia sa albăstrie. În penumbră se putea ghici suprastructura scundă a unui cargou ce părăsea golful.

Ross privea în jur, încercând să stabilească de unde venea zgomotul.

Zumzetul devenise între timp ceva mai desluşit. Îşi dădu seama că vine dinspre mal.

— Un automobil, presupuse Liu nervoasă.

[36] Sea-gull – mini motoare speciale, (N. T.).

Ross îşi amintea că în noaptea în care debarcase trecuseră prin faţa lui mai multe vehicule cu toate farurile aprinse, pe drumul ce urmărea ţărmul înspre Akyab.

Încercând să străpungă întunericul, deschisese o clipă ochii larg, fără rost.

— Nu-mi place treaba asta, şopti cu glas, abia auzit. Pontonul fu măturat de o uriaşă undă de fund care cutremură pietrele de sub el.

„Cum se face că aud motorul între două valuri, fără să zăresc însă farurile?”

Constatarea aceasta îl uluia. Se aplecă spre Liu, care întorcea şi ea capul în toate părţile.

— Mă duc să văd, se hotărî Chester ridicându-se.

— Nu, rămâi aici, te rog să rămâi aici. Trebuie să sosească băieţii.

Ridică din umeri şi făcu primii paşi pe digul îngust de piatră care lega cheiul de moară.

— Atunci vin cu tine.

Alergară împreună de-a lungul mormanului de pietre şi se strecurară printre ruine. Chester străbătu şopronul în care se despărţise de Robsky. Zgomotul oceanului descreştea treptat, înăbuşit de ziduri, făcând loc uruitului neîntrerupt al câtorva zeci de vehicule.

Ross ieşi din şopron ca un nebun, cu senzaţia de a fi prinşi, atât el cât şi cei din comando, într-o capcană. Se aruncă pe nisip.

— Dumnezeule! gâfâi el. Cel puţin zece maşini! Zece camioane! Un convoi întreg…

Liu se lungi lângă el, la adăpostul unei scobituri a terenului.

— Au încurcat-o, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că da. Pe toţi dracii! Ce naiba… dar ce naiba caută pe aici?

Zări în sfârşit luminile camuflate ale primei maşini. Camionul zdrăngănea prin noaptea întunecoasă cu „ochii de pisică” aţintiţi la cinci metri în faţa cauciucurilor. Apăru şi al doilea, lipit de spatele primului.

Ross încleştase dinţii, închipuindu-şi că vede trecând o reptilă apocaliptică uşor fosforescentă.

— Lovitura Evans se repetă? murmură sleit. Dacă băieţii ajung la mal în clipa asta… Nu-şi termină gândul: orele douăzeci şi trei şi cincizeci şi cinci de minute. Sunt pesemne chiar în spatele nostru acum.

Tânăra femeie se lipi de el într-o pornire copilărească de protecţie; îi simţea şoldul fierbinte lângă al său.

— Se duc spre Akyab, şopti ea auzind zumzetul depărtându-se din stânga spre dreapta.

Tânăra birmană rostise astfel dorinţa deznădăjduită de care se agăţa Ross de câteva clipe. Vroia din toată inima ca maşinile să fie numai în trecere şi găsea mii de cauze care le-ar împiedica să se oprească acolo.

E adevărat că japonezii îi tăiau fără scăpare calea spre pădure, împingându-l către mare ca pe un peşte în năvod.

— „Ca pe un condamnat către zidul său!” gândi cu voce tare. Încă trei minute! Desigur că vor intra cu capul drept în capcană.

Inima i se opri în clipa în care auzi scrâşnetul primelor frâne. Unul după altul camioanele se opreau păstrând distanţa dintre ele. „Ochii de pisică” se stinseră pe rând. O vreme se mai auzi zgomotul câtorva motoare, apoi încet-încet se aşternu tăcerea.

— S-au oprit, constată Liu cu voce răguşită.

— Da data asta va fi măcel, încheie Chester în timp ce un cârcel dureros îi înnoda gâtul. Băieţii noştri se vor năpusti drept în braţele lor, căutând ruinele.

— Nu neapărat. Ar putea…

— Cum ar putea bănui ceva, acum când stau ascunşi în spatele morii.

Privea cei cincizeci de yarzi de nisip în pantă lină care îi despărţea de liziera de cocotieri. Chiar în spatele lor convoiul nevăzut al inamicului se pregătea să înnopteze.

— Încă un minut! rosti Chester. Se îndreaptă orbeşte spre plajă. Mai ales pe o noapte ca asta!

Se ridică în coate, încercând să străpungă bezna. Trântit pe nisip la mai puţin de treizeci de metri de mal, nici nu putea deosebi oceanul.

— Nu-i putem preveni în vreun fel?

— Cu ce? Poate lansând rachete roşii? Singurul post de radio este cel al lui Rudi. Trei ore de mers. Şi calea ne este tăiată.

Acoperind mugetul valurilor răsună limpede un zornăit metalic, apoi se închise uşa unei maşini. O uşă de maşină? Sau închizătorul unei arme automate?

— Se pare că se pregătesc să-şi petreacă noaptea aici.

— Aşa mi se pare şi mie. Şi culmea e că şi bănuiesc de ce.

Ea îl privi mirată.

— Să se întoarcem pe chei. Poate mai putem salva ceva.

Alergă cu supleţe la adăpostul unei dune de nisip în formare, apoi dispăru printre ruine. Cercetă şopronul cu o privire circulară – nimeni! Hotărându-se să rămână lângă malul bătut de valuri de unde putea să supravegheze în acelaşi timp şi oceanul şi pe japonezi.

— Parcă este un făcut să nu-şi poate plasa niciodată baliza lor blestemată! A costat până acum unsprezece vieţi, în curând, vor mai fi şi altele.

Luă în mână o grămăjoară de nisip lăsând-o să se scurgă încetişor. Vântul dinspre larg îi biciuia faţa.

— Sunt în întârziere, constată tânăra femeie.

— S-ar putea să fi greşit direcţia. Şi până să găsească ruinele… Vor încerca să se strecoare. Şi atunci…

Se întrerupse şi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă izbucnind în noapte jerbe de lumină. Desigur că prima rafală va sfâşia curând noaptea – noaptea şi trupurile întinse fără apărare pe nisipul gol.

— Să plecăm! gâfâi Liu, rugătoare. Hai să mergem. Toate astea n-au nici un rost, Chest Să plecăm înainte de a fi prea târziu.

Cu buzele tremurând, tânăra femeie îl privea cu ochii măriţi de groază. Părea a fi imaginea însăşi a spaimei.

Ross îi puse mâna pe umăr, încercând s-o liniştească. Desigur nu era momentul să-şi piardă capul luând-o la fugă.

Un lung fior o străbătu.

— Şi unde să mergem, făcu Chester silind-o să se ghemuiască.

— Ascultă-mă, Chest! Vor fi măcelăriţi – cu sau fără noi – nu poţi face nimic! gâfâi ea cu vocea întretăiată. Să plecăm până nu e prea târziu. Poate mai putem scăpa, împreună poate izbutim…

O privi cu chipul aspru.

— Nu mă privi aşa, Chest. Tu însemni mult mai mult decât aceşti zece nefericiţi. Moartea sau prinderea ta ar însemna distrugerea reţelei. Distrugerea reţelei, mă auzi?

Se agăţase cu turbare de ţesătura aspră a sarongului său şi trebui s-o îndepărteze.

Ochii i se măriră şi mai mult în clipa în care zări vreo zece umbre mici printre cocotieri.

— O patrulă! De data asta… Blestem, aşa era sortit dinainte!

Se gândi să se adăpostească printre ruine. Inutil. Desigur că acolo vor căuta în primul rând.

Lipită de pământ, Liu stătea cu ochii aţintiţi asupra micilor

puncte negre care apăreau şi dispăreau printre dune.

Pe nisipul fin nu făceau nici un zgomot, părând că lunecă în tăcere, curios suspendate în beznă deasupra plajei. Îi mai despărţeau doar treizeci de metri.

— Te implor, să plecăm. Să plecăm chiar acum!

Ross clătină capul, chinuit în acelaşi timp de dorinţa de a fugi cât mai era timp şi aceea de a mai aştepta.

„De fapt patrula n-ar putea avea nici un motiv să treacă TOCMAI prin locul unde se aflau întinşi pe pământ.” De altfel conducătorul lor zărise probabil ruinele caci schimbă uşor direcţia îndreptându-se către ele. Chester aruncă o privire rapidă asupra ceasului. Secundarul luminos se rotea tremurând.

— Trebuia să fi debarcat de opt minute, rosti ei încet.

— Vezi!... Priveşte: vin acum spre noi! Tânăra femeie părea pe cale să-şi piardă cumpătul. Patrula – acum în linie de trăgători – se apropia de umbra zdrenţuită a fostei mori parcă fără să se fi dat vreun ordin. Ultimii doi din stânga urmau să treacă chiar prin dreptul lor.

Ross înţelese că nu-i mai rămăseseră decât, câteva secunde, iar spaima care îi amorţise creierul şi muşchii îi împrăştie deodată o căldură puternică prin tot trupul.

— Marea!... Să intrăm în apă!

Când o atinse, tânăra birmană ţâşni de la pământ ca scuturată de o descărcare electrică. Intrară împreună în apa călduţă care clocotea. Un şuvoi se rostogoli peste Ross care se clătină sub lovitură, apoi plonja în adânc, aşa cum era învăţat să facă.

Foarte bună înotătoare, Liu îi imita fiecare mişcare luptând împotriva valurilor, cu mlădiere felină.

Înotară amândoi timp de douăzeci de minute de-a lungul malului pe care nu-l vedeau.

În sfârşit, istoviţi, se lăsară în voia unui val care după ce-i rostogoli în toate felurile, îi aruncă pe nisipul uscat.

Ross zăcu câtva timp buimăcit şi cu urechile vuind, apoi se repezi înainte, oprindu-se doar în marginea drumului către Akyab – pustiu cât puteai vedea cu ochii în noaptea aceasta de cerneală.

Simţi deodată o mare uşurare aşadar scăpaseră din năvod...

Se întoarse auzind în spatele său răsuflarea întretăiată a fetei. Tânăra birmană sta rezemată de un cocotier iar umbra ei se contopea cu tulpina noduroasă.

— Liu! o chemă încet, Liu, uite drumul! Neprimind nici un

răspuns, aşteptă o clipă apoi făcu un pas în lături, devenind deodată bănuitor.

— Liu!

— Cum să-ţi spun… Sunt goală, Chest.

Îşi stăpâni cu greu veselia care îl cuprinsese deodată, stârnită desigur de brusca destindere a nervilor.

Se apropie de tânăra femeie pe al cărui trup mai scânteiau încă mici picături de apă. Se aplecă încet asupra ei, cuprinzând-o în braţe. Ea îşi ascunse obrazul în scobitura umărului său, încercând să-şi potolească răsuflarea.

Deodată Liu îşi încolăci braţele în jurul şoldurilor sale şi îl răsturnă pe nisip. O simţea arzând sub sărutările lui.

Brusc se dezlipi de el:

— Doamne, ce frică mi-a fost! Ce căuta convoiul acela?

— Desigur o garnitură care vine de la Mandalay şi care va descărca mâine în port, răspunse el cu ciudă. De când cu bombardamentul Rangoonului, au o teamă grozavă de superfortăreţele noastre. Împrăştierea…

Liu îi închise gura, îl muşcă de umăr şi îşi strivi sânii de pieptul lui.

Oceanul mugea mai puternic noaptea. Chester Ross nu mai ştia bine dacă e tunetul valurilor sau sângele său de indian care îi zvâcnea în tâmplele încinse.

CAPITOLUL VI

Era aproape de mijitul zorilor. Ploua la fel ca în fiecare dimineaţă, iar picăturile potopului tropical răpăiau ca grindina pe acoperişul vilei birmane.

Vântul dinspre larg ţipa ca o pasăre de noapte prin oblonul de bambus şi făcea să trosnească mobila din lemn preţios.

Era frig şi Chester Ross îşi trăsese pătura până sub bărbie, încercând să scape din laţul pe care îl simţea strângându-se în fiecare zi mai mult în jurul gâtului său.

Lungit pe spate, plutea undeva la graniţa dintre vis şi adevăr. Pe o masă de lac negru o ţigară abia începută se stingea în scrumiera plină ce arăta că nici în noaptea aceasta nu închisese ochii.

O trosnitură îi atrase deodată atenţia. Nu, nu putea fi vântul. Jocul lemnului?

Prea tare pentru aşa ceva. Zgomotul se repetă stăruitor.

Trezit de subconştientul său, Chester se smulse imediat din somnolenţă.

Privirea lui lunecă peste Liu. Ghemuită la perete, mângâie umărul ei gol, mobilele, trecu peste un oblon şi se repezi pe zăvorul de lemn al uşii.

Zgomotul reîncepu după câteva clipe. De data aceasta Ross îşi regăsi întreaga luciditate: strecură mâna sub pernă şi prinse patul striat al Coltului 45. Înăbuşit de grosimea aşternutului, ţăcănitul siguranţei se confundă cu scârţâitul zăvorului care era tras.

Uşa se crăpă încet, împinsă de o mână prudentă. Chester şedea încordat, încercând să pătrundă întunericul. Totuşi nu-i venea să creadă că poate fi asasinat. Bănuia altceva.

Din semiîntunericul terasei se desprinse o umbră bondoacă şi ghemuită care se opri şovăind.

— Locotenente Ross!

Abia şoptit din vârful buzelor, glasul ajunse totuşi la urechea ofiţerului, care lunecă din pat, dând cu grijă aşternutul în lături. Se încredinţa o clipă că Liu doarme, apoi se îndreptă spre uşă străbătând încăperea. Tânăra femeie nici nu se clinti când închise uşa în urma sa.

Afară ploaia se prefăcea treptat într-un adevărat potop.

— Ce se întâmplă, e ora cinci!

Ud din cap până în picioare, tânărul radio-telegrafist, îi făcu semn cu mâna spre trecerea acoperită şi îl trase după sine. Pătrunseră împreună în chioşcul cu acoperiş în formă de pagodă.

Aparatul de emisie ţârâia scoţând scântei.

— Au transmis adineauri pentru prima oară pe frecvenţa specială *sir.* Încălzisem tocmai aparatul pentru intervalul de la ora cinci şi…

— Pe scurt!

— Am recunoscut una dintre frazele acelea pe care m-au pus să le învăţ pe de rost, pe vremea când eram pe *Tuscaloosa.*

Ross închise un oblon pentru a micşora puţin zgomotul asurzitor al potopului de afară. Deasupra oceanului apăruse o geană de lumină. Se cutremură de frig şi îşi frecă cu putere pieptul ars de soare.

— Să auzim!

— „Atunci când mor legendele, mor şi visele.” Chester recapitula în gând diferitele fraze pe care fusese nevoit să le repete înainte de a fi aruncat în plină ceaţă. Fiecare dintre ele corespundeau unei anumite situaţii şi doar el, Dale şi Robsky le cunoşteau adevăratul înţeles.

— Atunci când mor legendele… Fir-ar să fie! E de la Bill! Ai mai prins şi altceva?

Rudi îşi scutură claia bălaie care în penumbră părea să reflecte o lumina difuză.

— Nimic altceva, sir. Au transmis asta foarte repede, de trei ori la rând.

— Ai confirmat recepţia?

— Pe frecvenţa specială e interzis…

— E adevărat, încuviinţă Ross îngândurat.

Căută din ochi un pachet de ţigări pe care nu-l găsi şi ieşi în pragul uşii, privind cu ciudă ploaia care se revărsa din cerul de plumb.

Prea frumos să mai dureze! Şi tocmai acum, când începusem să facem un lucru bun. Suntem aici de treizeci şi trei de zile! O lună doar şi iată că şi încep prostiile. „A se lua legătura cu Robsky!” într-o bună zi îl voi jupui de viu pe Dale.

După o clipă furia i se prefăcu în nelinişte. Ce putea să însemne oare chemarea asta urgentă, când rămăsese hotărât odată pentru totdeauna că Bill şi cu el nu vor avea nici un contact, orice s-ar întâmpla. Doar în caz de primejdie…

„În caz de primejdie! repeta în gând Chester. Nu, nu se poate!”

Ridică fruntea spre cer. Ploaia se înteţea, iar paralele care se formaseră se ramificau în mai multe braţe. Cu toate acestea ştia că peste o oră sau două cerul, redevenit albastru, va întâmpina soarele în toată minunăţia aurorei ecuatoriale.

Brusc îşi dădu seama cât de folositoare îi putea fi ploaia aceasta şi se hotărî.

— Rudi, tu rămâi aici. Voi coborî în portul plutitor să-i văd pe Raid şi pe Barett. Voi încerca să mă întorc înainte de... înainte de a se înnopta.

— Pleci cu Liu?

— Nu, singur. Voi putea merge astfel mai repede. Să-i spui când se trezeşte.

— Rămân pe recepţie?

— Mai mult ca oricând, Rudi, mai mult ca oricând.

Tânărul imigrant îşi îndreptă ochii albaştri către şeful său cu un fel de stăruinţă rugătoare.

— E ceva grav, domnule locotenent? murmură el încetişor, ca şi cum s-ar fi temut ca întrebarea să nu-i atragă vreo nenorocire.

— Nicidecum, nicidecum, îi răspunse peste umăr Ross, ducându-se să se îmbarce. Şi nu uita: nimeni de aici nu trebuie să cunoască frecvenţa specială!

După câteva clipe ieşea din cameră în vârful picioarelor, îmbrăcat în echipamentul negru cu care debarcase. După zece minute de căţărat ajunse la marginea junglei. De aici încolo, cu toate că începuse să se lumineze de ziuă, intra într-o lume verzuie şi sonoră în care ploaia luneca din frunză în frunză într-o clipoceală monotonă.

După două ore de marş forţat ajunse la prima trecătoare, înghesuită între doi pereţi abrupţi, o potecă stâncoasă îşi croia un şanţ întortocheat prin haosul de granit.

Gâfâind şi ud de transpiraţie, Ross abia o pornise pe cărare, când deodată auzi un strigăt ce-l făcu ea rămână nemişcat.

Ridică privirile dar nu izbuti să deosebească decât o încâlceală de frunze încolăcite printre care se strecura o lumină difuză.

Unul câte unul apărură dintre stânci trei bărbaţi care îl înconjurară râzând.

Chester răsuflă uşurat şi mânios totodată. Mânia i se prefăcu în adevărată furie când lângă el răsună înspăimântătorul hohot de râs al lui Robsky.

Uriaşul se lăsă să cadă dintr-un tufiş, cu frunzele dese şi se apropie râzând, cu mâna întinsă şi cu Thomsonul spânzurat pe după gâtul său de taur.

— Ce glumă o mai fi şi asta? mârâi Ross strângând cu răceală laba enormă a prietenului său. Îţi dai seama ce mult riscăm cu toţi din pricina apelului tău?

— Pe cuvântul meu, prezenţa japonezilor pare să-ţi fi măcinat nervii, făcu Robsky cu prefăcută milă. Vino, să nu mai stăm pe aici. E ultimul meu post de pază. Să mergem mai spre nord, acolo ne vom simţi mai bine.

În timp ce îl urma pe *Ranger,* Chester se gândea fără plăcere la cele câteva mile pe care le mai avea de parcurs.

În spatele lor încheiau plutonul trei dintre oamenii lui Robsky. Ceilalţi parcă se evaporaseră.

— Iată împărăţia mea! exclamă plin de mândrie Robsky, arătând jungla care se unduia la nesfârşit. Face mai mult decât o fată drăguţă în culcuş, ce zici?

Chester se opri.

— De unde ştii?

— Nu ŞTIU, dar te cunosc. Asta îmi ajunge. Şi apoi câteodată cobor să te văd. Am un binoclu bun.

— Pentru asta mi-ai trimis mesajul?

Faţa mare a lui Robsky se întunecă. Câtva timp merse În tăcere, călăuzindu-se după anumite semne pe care doar el le vedea.

Cărarea urmărea linia crestei, şerpuind în jurul unei văi cu vegetaţie bogată.

Desigur că japonezii nu-i puteau stânjeni pe cei câţiva din comandoul ascuns în craterul acesta.

— Din păcate, nu! mormăi Bill Robsky cu o voce şi mai răguşită ca de obicei. Vei prelua comanda unei părţi a grupului meu.

— Ce! sări ca ars Chester. Dar asta e pur şi simplu o nebunie! O aiureală! Cine a dat ordinul ăsta idiot? Dale, nu-i aşa?

— Mi-e tare teamă că vine mai de sus.

— După o treabă ca asta, voi fi denunţat, acolo în vale. Liu Wong Hinh nu-i tâmpită. Îşi va da repede seama că n-am fost la joncă.

— Denunţat! se sufocă Robsky. Ce… Liu?

— Dar ce credeai? Numai Dumnezeu ştie cum a sfârşit tânăra birmană din reţeaua Parang-Sud. Şi poate că nici el nu ştie. Cât

despre „Liu”, este o japoneză sută-n sută!

Chester şi Robsky se priviră o clipă nemişcaţi, unul încremenit de mirare, iar celălalt cutremurat de înţelesul mărturisirii sale.

— Păi atunci… şterge-o! strigă Robsky îngrozit. Chester Ross clătină capul strâmbându-se abătut.

— Nu… Nu imediat. Nu e chiar atât de simplu.

— De ce?

— Dacă apuc să îmbătrânesc, am să-ţi spun într-o zi. Îţi dai seama că atunci când un comando urmează să debarce şi în loc să fie primit cu braţele deschise, aşa cum ar fi fost normal, este măcelărit până la ultimul om, deştepţii care l-au aruncat în foc îşi pun unele întrebări. Aşa s-a întâmplat şi după lovitura Evans. Cu alte cuvinte, trebuia s-o bănuiesc încă DE LA ÎNCEPUT pe Liu – frumoasa birmană cu ochi fermecători!

Înlăturând o ramură, Robsky dezvălui un drum cotit ce cobora într-o râpă.

Cei doi ofiţeri însoţiţi de escorta lor coborâră în şir indian vreo sută de metri şi Ross zări cu surprindere un fel de colibă din trunchiuri sprijinită de peretele muntelui. Din coş se strecura un firicel de fum ce se împrăştia în desimea frunzişului.

Aşezată pe un trunchi, cu Thomsonul pe genunchi, o santinela păzea drumul.

La vederea ofiţerului se ridica alene.

— Iată bârlogul fiarei! rosti Robsky cu gândul într-altă parte.

Ross observă o uriaşă antenă-umbrelă pe acoperiş.

— Mai bine nu mă aduceai aici, îi atrase el atenţia, într-o zi lucrul ăsta te-ar putea costa scump, atât pe tine cât şi pe băieţii tăi, dacă mă supun la torturi.

Ar fi fost mai bine să nu fi ştiut niciodată pe unde îţi faci veacul.

— Fricosule! încercă să glumească Robsky, deschizând cu o lovitură de jungle-boot[37] uşa de trunchiuri. Îmi trebuiesc doar douăzeci de minute ca să-mi strâng calabalâcul şi să minez totul!

Cei doi bărbaţi intrară într-o încăpere mică în care trosnea un foc de lemne uscate. Din clipă în clipă sunau telefoane cu baterii, în timp ce trei băieţi din comando mutau piese pe o banchetă la scară mare, modelată grosolan din lut.

Robsky trase înspre el cu piciorul un scăunel apoi îl aruncă lui Ross. El însuşi veni în faţa camaradului său, cu chipul întunecat.

— Dar băieţii tăi, „Fritz”? Raid? Stan? Ce ai de gând cu ei în

[37] Jungle-boot – cizme scurte pentru junglă, (N. T.).

toată treaba asta?

Ross îşi aprinse liniştit o ţigară.

— Ei habar nu au. Presupun că nu i-ar ţine curelele să joace un joc ca ăsta. Mai ales Rudi, care e toată ziua împreună cu ea.

— Bine, dar... Dar e îngrozitor! ridică glasul Robsky, aruncând lui Ross o privire neîncrezătoare. Sunt sacrificii ţi, sacrificaţi cu bună-ştiinţă şi nici măcar nu ştiu!

— Patrula în sectorul din margine! anunţă unul dintre operatori, lăsând din mână receptorul telefonului de campanie.

— Patrulă normală, o identifică camaradul său privind un tabel.

Cel de al treilea mută o piesă roşie pe ciudata machetă.

— Da, este îngrozitor, încuviinţă Ross cu vocea ştearsă, ca şi cum şi-ar fi spus de multe ori lucrul acesta.

— Dar... dacă nu-i decât o cursă a japonezilor! sări dedată Robsky, de ce nu v-au lichidat?

O urmă de surâs descreţi uşor chipul lui Ross.

— Motiv secret, făcu el, riscul meseriei. Şi tocmai asta este ceea ce mă împiedică să-l blestem pe Dale. E un ticălos, în felul său, dar totodată şi un as în meseria lui...

Cei doi bărbaţi păstrară un timp tăcere. În spatele lor mină unul dintre aparate şi operatorul îndepărtă o piesă roşie din marginea zonei de refugiu.

— Îţi dai acum seama cât de mult riscăm din cauza „radio-ului" tău prăpădit? Sper că ai ceva care să merite valurile pe care le-ai făcut?

Robsky se sprijini în coate de marginea ferestrei. Cu Ionic că de două ore un soare minunat strălucea pe cer, În vale apa mai picura de pe frunze cu un susur lin.

Ross, care rămăsese cu ochii aţintiţi pe uriaşul aparat de emisie care tiuia în spatele său, încruntă sprâncenele chiar în clipa în care Robsky se pregătea să vorbească.

— De când ai jucăria asta?

Deodată îşi dădu seama că zărise mai mulţi oameni decât fuseseră la debarcare.

— Şi ce-i cu băieţii ăştia? Ai primit întăriri?

Chipul uriaşului se înseninã.

— Ah! Asta e... secret! Dispun acum de o zonă luxoasă de paraşutare, iar Lancasterele englezilor ne aruncă tot ce vrem.

— Şi izbutesc să vă repereze în jungla aceasta? spuse Ross neîncrezător.

— Ba bine că nu! Asta-i un fleac pentru naviganţi, de când cu radio-baliza.

— Aha! De asta…

Robsky dădu drumul nechezatului său sălbatic şi îşi plesni coapsele ca după o glumă bună.

— E un car de vreme de când le-am pus ciripitoare la locul ei!

Ross rămase o clipă pe gânduri. Nu garantau oare vieţile lor, ale lui Stan, Raid, John, Rudi şi a sa, toate acestea? Şi dintr-o dată, ca şi cum hohotul lui Robsky l-ar fi jignit ca o palmă, simţi cum îl răscoleşte din nou furia. Acum paharul se umpluse. Până când va mai fi ţap ispăşitor?

Sări în picioare mânios, răsturnând scăunelul.

— Nu cumva m-ai chemat să-ţi admir minunăţiile? Nu? Atunci leapădă! Mă doare-n cot dacă aflu că ai spânzurat câte un maimuţoi în uniformă în spatele fiecărui copac din regiune. Eu vreau să ştiu cu ce preţ vom plăti bănuielile tinerei „Liu Wong Hinh”!

Robsky se îndreptă, surprins, chipul său trădând o surprindere mâhnită.

— Dar ce te-a apucat, Chest?

— Aşa! tună Ross, sub privirile uluite ale telefoniştilor.

Rangerul trase cu putere aer în piept, ca un înotător care se pregăteşte să sară în apă.

— Okamura, rosti el cu încetineală, îţi spune ceva acest nume?

— Comandantul suprem japonez în Birmania?

— A dat în primire. O ambuscadă înjghebată de *Raiders* condusă de generalul Stowell înspre Chindwin.

— Încântat. Şi apoi?

— Un altul îi ia locul. Kiubayashi, aşa îl cheamă.

— Grozav! Eşti mai bine informat decât mine, scrâşni Chester acru.

— Oh, nu-i meritul meu. Radiotelegrafiştii mei au interceptat un mesaj lung al statului-major interaliat.

— Taraba lui Dale?

— Aşa se pare.

Chester răsuflă adânc. Începea să regrete ieşirea sa. Dar Robsky părea că nu i-o luase în nume de rău şi, cu privirile aţintite pe o culme, urma cu voce scăzută.

— Să rezumăm. Okamura ucis, Kiubayashi este numit în locul său. Comanda până acum în Indochina, Tonkinul de Nord. Forţe de ocupaţie. Specialist în defensivă sau ceva asemănător.

— Kiubayashi.. Parcă am întâlnit undeva numele acesta. N-a făcut parte din comisia[38] aceea de specialişti care inspecta fortificaţiile de la Eben-Emael în Belgia, după ce fuseseră aruncate în aer de paraşutiştii lui Hitler?

Ross încruntă sprâncenele, răscolindu-şi amintirile. Parcă văzuse ceva într-o revistă la West-Point[39] sau Fort-Bragg[40], cu puţin înainte de Pearl-Harbour[41].

Da, îşi amintea, fotografia înfăţişa vreo douăzeci de ofiţeri germani purtând pelerine cu epoleţi şi manşete de culoare deschisă. Trei japonezi mititei priveau rămăşiţele unei uriaşe cupole blindate.

Care dintre cei trei putea fi Kiubayashi? Cel din stânga era foarte mic şi purta ochelari cu focare eliptice. Îşi amintea că făcuse haz...

Auzi deodată vocea groasă a lui Robsky; parcă se trezea dintr-un vis...

— Pesemne că informaţiile astea vin din partea *maquis*-ului francez în retragere spre China. Pe scurt, Kiubayashi decolează de la Hanoi în direcţia Saigon. Aviaţia americană încearcă să-l intercepteze pe drum.

— Ca pe Yamamoto[42]?

— Exact. Dar nu le-a ieşit pasienţa. Deci tipul aterizează teafăr la Tan Son Nahut. Se ştie că va prelua comanda în Birmania. Un avantaj grozav pentru noi, ce părere ai?

— Scurteaz-o! deveni nerăbdător Chester. Ce dracu caut eu...

— Unde crezi că va ateriza Kiubayashi?

---

[38] O comisie de experţi japonezi fusese într-adevăr trimisă în Birmania, pentru a inspecta şi studia ansamblul fortificaţiilor cehoslovace şi belgiene, (N. A.).

[39] West-Point – academie militară celebră în Statele Unite, (N. T.).

[40] Fort-Bragg – centru de instructaj al comandourilor americane, (N. T.).

[41] Pearl-Harbour – la 21 decembrie 1941 japonezii au distrus flota de război americană din rada portului Pearl-Harbour; a doua zi S.U.A. a declarat război Japoniei, (N. T.).

[42] Amiralul Yamamoto comanda forţele navale japoneze. Graţie unor informaţii din partea serviciilor secrete aliate, statul-major american a aflat de proximul tur de inspecţie al celebrului amiral. S-a organizat cea mai faimoasă intercepţie aeriană a tuturor timpurilor reuşind, printr-un miracolo de precizie, să doboare avionul care îl transporta (în ciuda escortei sale de vânători), (N.A.).

— Mandalay, bineînţeles, aeroportul cel mai apropiat de front.

— Bravo! La asta s-au gândit probabil şi creierele noastre patentate. În clipa de faţă avioanele noastre B 29 le prefac pista în arătură.

— Pentru a-l sili să aterizeze aici! strigă Ross.

— Chiar aşa. Japonezii nu vor risca să piardă încă un general-comandant. Mai ales că s-au cam rărit în ultimul timp.

— Atunci va pleca pe şosea, rosti Chester concluzia acestei demonstraţii.

— Japonezii nu bănuiesc nimic despre existenţa unui comando în spatele lor; ştiind că faimosul drum al Birmaniei este la adăpost de aviaţia inamică, vor folosi, mai degrabă, calea aceasta decât o legătură aeriană nesigură.

Robsky îşi desfăcu mâinile încântat.

— Totul merge bine, bătrâne.

— Şi… misiunea mea, bănuiesc…

— Să-l omori! Să-l omori cu orice chip, exclamă uriaşul, ca şi cum ar fi fost vorba de cel mai simplu lucru din lume.

Era însă departe de a fi atât de simplu şi Ross şi-a dat anima curând de lucrul acesta.

Cum să găseşti, să supraveghezi, să te apropii de general, în sfârşit cum să-l dobori?

— Şi dispun…

— De câţi oameni doreşti. De la mine. Dar asta e tot ce pot face pentru tine. Nu pot interveni în nici un caz.

— Înţeleg, încuviinţă Ross cu un sentiment de oboseală şi de nelinişte. A pus în balanţă pe băieţii mei şi pe Kiubayashi, iar ştabul lor a tras mai greu la cântar. Păcat de povestea cu Liu, era un joc frumos.

Găsi un pachet de *Navy-cut* uitat pe o ladă şi luă o ţigară cu colţul buzelor.

Robsky îi întinse bricheta sa.

— Asta-i tot ce aveai să-mi spui?

Rangerul scuturã capul său colţuros şi mare.

— Nu, mărturisi el. Nu prea văd cum vei ieşi din încurcătura asta. Îţi doresc mult noroc. Ţie şi băieţilor tăi…

— Mulţumesc, Bill.

— Ah!… Încă ceva: Kiubayashi va ateriza la Bassein în jurul orei douăzeci. Voi primi confirmarea de la unul dintre submarinele noastre din largul Bangkokului. Acolo face escaldă

tehnică *Kawanishi*[43], cu care vine generalul.

— Câtă cooperare! spuse Chester în bătaie de joc şi toate acestea pentru umila mea persoană... Bravo! Altfel spus, nu-mi rămân decât cincisprezece ore, nu mai mult.

Robsky rămase tăcut arătându-şi în felul său nemulţumirea.

Chestor Ross aruncă ţigara abia începută şi, fără a mai spune un cuvânt, părăsi coliba.

Trebuia că de acum înainte va trebui să joace strâns, chiar foarte strâns, cu aşa numita Liu Wong Minh.

Se putea prea bine ca între timp ea să fi trecut la atac... îi era foarte uşor să verifice dacă într-adevăr fusese să-i vadă pe Raid şi Stan Barett.

Cu alte cuvinte s-ar putea să mă arunc drept în gura lupului, oftă Chester pornind pe creasta stâncoasă.

Doi oameni din comando îl urmau în tăcere, atenţi să nu greşească drumul.

În clipa în care Chester Ross părăsea jungla ceasul său arăta amiaza.

Gâfâind după atâta trudă se aşeză la umbra unui palmier ştergându-şi cu dosul mânecii pieptul şi faţa plină de năduşeală; încercă să-şi pună în ordine gândurile.

La picioarele sale valea adâncă îşi dezgolea cu neruşinare, sub sclipirea junglei, cangrena culturilor, casele plutitoare şi cargourile sale camuflate în ocru. Nu îl despărţeau decât trei sute de metri de vilă, dar aceşti trei sute de metri însemnau enorm şi îl despărţeau poate de o capcană ucigătoare.

Se lungi în spatele unui crâng de lămâi sălbatic pentru a putea supraveghea mai bine, întrebându-se dacă Rudi mai trăia sau nu.

Teoretic aşa trebuie să se fi întâmplat. Apoi „Liu” ar fi putut să-i fi întins o cursă, nădăjduind să-l prindă pe cel care o trăsese pe sfoară în halul acesta.

Întreaga problemă se rezuma la a şti cât de neliniştită fusese preafrumoasa Liu, dacă aşteptase să se limpezească lucrurile, sau dimpotrivă...

În cazul acesta desigur că Rudi, Stan şi John sunt acum în vreuna din pivniţele din oraş, unde le sunt scoşi dinţii unul câte unul...

Chester făcu o strâmbătură, ceea ce dădu chipului său neras o

[43] Kawanishi – bombardier cvadrimotor-japonez cu rază mare de acţiune (N.A.).

înfăţişare şi mai sinistră.

În preajma *tranhului* nu se observa nimic, în afară de boschetele arbuştilor exotici ce se legănau în briza dinspre larg.

Să coboare la vilă însemna să rişte foarte mult. Dar dacă nu cobora, misiunea sa era sortită eşecului.

Ross scuipă cu năduf pe jos; pentru asta supravieţuise el în vizuina lupului timp de o lună încheiată, supraveghindu-şi fiecare mişcare, fiecare cuvânt, tăinuindu-şi teama în sărutări, minţind pe cei trei bieţi flăcăi şi socotindu-i drept simpli pioni pe o tablă de şah!

Se ridică cu precauţie, mai privi o dată vila inundată de soare, apoi păşi pe drumul îngust.

Şi-ar da solda pe cinci ani dacă ar putea şti cu câteva clipe mai devreme ce îl aşteaptă în spatele pereţilor de şipci împletite.

Pipăi fără voie patul coltului pe care îl strecurase la plecare sub curea, direct pe piele. Dar lucrul acesta nu-l linişti de loc şi în clipa în care deschise uşa verandei avu impresia că pătrunde într-un abator.

Apăsă încetişor clanţa de lemn şi împinse.

Rudi, aşezat pe o masă, privea posomorât înspre vale. Sări în sus văzând uşa deschizându-se fără zgomot.

— Ei!... Ei! se bâlbâi.

— Ticăloşii! blestemă ofiţerul lăsându-se să cadă într-unui dintre fotoliile adânci, au pus patrule peste tot. N-a fost o plăcere!

— Mi-a fost... mi-a fost tare teamă, domnule locotenent. Am crezut că a sosit clipa în care trebuie să distrug codurile.

— Nu crapă Ross aşa cu una-cu două, nu ştiai asta? rânji ofiţerul, gândindu-se că probabil codul era de mult perimat şi că „Liu” avusese desigur grijă într-un fel sau uliul să-l copieze pe ascuns.

Uşa camerei se deschise şi în prag apăru tânăra birmană, încinsă peste mijloc cu mătase neagră. În ciuda zâmbetului strălucitor pe care îl adresă lui Chester, se vedea că este nervoasă. „Desigur, a fost luată straşnic la rost” gândi Ross repezindu-se s-o întâmpine, îi sărută buzele aşa cum preotesele hinduse ating gura şerpilor sacri.

— Dar unde ai fost, Chest, exclamă ea abia răspunzând îmbrăţişării sale. Ai plecat de dimineaţă fără să-mi spui un cuvânt. Ai profitat că dormeam...

— Da, am profitat de somnul tău, recunoscu el. Nu mai vreau

să rişti nimic, Liu. Niciodată de acum înainte. Doar eu voi face treaba asta ţicnită, de a coborî în vale.

O clipă crezu că îl va pălmui şi îi dedică în gând o serie de obscenităţi alese pe sprânceană.

Era limpede că scena dragostei perfecte nu-i plăcea decât pe jumătate tinerei femei. Şi se grăbi să-i arate aceasta ridicând din umeri.

— Parcă ai fi căzut în cap! Şi mă rog ce-ai văzut în vale?

— Tare aşa fi vrut să văd ceva. Din păcate, cu patrulele astea ale lor…

— Ai fost la joncă?

Capcana era grosolană.

— N-am izbutit. Porcii ăştia sunt pretutindeni. Galbeni ticăloşi, şuieră el cu o plăcere fără margini, să-i ia dracu pe toţi. Şi asta se va întâmpla curând.

Împotriva aşteptărilor sale, tânăra femeie deveni deodată drăgăstoasă şi mărturisi cu o voce puţin răguşită:

— Mi-a fost atât de frică. Îţi dai seama că dacă te-ar fi prins am fi fost cu toţii condamnaţi?

Asta-i bună, gândi Ross, strângând-o mai tare la piept Strângând-o, simţea o poftă nebună s-o înăbuşe, s-o sugrume, pentru a scăpa în sfârşit de ameninţarea aceasta de fiece clipă. Dacă ar omorî-o pe loc, i-ar mai rămâne fără îndoială câteva ore înainte de a se da alarma.

Mâinile sale urcară încet, de-a lungul mijlocului subţire, atingând pieptul fremătător. Urcară mai departe, mângâiară o clipă rotunjimea sânilor apoi se opriră pe carotide.

Nu era prima oară când scufundătorul de luptă Chester Ross era silit să ucidă, dar de fiecare dată, înaintea actului, chiar înaintea clipei în care urma să facă gestul fără de întoarcere, refugiindu-se cu laşitate în acţiunea pură, mintea sa începea să fie cuprinsă de o ameţeală nebună.

Abia auzi pe Rudi închizând uşa în urma lui, lăsându-i singuri.

„Dacă o ucid l-aş salva poate pe Rudi, pe Raid, Stan… dacă n-o ucid, nu vor mai scăpa de aici… Dar trebuie să rămână pe locurile lor până mâine, drept acoperire. Până mâine!”

Pe frunte o vână îi zvâcnea cu putere.

Încredinţată că a subjugat pe deplin inima bărbatului pe care îl ura, tânăra femeie se lăsase pradă îmbrăţişării lui, ascunzându-şi gâtul gingaş în mâinile sale puternice.

— Chest, mă doare, suspină ea după o clipă. „Nu, nu pot risca.

Nici măcar asta nu pot risca. Nici pentru Rudi, nici pentru ceilalţi. Liu trebuie să trăiască”.

Îşi descleştă degetele deodată şi lăsă să-i cadă braţele. Da! Mai trebuie să joace comedia asta chinuitoare încă o noapte şi o zi întreagă. După aceea, fiecare pentru sine!

Îşi trecu degetele obosite prin părul năclăit de nări u scală.

— Sunt frânt, mărturisi dintr-o suflare, frânt!

— Vreo patrulă…

— Nu, nu m-au văzut. Dar a trebuit să mă joc de-a baba-oarba patru ceasuri în şir. Ieşeau de peste tot. La început ploua, era uşor. După aceea… Mă duc să fac un duş, încheie el arătând noroiul şi resturile de frunze lipite pe haine.

Părăsi încăperea şi începu să se dezbrace în micul chioşc. Apa era rece şi gemu de plăcere, în timp ce îşi freca cu putere trupul obosit.

Rudi visa cu ochii deschişi, aşezat pe masa din mijlocul încăperii. (Nu avea voie să se apropie de ferestre în timpul zilei).

— La ce te gândeşti, *Herr Beumann!* Fritz afurisit! Tânărul radio-telegrafist zâmbi în timp ce se întorcea alene.

— Sandra? rânji Ross de sub duş.

„Desigur că la ea te gândeşti. Iar mâine vor veni japonezii să te ucidă, fără ca tu să bănuieşti măcar de ce.”

— Da, domnule locotenent. Mă întrebam dacă în clipa aceasta şi ea priveşte marea, la Sydney.

„Nu, nu pot face nimic pentru tine, Rudi, nimic. Eşti cel mai bună zălog pentru mine pe lângă «Liu». Atât timp cât te va vedea, va crede că mă are în mână şi nu va face nimic. Va crede că e mai bine să aştepte, încercând să înţeleagă, înainte de a se duce să-şi mărturisească prostia şefilor ei…”

— Aiurea! A găsit de mult un alt *Marine* care să te înlocuiască! strigă cu cruzime Chester.

Rudi se întoarse dintr-o săritură, roşu de furie stăpânită.

— Nici dumneata nu crezi ceea ce spui, locotenente! Chester încuviinţă posomorât.

— Nu. Nu spun niciodată ceea ce gândesc, Rudi, niciodată!

CAPITOLUL VII

Omul mic de statură privi plictisit garda aliniată cu grijă în piaţa de instrucţie a fortului. O jumătate de companie! Când era atâta nevoie de trupe pe frontul de nord. Şi tocmai când aşa-numiţii Chindits[44] izbutiseră să stăvilească neînfrânta ofensivă a trupelor imperiale. Tocmai când întinseseră îndrăzneala până la a hărţui spatele armatei regulate cu bande pe care le botezaseră... oare cum le botezaseră?

Omuleţul ridică ochii săi teşiţi spre cerul palid, căutând cuvântul străin.

Comando! Da, acesta era cuvântul, comando! Un cuvânt pe care fuseseră siliţi să-l fure de la germani, duşmanii lor!

Un ordin pocni, sec şi gutural, aproape un strigăt şi poarta cu întăriturі de bronz, rămăşiţă a unui îndepărtat trecut tradiţional, se deschise rotindu-se în balamale, împinsă din două părţi de câte un pluton. O maşină uşoară pătrunse sforăind în piaţă, viră scurt şi rămase nemişcată cu faţa spre uriaşa poartă prin care tocmai intrase.

Omuleţul coborî privirile asupra soldaţilor care se repeziseră să-şi reia locurile în rând apoi se uită la ceasul său.

Ora şapte dimineaţa, ora pe care o hotărâse chiar el. Îşi petrecu centironul, mângâie dragonul săbiei sale şi-şi puse chipiul pe cap.

Când apăru în piaţă cu silueta lui minusculă strivită de mărimea uşii monumentale, o sută zece palme bătători le de exerciţiu răsunară pe lemnul armelor.

Dar Kiubayashi nu simţi nici o mândrie. Dimpotrivă, plictiseala sa crescu şi mai mult.

Rece şi distant, mai mult tehnician decât ostaş, meticulos şi calculat, Onate Kiubayashi nu preţuia asemenea manifestaţii, considerându-le o pierdere de timp în paguba randamentului armatei pe care ar fi dorit-o de elită.

Un ofiţer prezentă sabia ţeapăn apoi se frânse în două în mijlocul curţii.

Kiubayashi rămase nemişcat, privind fără chef oamenii care

[44] Chindits – numele unor regimente mixte cuprinzând ostaşi britanici, australieni şi indieni care luptă în Birmania, (N.A.).

împietriseră într-o disciplină de fier. Îi trecu în revistă în gând, fără plăcere, fără să clintească, cu privirea pierdută şi mintea într-altă parte.

De fapt ar fi trebuit să răspundă la salutul comandantului companiei şi să ordone „pe loc repaus”. Uită să facă aceasta şi se urca în maşină, lăsând compania şi comandantul ei muţi de uimire.

Kiubayashi se înfundă mai bine în perne, privi fără să vadă soarele care răsărise fluturând pe aripa stângă a maşinii şi se pierdu într-un şuvoi de gânduri contradictorii.

Englezii aceştia paraşutează cu siguranţă trupe specializate în spatele frontului. De aceea mişcările diferitelor unităţi trebuie ţinute secrete şi executate mai ales noaptea. Înainte de toate ar trebui hărţuiţi neîncetat.

Asta le va da, desigur, de furcă. În timp ce vor osteni să-mi ghicească direcţia efortului principal, voi putea organiza poziţii defensive puternice...

Kiubayashi căută porthartul său şi începu să desfacă, în ciuda hopurilor, hârtia subţire şi haşurată.

Nici nu observă că maşina intrase într-un convoi dinainte alcătuit şi că în faţă drumul era deschis de o maşină blindată. În spate sforăiau motoarele a două camioane ticsite cu ostaşi. Erau patruzeci.

Kiubayashi refuzase mai mulţi. Nu voia să atragă asupra sa atenţia vreunui bombardier de vânătoare britanic.

Şi apoi, nu trebuia oare să urce mai întâi până la Mandalay? De acolo mai avea încă opt sute de kilometri până la Myitkyina. Acolo va avea tot timpul să ia o hotărâre, În funcţie de situaţia aeriană locală.

Maşina din frunte depăşi poarta, şeful convoiului urmărind plecarea şi ordinea fiecărei unităţi în parte.

Maşina oficială, un Bentley de captură, se opri şi aghiotantul lui Kiubayashi se urcă, ţinând o planşetă topografică în mână.

Primele case din Bassein se învecinau cu vechile metereze şi Kiubayashi se miră văzând străzile pustii. Okamura era mort. Dar obiceiurile sale trăiau încă în inimile subordonaţilor săi.

Generalul zări contratorpilorul avariat care sosise în cursul nopţii în golf pentru a-şi pansa rănile. Privirea sa lunecă înspre flotila sampanelor şi joncilor îngrămădite una într-alta într-o îmbulzeală de nedescris. Se strâmbă scârbit, adâncindu-se în hărţile sale.

La opt sute de metri depărtare, scufundătorul de luptă de mare clasă, Stan Barett, cu ochii lipiţi de ocularele binoclului său, scoase un strigăt de bucurie.

Printr-o mică crăpătură făcută în coca pântecoasă a Joncei vedea foarte limpede maşina oficială. Puterea de mărire a binoclului făcea ca Bentley-ul să-i apară la numai optzeci de metri depărtare, dar nu putea desluşi totuşi nici un chip.

— Ei? deveni nerăbdător John Raid, frecându-şi faţa colţuroasă. Ce vezi?

— Nimic, mârâi Stan. Încerc!

— Vezi un fanion, da sau ba?

— Fanionul! (La asta nu se gândise). Dumnezeule! Da. Văd steagul, exclamă el chiar în clipa în care convoiul se pierdea în spatele unei clădiri. L-am văzut.

— Şi acum?

— Acum au spălat putina. Asta trebuie să fie povestea de care ne vorbea locotenentul în noaptea trecută. În faţă o maşină blindată şi în urmă două „lăzi” burduşite cu „galbeni”.

John Raid înălţă posomorât capul şi, mai sinistru ca niciodată, urcă tambuchiul. Ridică apoi capacul cu multă precauţie şi respiră cu plăcere aerul puturos care domnea în toată partea din fund a golfului.

„Să trăieşti o lună întreagă în cala aceasta stătută, înnebuneşti de-a binelea.”

Bordurile joase pe care se înălţau ornamente după moda chinezească ascundeau complet puntea. Ştia lucrul acesta şi de aceea scoase fără teamă braţul prin deschizătură şi întinse pe punte o bucată pătrată de pânză albă.

— „S-a făcut, generalul lor a întins-o”! tresări Rudi, care pândea jonca asupra căreia Chester fixase axul optic al binoclului înainte de a pleca.

Cele două fire reticulare gradate se încrucişau chiar peste ştergarul alb pe care îl putea distinge destul de bine în ciuda celor doi kilometri care îi despărţeau.

— Fir-ar să fie! murmură operatorul scuturând capul său de îngeraş, trebuia să-mi dau seama…

Se ridică amintindu-şi deodată că este singur în încăpere.

E adevărat că de la noua dispariţie a lui Ross în miez de noapte Liu nu-şi mai găsea astâmpăr. Părăsise la rândul ei vila în zorii zilei, spunând că merge să-l caute la Bassein.

„Devine ciudat bătrânul, gândi Rudi. Îi joacă pesemne vreun renghi.”

Făcu haz, gândindu-se că, fără îndoială, şeful său voia să ocrotească pe birmană în cazul că ar fi prins de japonezi.

— I-a cam sucit capul. De altfel aş fi făcut acelaşi lucru pentru Sandra.

Imaginea tinerei australiene alergând printre valurile înspumate ale imensei plaje din Sydney îi răscoli dorul în timp ce deschidea emiţătorul.

Treizeci de secunde pentru încălzire; Rudi apucă manipulatorul reglându-l pentru emisie continuă. Ochiul verzui al oscilatorului se micşoră aproape cu răutate.

La treizeci şi cinci de kilometri de vilă, telegrafistul Ted Allen îşi stăpâni durerea strâmbându-se. De la ora trei dimineaţa şedea sprijinit de un copac şi încet-încet începuse să moţăie după ce reglase aparatul pe frecvenţa hotărâtă de Ross. Şuierătura asurzitoare pe care căştile lipite pe urechile sale o făceau şi mai chinuitoare, sfâşiindu-i timpanele, răsună atât de brusc încât zece secunde fiu putu face nici o mişcare. În sfârşit micşoră volumul.

Sunetul încetă exact după un minut. Rudi respecta consemnul de a nu emite nici un cuvânt. De altfel nici nu ştia unde, către cine şi în ce scop transmitea semnalul acesta.

Allen îşi smulse casca de pe urechi şi se năpusti către Chester Ross.

Ofiţerul, aşezat la o depărtare de vreo cincizeci de metri, număra în gând numeroasele cotituri ale drumului.

— Semnalul a fost lansat, domnule locotenent!

— Rudi n-a spus nimic?

— Nici un cuvânt. Modulaţia a durat şaizeci de secunde, adăugă Allen, cu toate că nu era prea sigur de aceasta.

Dar ofiţerul nu trebuia să ştie că aţipise.

Ross înălţă capul îngândurat şi îndoi cu un bobârnac o liană subţire care se legăna prin faţa ochilor săi.

Deci Kiubayashi părăsise Basseinul. Îl mai despărţeau treizeci şi cinci de kilometri de cotitura în care hotărâse să-l lichideze. O oră, judecând după viteza obişnuită a unul convoi. Încă şaizeci de minute şi va ieşi din umbră pentru a începe un război de gherilă care, foarte posibil, nu se va termina prea curând.

Ross se întrebă dacă va putea ajunge vreodată, el sau Robsky, în India sau la trupele britanice. Apoi îşi alungă gândul acesta şi

rosti sec:

— Cu aceasta misiunea dumitale s-a terminat. Ştii ce ai de făcut de acum încolo?

— Mă retrag înspre zona de refugiu prin trecătoarea Ratwak.

— Grăbeşte-te dacă nu vrei să ajungi acolo cu flăcări la c..., mârâi Ross săltându-se de jos.

Un convoi de camioane răscolea praful drumului. Motoarele supraîncălzite de urcuşul greu urlau chinuite. Unul după altul camioanele dispărură după câte un cot, înghiţite de junglă.

Chester Ross se îndreptă spre poalele muntelui. Păşi pe drum chiar în clipa în care ultima maşină trecea peste un podeţ de piatră, schimbând vitezele.

Dintre tufişuri se iviră doi oameni din comando cu chipurile înnegrite, în echipament bălţat de camuflaj, complet invizibil atunci când nu se mişcau.

Amândoi purtau pe piept câte un pistol-mitralieră Thomson 42. Îl întâmpinară pe ofiţer cu un zâmbet încordat.

— Nu mergeţi mai departe, spuse primul oprindu-i calea cu braţul său uriaş.

Acum câteva clipe tocmai voiam să verificăm legăturile, când doi motociclişti, pe care nu i-am văzut venind, au picat peste noi. Abia am avut timp să ne aruncăm la pământ.

— Vă daţi scama, zâmbi celălalt, un mititel şmecher cu faţă pistruiată, care răspundea la numele de Lashley, i-am fi curăţat fără vorbă multă dacă...

— În nici un caz! Fiţi atenţi: Kiubayashi soseşte în patruzeci de minute.

Feţele celor doi bărbaţi se făcură de piatră.

— Un convoi? întrebă cel voinic, un oarecare Hogan.

— Cu siguranţă. Kiubayashi nu pleacă pe front călare pe bicicletă.

— Escortă deci!

— Fără îndoială. Sarcina voastră e să-i veniţi de hac Maşină oficială, cu steag, desigur. Bubuiţi jucăria voastră chiar în clipa în care va trece.

— Şi apoi: o întindeţi! exclamă cel cu faţa şireată ce vădea o poftă de viaţă aproape neruşinată în asemenea împrejurări.

— Şi repede, apasă Ross. Robsky vă aşteaptă în trecătoarea Ratwak. Încercaţi totuşi să nu vă facă ciur!

Chester Ross îi privea pe cei doi drept în faţă neliniştit.

Dacă totul va merge bine, maşina va fi făcută ţăndări, fără

discuţie. Dacă totul va merge bine! Adică dacă băieţi nu se vor înşela… şi dacă vor putea recunoaşte maşina ştabului japonez!

Dar Ross nu era omul care să lase o misiune la voia întâmplării. Ca vechi luptător nu credea în noroc decât după ce calcula toate riscurile.

Porni aproape alergând pe o potecă de refugiu tăiată la repezeală înainte de răsăritul soarelui şi curând întâlni pe sergentul Kalb.

Subofiţerul, fost instructor la Fort-Bragg, părea foarte liniştit. Cum îl văzu pe Chester scuipă mucul stins care îl împodobea veşnic buzele subţiri.

— Toată lumea la posturi, Kalb?

— La mai puţin de douăzeci de metri de drum, ceva mai sus. Le-am putea da picioare în c… fără să-i vedem!

— Bine, încuviinţă Ross aruncând repede o privire pe cadranul ceasului său.

— Au plecat, domnule locotenent?

— În douăzeci şi opt de minute sunt aici.

— În convoi?

— Nu ştiu nici eu. Atacaţi mai ales turismele. Cu siguranţă că se află într-o maşină deschisă, un jep capturat. Nu vă pierdeţi vremea cu escorta.

Ross văzu fălcile lui Kalb ieşind înainte. Citea pe chipul sergentului ca într-o carte deschisă şi ştia că chiar în clipa aceasta Kalb îl blestema pentru riscurile pe care îl silea să şi le ia.

Dar izbânda, chiar nesigură, avea preţul ei. Ross întinse mâinile cu degetele larg desfăcute şi le privi extremităţile.

— Ştiu ce îţi cer, Kalb. Ştiu foarte bine şi riscul. Ştiu, de asemenea, că te gândeşti la băieţii dumitale. Trebuie să opriţi capul convoiului, într-un fel sau altul. Şi numai cu ce ai. Nimic mai mult. Apoi va trebui să alegi şi să ucizi. Repede! Dumneata, numai dumneata, vei da semnului de retragere… atunci când vei fi sigur – înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Din păcate, da.

— Atunci, pe curând Kalb!

Chester Ross făcu câţiva paşi pe cărare, cu capul plecat, îngândurat. Simţea în ceafă privirea aghiotantului lui Robsky.

Deodată se întoarse.

— Şi apoi ştii, Kalb, s-ar putea ca Kiubayashi să nu ajungă până la voi.

Coborî în fugă poteca plină de liane şi ramuri retezate de dimineaţă.

Se gândea cu teamă că panta abruptă îi va împiedica oamenii să se poată desprinde uşor de inamic. Dacă escorta niponă va reuşi să descopere drumurile de retragere, vor trage ca după iepuri. Un minunat concurs de tir.

Trecând pe lângă locul unde primise semnalul lui Rudi culese arma sa – o carabină „Garant" – arma personală a lui Robsky. Deschise o clipă încărcătorul plin. Tuburile de alamă erau aşezate fără cusur, sclipind viclean.

Strecură uşor arma sub braţ şi continuă coborâşul, îndepărtând ramurile joase.

Înainta vreo zece minute înspre fundul râpei, agăţându-se de stânci, mai mult alunecând decât coborând pe picioare. În sfârşit, gâfâind şi cu cămaşa lipită de piele, ajunse deasupra locului unde îşi ascunsese Kalb echipa de şoc.

Nici o adiere în aerul puţin jilav. Nu mişca nici o frunză. Nimic nu te putea face să bănui prezenţa oamenilor lui Kalb. La cincizeci de paşi de Ross un comando de zece oameni pândea aceeaşi pradă, dar păsările cântau nepăsătoare deasupra lor.

Chester propti cu grijă „Garantul" între doi bolovani şi îndoi puţin o ramură care îi stingherea vederea.

Cu treizeci de metri mai jos, drumul, şarpe subţire, plin încă de praful ridicat de ultimul convoi, îşi desfăşura inelele. Putea să vadă în acelaşi timp podeţul minat şt zona în care Kalb urma să pornească atacul.

Îşi muşcă buza de jos, dorindu-şi cu furie ca mina sa pulverizeze de la început maşina oficială.

Pe fruntea sa ţâşniră primele picături de năduşeală – şi nu din pricina soarelui care strălucea acum peste chei cu toată dogoarea sa.

Un uruit îndepărtat, când mai tare când mai slab, răsună dinspre vale în trecătoare.

O clipă Chester simţi că este prins într-o capcană. Şi ducă Kiubayashi intrase în rândurile unui convoi oarecare? Şi de fapt de ce n-ar fi făcut-o? Pe singurul drum cure duce la Mandalay circulaţia – exclusiv militară – părea a fi dirijată întocmai ca pe o obişnuită linie de cale ferată.

Din frunzişul des apăru botul turtit al primului vehicul. Era un tanc uşor. Îi urmă un al doilea, apoi un al treilea, având îndreptate înainte ţevile scurte ale tunurilor cu gurile acoperite

cu huse de piele neagră. Şase camioane pline cu ostaşi trudeau să le ajungă, orbite de norii de praf mărunt.

Ross îşi muşcă buzele până ce-i dădu sângele.

Începea pentru prima oară să resimtă fizic urmările tensiunii groaznice pe care o suporta de mai bine de o lună. Simţea o dorinţă nebună să se ridice şi să fugă, o ia la goană către creastă şi să se piardă pentru totdeauna în junglă. Orice, numai să nu fie martorul îngăduitor al măcelului oamenilor săi.

Îşi şterse fruntea de închizătorul fierbinte al armei. Mişcarea prea bruscă îi lăsă o urmă roşie pe piele.

Se întrebă cu teamă dacă nervii săi nu-l vor lăsa şi îşi privi mâinile. Pentru prima oară degetele sale începură să tremure. Se uita la ele neîncrezător, cu spaimă şi dezgust.

La încheietura mâinii secundarul înainta cu mici sărituri, neiertător, micşorând mereu răgazul pe care îl mai avea.

La opt kilometri de Ross, generalul Kiubayashi, comandantul suprem al corpului expediţionar nipon în Birmania, strângea cu o mişcare nervoasă harta la scară mare ce se afla desfăşurată pe genunchii aghiotantului său.

Drumul acesta i se părea cumplit. Nu puteai scrie măcar un rând. Din pricina hopurilor toate literele dansau prin faţa ochilor săi. Kiubayashi întoarse către aghiotant chipul său urât, din pricina slăbiciunii.

— Nu are rost să continuăm, Tanake. Drumul acesta îmi va distruge ochii. Nu putem face nimic ca lumea. Aerul e înăbuşitor! O duceam mai bine în Kawanishi.

Ofiţerul superior înălţă capul în tăcere, urmărind crestele prăpăstioase care mărgineau drumul plin de praf printr-un labirint întortocheat.

— Aşadar, britanicii vor să facă război în junglă! chicoti el, cunoscând goanga şefului şi vrând să-l îndrepte mai degrabă spre subiectul acesta decât să îndure tăvălugul de foc al întrebărilor tehnice cu care îi plăcea lui Kiubayashi să-l copleşească.

Generalul desfăcu primul nasture de la gulerul uniformei – singura neglijenţă pe care şi-o permitea în faţa aghiotantului său.

— Maşina asta blindată ne încetineşte mersul! Treizeci la oră. Ne sufocăm, Tanake!

— Doriţi să-i poruncesc să accelereze?

— Degeaba! Ştii prea bine că ar lua foc după prima cotitură!

Kiubayashi se întoarse pe jumătate. În urma lor se vedeau cele două camioane de escortă opintindu-se prin praf. Ostaşii pe care îi chinuiau hainele strânse pe gât strângeau puştile lungi între genunchi şi ţineau ochii închişi, tuşind puternic.

Kiubayashi clătină capul şi coborî privirile asupra văii care unduia la patru sau cincisute de metri mai jos.

— Totul este să zăvorâm trecătorile, spuse el aruncând o privire neatentă spre şenilele carului blindat care trecea zdrăngănind peste un podeţ de beton.

Steagul oficial al Bentley-ului îi ascunse podul şi Kiubayashi îşi încrucişa degetele peste genunchi.

— Da, urmă el, trebuiesc închise trecătorile şi zonele de trecere. Comandourile vor cădea în ambuscadele noastre şi vor fi măcelărite.

— Asta nu va tine mult timp, excelenţă.

— Desigur, timpul de a ne sprijini pe o linie puternică din rezistenţă, construită la adăpost de aceşti bastarzi[45]!

Lashley îşi întoarse către camaradul său chipul răvăşit. Pălise într-atâta încât pistruii păreau puncte negre, şi cum ar fi tras câteva lovituri de bazooka[46] fără să-şi fi pus ochelari speciali.

— Ei bine? se enervă uriaşul şoptind cu tot zgomotul asurzitor pe care îl făcea maşina blindată.

— Verificatorul[47]!

— Ce-i cu verificatorul?

— Zero! Afurisiţii de motociclişti care ne-au împiedicat…

— Gura! zbieră grasul, scrutând drumul.

La nici trei metri deasupra lui şenilele scoteau scântei. Podeţul părea că geme.

Dar nu într-acolo privea ostaşul; zărise ivindu-se botul negru al Bentley-ului şi steagul care pocnea în vântul fierbinte.

— Apasă! Apasă, fir-ar să fie! Hai, apasă, Lashley! Striveşte-l!

Hogan răcnea şi se zvârcolea ca un vierme sub bolta împletită a frunzişului de deasupra capului său.

Lashley împinse cu putere mânerul explozorului până la fund

---

[45] Aluzie la faptul că trupele britanice erau alcătuite din diferite naţionalităţi, (N.T.).

[46] Bazooka – puşcă antitanc cu proiectile rachetă. (N.T.).

[47] Verificator – aparat care, cu ajutorul unui curent foarte slab, permite încercarea legăturilor unui circuit de aprindere fără a provoca explozie, (N. T.).

şi se aruncă la pământ.

Nici o detunătură nu-l asurzi, nici o piatră nu lovi crengile din jurul său.

Cei doi bărbaţi se împăcaseră cu toate riscurile, dar să dea greş, li se părea de necrezut – mai ales dintr-o greşeală de conexiuni.

Lashley ridică ochii, năucit: Bentley-ul dispăruse şi drumul rămase pustiu.

— Trebuie să explodeze! urlă Hogan. Locotenentul a zis că trebuie să explodeze cu orice chip, altfel ar putea să facă stânga-împrejur!

Lashley şovăi o fracţiune de secundă între dorinţa de a mai încerca o dată magnetoul şi cea de a verifica din nou legăturile.

Apoi se hotărî şi ţâşni dintre tufişuri coborând în grohotişul care îl despărţea de pod. Nu apucă să facă decât trei paşi; primul camion din escortă apăru plin de praf.

Lashley rămase cu gura căscată, nemişcat, ca un fluture înţepat cu acul.

Privea trecând prin faţa lui rândurile de soldaţi mărunţi, aşezaţi cuminte de o parte şi de alta a loiterelor.

Răsună un strigăt.

Lashley apucă instinctiv Thomsonul, apoi, dându-şi seama de inutilitatea lui, făcu stânga-împrejur. Auzi ca prin vis scrâşnetul primului camion care frâna nebuneşte. Altul trecea podul, încetinind viteza.

Sabotorul încerca cu disperare să atingă marginea pădurii pe care o părăsise cu câteva clipe mai înainte. Grohotişul râpos al cascadei secate era bun pentru coborât, nu pentru urcuş. Pietrele se rostogoleau în şuvoi sub cizmele sale scurte. Arma îl lovea peste pântece, stânjenindu-i mişcările. Lashley se trudea cu turbare, cu toate simţurile, încordate pentru a ajunge la marginea întunecată a pădurii în care s-ar fi putut face nevăzut.

Hogan, uriaşul, văzu primul camion oprindu-se şi înţelese că nimic nu i-ar mai putea salva de la moarte, nici pe el şi nici pe Lashley.

Rămase o clipă cu mâinile încleştate pe patul armei, neputându-se obişnui cu gândul că totul ieşise pe dos şi că din vânător devenise vânat fără să fi tras măcar un singur foc.

Un tropăit grăbit: primii niponi se desfăşurau. Al doilea camion cotea brusc pentru a nu intra în primul, blocându-şi frânele.

În faţa lui Hogan, Lashley se străduia să se caţere, pricinuind

nenumărate surpări de pietre care îi zădărniceau înaintarea. În urma lui zăngăneau închizătoarele armelor.

Hogan îşi dădu seama că nu mai putea face nimic pentru a-şi salva camaradul. Să-şi descarce încărcătorul în japonezi nu ar folosi la nimic; erau prea mulţi. Şi aceasta ar duce inevitabil la condamnarea lui Kalb şi a celorlalţi care nu ştiau nimic despre drama ce se desfăşura în spatele lor. Hogan avu putere să ia o hotărâre.

Degetele sale zgâriară haina, smulgând grenada legată de buzunarul stâng.

Ştiftul zbură aproape cu aceeaşi mişcare şi Hogan aruncă grenada.

„Banana” lovi chiar piciorul podeţului şi se rostogoli dedesubt fumegând.

Hogan îşi adună puterile pentru a încerca să fugă.

Explozia grenadei declanşa mina şi betonul zbură în aer. Pulverizat de detunătura care răsună îndelung în defileu. Tone întregi de pietre şi moloz zburară spre cer şuierând.

Kiubayashi se propti în mâini în clipa în care Bentley-ul frâna brusc pentru a nu intra în maşina blindată care se oprise legănându-se greoi po şenile.

Aghiotantul ne lovi de ceafa şoferului şi înjură cu voce tare.

— Ce se întâmplă? întrebă Kiubayashi, mereu nepăsător. Du-te să vezi, Tanake!

Colonelul sări din maşină. Se întoarse după zece secunde speriat. Obrazul său gras părea că se descompune şi flecare trăsătură parcă se trezea la o viaţă proprie. Rostogolea ochii în orbitele sale adânci, încă neîncrezător.

— Un atentat, excelenţă! E un atentat. O mină!

Kiubayashi deschise portiera maşinii şi coborî.

Praful se aşeza încetul cu încetul, presărându-se peste camioane. Uluit, comandantul tancului, rotea fără încetare turela, încercând să supravegheze în acelaşi timp crestele care înconjurau trecătoarea. În jurul craterului uriaş ce apăruse în locul micului pod freamătul creştea. Curând un ofiţer alergă spre Kiubayashi pe care îl salută de la şase paşi, foarte ţeapăn.

— Este o ambuscadă, excelenţă!

— Nu mai spune, i-o întoarse Kiubayashi muşcător. Apoi?

Doi oameni ţineau un soldat în echipament tărcat de camuflaj care, ameţit de explozie, îşi bălăbănea capul în toate părţile. Timpanele sale, plesnite din cauza suflului, sângerau încetişor.

Ajunşi în faţa şefului lor, cei doi soldaţi rămaseră nemişcaţi. Rănitul mai legănă o clipă capul apoi se încorda şi îl privi pe ofiţerul nipon printre pleoapele pe jumătate închise.

— Un comando aici? spuse şeful de stat-major, sufocându-se.

Ridică mâna să-l pălmuiască pe prizonier, dar Kiubayashi îl opri. Ochii săi rămaseră pironiţi asupra echipamentului de junglă, urmărind toate amănuntele, forma buzunarelor aplicate, hamul cu grenade şi centironul de pânză ţesută.

Chipul său ascuţit se înăspri treptat.

— N-ar trebui să rămâneţi aici, excelenţă. S-ar putea să mai fie şi alţii, sfătui un glas plin de slugarnică dojana.

Kiubayashi îl privea întruna pe prizonierul prăbuşit în faţa sa, ca şi cum omul ar fi purtat în el răspunsul la toate întrebările pe care şi le punea. Părea că nu aude nimic.

— Convoiul trebuie să plece, excelenţă! murmură Tanake privind cu teamă frunzişul des care mărginea drumul.

Dar Kiubayashi nu se clintea, împietrit, citind şi recitind numele soldatului, scris cu creion chimic deasupra buzunarului stâng.

— Hogan! făcu el fără a mişca un singur muşchi al feţei. J. Hogan. John?

Prizonierul ridică cu greutate o sprânceană.

— Nu. Joss! corectă el.

— American, nu?

Soldatul râse amar, apoi se strâmbă de durere. Kiubayashi se răsuci pe călcâie.

— American! E vorba de un american, Tanake, îţi dai scama?

— Americanii n-au pătruns niciodată până aici.

— Nu mai spune! Atunci ce-i cu omul acesta…

— Excelenţă! se rugă aghiotantul. Urcaţi-vă în maşină. Poate mai sunt şi alţii. Să plecăm imediat. Să ne întoarcem la Bassein!

— Şi ce te faci cu craterul pe care l-au scobit vrând să mă arunce în aer? mârâi Kiubayashi deodată arţăgos. Hai, colonele Tanake, vino-ţi în fire. Împarte ordinele dumitale!

Tanake lăsă capul în jos şi se repezi la maşina blindată ale cărei mitraliere ameninţau zadarnic jungla tăcută.

CAPITOLUL VII

În clipa în care botul scurt al tunului de 37 mm se ivi după cotitură, Chester Ross, cocoţat în spatele unei stânci, înţelese că explozia nu avusese drept urmare o izbândă fără luptă, aşa cum nădăjduise.

De asemenea, mai nădăjduise că dacă podul va sari prea târziu în aer el va despărţi totuşi definitiv inevitabila escortă de maşina oficială.

Şi când primul camion cotea îndreptându-se spre el, înţelese că masacrul celor zece oameni ai lui Kalb devenise inevitabil.

Nimic nu mai putea împiedica măcelul: de o parte zece oameni, de cealaltă patruzeci, având şi o maşină blindată.

Convoiul prindea cu greu viteză. Putea să vadă deschizăturile de ochire ale tanchetei, chipiele de pânză ale soldaţilor înghesuiţi în spatele camioanelor, ba chiar şi un om legat şi trântit de-a dreptul pe tăbliile fierbinţi.

În urmă venea Bentley-ul, înconjurat de un nor de praf gălbui.

Timpul parcă se oprise.

„Acum, îşi spunea Chester. Acum! Kalb trebuie să dea semnalul.”

Dar convoiul prindea viteză, trecând prin faţa locului în care era ascuns comandoul. O bănuială cumplită îl cuprinse pe Chester.

Kalb nu dădea semnalul! Kalb nu vroia să-l dea căci înţelesese prea bine că nici unul nu va putea scăpa de acolo. Kalb, un fricos? Sau, dimpotrivă, el, Chester, un ucigaş neîndemânatic?

Prin faţa ochilor săi rătăciţi trecu o clipă imaginea tribunalului militar. El faţă în faţă cu un subofiţer; pe plan tehnic nu va putea spune nimic: subofiţerul are totdeauna dreptate. Şi Kalb va putea arăta cu uşurinţă că n-ar fi avut de loc sorţi de izbândă.

Desigur el, Chester, dorise să izbutească cu orice preţ, dar făcându-i pe ceilalţi să-şi asume toate riscurile. Acum urma să plătească pentru aceasta.

Adevărul îi sărea în ochi. Cum ar fi putut un comando să-şi închipuie că va supravieţui când lupta e de unu contra patru şi tocmai în fundul unei asemenea trecători!

Explozia îl luă pe neaşteptate şi copacul de mai multe ori centenar se prăbuşi, la început încet apoi din ce în ce mai repede, într-un vuiet asurzitor de craci rupte. Şi în aceeaşi clipă

răpăitul turbat al rafalelor de Thomson umplu întregul defileu. Aliniaţi pe băncile lor, primii soldaţi se prăbuşiră ca muştele. Ceilalţi începură să sară în toate părţile, rostogolindu-se pe pământ.

În două secunde intensitatea focului atinse punctul culminant. Japonezii se retraseră în partea acoperită în timp ce şuvoaiele loviturilor biciuiau caroseriile.

Unul dintre camioane luă deodată foc. Praful des ce se amesteca cu fumul înecăcios al incendiului îşi desfăşura vârtejuirile grele printre oamenii înspăimântaţi care vedeau moartea căzând peste ei din toţi copacii.

Un ofiţer ridică sabia şi căzu în genunchi.

Un fluier ascuţit; în linia de atac, cu arma la şold, comandoul înaintează ciuruind tot ce mai mişcă. Desigur Kalb îşi cunoaşte meseria şi strânse toate şansele de partea lui. Cel puţin şansele care i-au mai rămas.

Din păcate ofiţerul japonez îşi cunoaşte şi el meseria. Regrupaţi în spatele camioanelor care acum ardeau amândouă cu un pârâit neîntrerupt, niponii înconjurau maşina lui Kiubayashi. Ross văzu puştile lungi slobozindu-şi gloanţele de la câţiva paşi. În câteva clipe, la zgomotul ascuţit al automatelor se adăugară lovituri de tunet.

Băieţii încă mai încercau să pătrundă, alergând în zigzag prin flăcări şi fum, ocolind scheletele arse ale camioanelor.

Brusc, maşina blindată porni mugind şi se întoarse aproape pe loc. Greoaie şi monstruoasă se puse în mişcare îndreptându-şi nehotărât botul înspre umbrele care se mişcau tulbure în mijlocul vârtejului.

Disciplinată până la sacrificiu, escorta se desfăşura la adăpostul blindajului.

Tirul celorlalţi devenea mai precis şi treptat începură să răspundă iureşului nebun al automatelor Thomson. Câţiva din comando îşi aruncau grenadele la întâmplare, pierduţi în învălmăşeală.

O clipă Chester crezu că vor izbuti. Unul dintre oameni se apropie la vreo zece metri de Kiubayashi care, sprijinit în sabie, păstra un calm ireal. Câţiva dintre soldaţii care îi alcătuiau o pavăză cu trupurile lor se prăbuşiră sub rafală. Apoi omul din comando se răsuci, atins la rândul său.

Nehotărâtă la început, lupta îşi schimbă sorţii.

Un fluierat; Kalb se înfunda, probabil teafăr, în pădure. Câţiva

supravieţuitori se năpustiră în urma lui. Automitraliera trăgea benzi întregi în frunzişul pe care îl sfâşia.

Nu au nici o şansă să ajungă pe deal, înţelese Ross deznădăjduit.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme temerile, un subofiţer reacţiona cu o voeciune de necrezut, adună vreo zece oameni şi împreună cu ei porni în urmărirea fugarilor.

Ross se sprijini într-un cot şi îndepărtă încet o piatră care îl stânjenea.

Bietul Kalb. Totuşi nu-i puteam spune că nu credeam în izbânda sa. Şi nici nu-i puteam spune că nu poate reuşi. Lucrul acesta îl ştia încă înainte de a da semnalul de atac... În nici un caz nu-i puteam mărturisi că aveam nevoie de el ca momeală, doar pentru a opri convoiul şi a târî pe japonezi după el.

Ar fi fost prea cumplit.

Şi Robsky va fi scârbit când va afla. Ofiţerul apăsă piedica armei. Butonul striat scoase un ţăcănit uşor. Automitraliera încetase să tragă de teamă să atingă pe urmăritori.

Comandantul carului blindat deschise capacul turelei scoase prudent capul.

Ross zări chipul său şiroind de năduşeală întorcându-se în toate părţile, la început bănuitor, apoi din ce în ce mai încrezător pe măsură ce împuşcăturile se răreau în junglă.

„Kalb e pe punctul de a reuşi, oftă Ross şi nici măcar nu bănuieşte!”

Un colonel burtos şedea aşezat pe taluz, în timp ce i se pansa piciorul.

Escorta, sau, mai bine zis, cei vreo cincisprezece oameni care mai rămăseseră erau ocupaţi cu îngrijirea răniţilor şi cu minarea copacului aruncat de-a curmezişul drumului pentru a-l arunca în aer.

Unul dintre soldaţi se repezi la Bentley-ul ciuruit zadarnic de gloanţe şi scoase dinăuntru două genţi şi un sul lung cu hărţi.

Kiubayashi mergea încoace şi încolo, lovindu-şi cizmele cu teaca săbiei – singurul semn de nerăbdare, de altfel, de la începutul luptei. Nervozitate sau furie? Împărţea ordine cu glas puternic arătând către diferite puncte ale drumului.

Şi deodată Ross îl recunoscu. Da, într-adevăr el era omul acela mic şi slab pe care îl văzuse în fotografie, privind fără urmă de emoţie opera cumplită a primelor proiectile cu aer comprimat

germane[48].

Era chiar el, cu ochelarii săi, cu aerul rece. Cine ar fi crezut că soarta se va juca înlesnindu-le o asemenea întâlnire?

În junglă, împuşcăturile răsunau rar, înăbuşite din pricina vegetaţiei.

Ross aşteptase clipa aceasta. Chiar clipa aceasta.

Ştiuse că generalul va coborî din maşină în timpul luptei şi că va fi apărat până la moartea ultimului său ostaş. Aşa impunea credinţa Bushido. Mai ştiuse, de asemenea, că o dată comandoul pus pe fugă, Kiubayashi va lua comanda în mâinile sale. Pentru aceasta, trebuia să împartă ordine. Deci să se mişte, să meargă pe drumul acesta pe care el, Chester Ross, viclean ca un şarpe, îl urmărea acum cu arma la ochi.

Clipi de câteva ori şi atinse cu obrazul patul tare de lemn.

Kiubayashi vorbea acum colonelului cel pântecos al cărui pansament şi începuse să se păteze de sânge.

Ross coborî ţeava armei *Garant.* Ştia că ţine în mâinile sale ultima şansă de izbândă a misiunii. Pentru el, o crimă josnică. Poate… dar care va salva vieţile a sute de oameni.

Calarea mângâie făptura deşelată a lui Kiubayashi, o depăşeşte, se întoarce tremurând. Ross îşi aerisi de câteva ori plămânii pentru a nu tremura şi îşi opri răsuflarea la jumătate.

Cutarea de oţel, afumată cu grijă la flacăra unei cârpe îmbibate cu grăsime, urcă pe trupul ofiţerului, îi acoperi faţa, atinse gura, şovăi pe frunte…

Deodată totul se tulbură şi arma păru că sare spre cer.

Ross abia simţi reculul. Îşi dădu capul puţin într-o parte, deschizând amândoi ochii.

Detunătura, singură şi puternică, îi făcu pe toţi soldaţii să încremenească.

Kiubayashi se prăbuşea încet, fără un strigăt, cu mâna înfiptă în umărul drept, aproape de gât.

Ross înjură, reluă linia de ochire şi îşi goli întreg încărcătorul. Arma tresărea în spasmuri, lătrând furios la fiecare lovitură.

În faţa lui Chester fumul albăstrui se destrăma. Apoi o mână de pietriş îl lovi în obraz. Dintr-o dată aerul se umplu de detunături şi fluierături ascuţite.

---

[48] Într-adevăr încărcăturile cu aer comprimat au fost încercate pentru prima dată asupra fortificaţiilor de la Eben-Emael; ele au distrus majoritatea cupolelor blindate după ce fuseseră depuse de trupele de intervenţie paraşutate din planoare, (N. A.).

Pământul lovit de gloanţe ţâşnea în sus, din scoarţa copacilor săreau ţăndări sub ploaia de frunze care cădeau rotindu-se.

Ross simţi că-l atinsese ceva ce se înfipse vibrând în trunchiul unui copac, la două degete de tâmpla sa.

Sprijinindu-se în mâini, se trase îndărăt, încredinţat că va muri în clipa următoare.

Trăgătorii zăriseră desigur scurtătura *Garant*-ului şi praful pe care îl ridicase încă de la primele focuri. Ross se târî o clipă, cu capul vuind şi cu gustul morţii în gură. Frunzele şi crăcile rupte cădeau în jurul său. Ocoli trunchiul unui manglier uriaş apoi se aruncă ca o fiară hăituită în pădure. O ramură îi smulse arma din mână. Vru să se întoarcă, dar continuă să alerge, urmărit de teamă şi de dorinţa de a trăi.

Abia după două ore de urcuş istovitor atinse trecătoarea Ratwak, cu picioarele tremurând de oboseală.

Robsky se ivi ca din pământ. Uriaşul avea faţa pământie şi-l privea, fără să rostească o vorbă, pe Chester în timp ce acesta urca spre el. Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi, măsurându-se cu privirile, unul aşteptându-se la insulte, celălalt buimăcit de raportul lui Kalb.

— Ai avut noroc Chest. Am şi trimis înapoi jumătate din plutonul meu. Nu credeam să mai vii.

Fostul scufundător de luptă ghicea că prietenul său nu voia să vorbească de ambuscadă sau poate că dorea să-l facă să înţeleagă că ar fi fost mai bine să piară împreună cu oamenii săi.

— Totuşi am venit repede, gâfâi Ross.

— Te-au hăituit?

— Am dat peste cei care îl urmăreau pe Kalb. Robsky înălţă capul, se răsuci şi pocni degetele. Din tufişuri apărură vreo zece oameni. Unul dintre ei ducea o puşcă-mitralieră BAR pe care o aşezase fără îndoială în poziţie deasupra trecătorii. Se încolonară în tăcere şi porniră spre zona de refugiu.

— De acum încolo se îngroaşă gluma pentru noi! scrâşni Robsky cu amărăciune.

— Ce s-a întâmplat cu Kalb? Şi cu oamenii lui? întrebă Ross cu buzele uscate.

— Dar Kiubayashi, ce-i cu el? îl întrebă repede *Rangerul.*

Chester lăsă să treacă înainte unul dintre oameni, apoi răspunse încet.

— L-am rănit… cu mâna mea. M-ar mira să scape.

Se hotărâse să nu dea prea multe explicaţii. La ce folos? De ce

să le spună că hotărâse ca bietul Kalb să fie doar o momeală. O simplă momeală.

Desigur că era mai bine ca nimeni să nu afle lucrul acesta niciodată.

Robsky se scarpină după ureche. Desigur că raportul lui Kalb îi dăduse certitudinea eşecului şi îl făcuse să creadă că cei mai mulţi din comandoul său fuseseră măcelăriţi zadarnic. Înţelegea acum cu greu că toate acestea n-au fost zadarnice şi încerca din răsputeri să-şi potolească mânia pe care o întreţinea cu grijă de la sosirea ofiţerului.

— Doar rănit?

— Nu va mai prelua niciodată comanda. Dar Kalb?

— Le-a scăpat. El şi patru oameni.

— Cinci din doisprezece. Credeam că nu va scăpa nici unul; nici măcar unul singur, auzi, Robsky?

— Şi acum avem de parcurs douăzeci de kilometri; mârâi *rangerul* urmărind cu privirea lui cenuşie de culoarea oţelului cum pătrund oamenii în junglă păstrând cu prudenţă distanţa între ei. Abia după aceea vom putea răsufla.

— Eu însă nu, hotărî Ross după o clipă de tăcere. Toate astea nu sunt pentru mine; mă întorc la Bassein.

Robsky păru să sară în aer.

— Ce tot vorbeşti? Să te întorci ia Bassein? După toate câte s-au întâmplat?

— După vreo cinci minute, dacă îmi amintesc bine drumul făcut astă noapte, vom fi pe creasta lanţului munţilor Arakan. N-am decât să cobor pe aceeaşi potecă de vânătoare, pe care am venit.

— Nici vorbă de aşa ceva. Nu te las să pleci. Ştiu ce vrei să faci, Chester. Şi ştiu şi la ce te gândeşti. Crede-mă, nu are rost. Rudi, John şi Raid sunt la răcoare acum!

Chest clătină capul aproape cu furie.

— Nu! Sigur nu! Ar mai avea sorţi de izbândă. Dar dacă nu mă duc, nu mai au nici o şansă.

— Tu rămâi aici! Începând din clipa în care ai luat parte împreună cu oamenii mei la treaba aceasta, nu te mai pot lăsa să rişti să te prindă. Chiar dacă nu-ţi place.

Ross se opri deodată. Robsky îl imită.

— Şi Rudi? Şi Raid? John? Care cred în mine. Ei să rămână acolo. Mă aşteaptă să mă întorc. Nu şi-ar putea închipui niciodată că aş putea fi atât de ticălos încât... Bill! Mi-ar fi scârbă de mine

dacă nu m-aş duce.

Chester Ross coborâse glasul şi tonul rugător pe care îl folosea îi era atât de neobişnuit încât Robsky încruntă sprâncenele sale stufoase.

— Ştii prea multe despre băieţii mei. Nu pot să te las să pleci, ştii şi tu. Crede-mă că…

— Destul! Ştii că nu voi rămâne aici!

— Acţiunea s-a terminat acum, zbieră *Rangerul.* Din acest moment treci sub ordinele mele. N-am vrut să-ţi spun dinainte, dar asta era ultima parte a mesajului lui Dale. Nu te mai atingi de nimic. Iar eu voi avea grijă de evacuarea ta rapidă. Misiunea ta s-a terminat. S-a terminat! Înţelegi ce vreau să spun?

— Sub ordinele tale? Ce vrea să însemne asta!

Bill şi Chest erau prieteni de prea multă vreme pentru a mai putea păstra tonul acesta. Rangerul încercă să-l convingă.

— Ascultă-mă. Ce crezi că se va întâmpla acum?

— O harababură! O harababură uriaşă căci japonezii nu vor mai şti la ce sfânt să se închine. Mai ales când vor afla că minunatul lor şef e pe cale să dea ortul popii!

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să dau de Stan şi Raid într-un fel oarecare şi să le spun s-o întindă. Mă reped apoi să-l scot pe Rudi de la Liu.

— Dacă nu te aşteaptă acolo japonezii!

— N-au timp să ajungă.

— Absurd!

Deodată Robsky întoarse capul şi observă că în focul discuţiei uitase cu totul de oamenii săi care se retrăgeau în pas alergător. Rămăseseră singuri.

Strânse fără voie Thomsonul şi îl apucă pe Chester de mânecă.

— Hai să fugim de aici, înainte ca japonezii să apuce să ne împace pe amândoi.

Merse câtva timp încercând să-şi regăsească firul gândurilor, apoi exclamă deodată.

— Fii înţelegător. Colo în vale totul e dat peste cap. Ei ştiu acum că există un comando, terorişti, sabotori; asta ce înseamnă? Patrule, santinele, controale, razii; da sau ba?

Chester clătină capul cu încăpăţânare.

— Nu… Cel puţin nu încă. Îmi trebuiesc două ore pentru a coborî în goană la Bassein, în linie dreaptă. Până atunci, n-au timp să se întoarcă. Îmi asum acest risc. În clipa de faţă abia

încep să înţeleagă ce li s-a întâmplat. Gândeşte-te puţin! PRIMUL atentat! Toată apărarea lor se sprijină pe acoperirea antiaeriană a portului şi a radei. Au îngrămădit acolo mai mulţi telemetrişti decât pifani!

— Mă, dobitocule, nu vrei să-ţi bagi minţile-n cap! se înfurie deodată Robsky care începea treptat să-şi dea seama că nimic nu-l va putea face pe Ross să-şi schimbe hotărârea. Ţineai la Rudi şi la ceilalţi. Ştiu că e dureros pentru tine. Fie, dar trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt. Dale aşa a făcut. Şi asta nu-l împiedică să doarmă ca un prunc!

— Dale! răbufni Ross ridicând ochii spre cer. Cu alte cuvinte îmi ceri să-i părăsesc cu bună ştiinţă pe cei trei băieţi pe care eu singur i-am băgat în încurcătură. Asta îmi ceri, nu? Şi te credeai revoltat de câte riscă, atunci când ţi-am spus că „Liu” e japoneză! Tu eşti ticălos, iată adevărul!

Bill Robsky se crispa. Faţa lui mare îşi pierdu dintr-o dată expresia. Îşi căuta cuvintele ţintuindu-l pe Chester care, furios, nu-l scăpa din ochi.

— Bine! N-ai decât să crapi, catâr afurisit! Când te gândeşti că în războiul ăsta atâţia bieţi oameni nu cer decât să trăiască, dar n-au acest noroc! Este deci normal ca eroii inconştienţi să crape primii!

Să răsuci pe călcâie, lăsându-i pe Chester Ross singur în mijlocul drumului.

CAPITOLUL IX

Când ajunse în faţa portului Bassein, Ross simţi cum îl năpădise spaima.

Rada era plină de uniforme ocru-gălbui. De-a lungul cheiurilor se aliniau în rânduri nesfârşite şirurile soldaţilor cu moletiere strâns legate de picior.

Privi portul cu o uimire amestecată cu groază apoi se sprijini de un perete de şipci care trosni sub greutatea sa.

Simţea o poftă nebună să se aşeze pe jos, să rămână nemişcat şi să aştepte să vină să-l culeagă de acolo o patrulă. Lucru pentru care, de altfel, nu trebuia să te străduieşti prea mult.

Coborâşul de pe munte pe cărări neumblate şi alergătura din cursul nopţii, pentru a da de urma comandoului Robsky, îl istoviseră. În faţa ochilor îi dansau cercuri luminoase. Simţea că dacă mai rămâne acolo în bătaia soarelui şi a căldurii, până la urmă va aţipi.

Deodată răsună strigătul jalnic al unei sirene. Doi motociclişti, culcaţi pe maşinile lor, apărură deschizând calea unui camion uşor. Convoiul pătrunse într-o străduţă pe care populaţia o părăsea în fugă.

Ross, pe cale s-o ia la goană, se gândi că cea mai neînsemnată tresărire, de teamă, ar atrage asupra sa atenţia tuturor. Cu atât mai mult cu cât fiecare soldat rămăsese încremenit la auzul sirenei.

Convoiul ieşi din port şi, părăsind drumul către Mandalay, se îndreptă către spitalul Hoi-Kheo.

Chester zări deodată ambulanţa care uruia în urma primei maşini. Patru motociclişti încheiau şirul, purtând automatele pieziş peste piept. Urlând întruna, convoiul ieşi din port şi, scrâşnind din cauciucuri, dispăru în oraşul de sus. „Kiubayashi! pricepu Ross într-o străfulgerare. El este!”

Dintr-o dată îşi dădu seama de două lucruri: întâi că nu izbutise probabil să-l ucidă pe general, aşa cum nădăjduise în sinea sa. Pe de altă parte că avea fără îndoială un foarte mic avans asupra poliţiei nipone, căci din pricina nenumăratelor ocolişuri – şi desigur şi datorită gropii pe care o făcuse mina – circulaţia abia fusese restabilită.

Vedea astfel confirmându-se strălucit teoria sa, după care ar avea oarecari sorţi de izbândă să-i ia pe japonezi pe neaşteptate.

Dintr-o singură privire judecă, situaţia. Mulţimea clipocitoare şi soioasă de sampane şi jonci se afla la capătul unui chei lung care trecea foarte aproape de stăvilar. În faţă debarcau neîncetat două formaţii de ostaşi ce tropăiau fără grabă îndreptându-se spre mai multe camioane acoperite.

Clătină din cap. Ce rost ar avea să ajungă atât de aproape de ţintă şi să dea înapoi doar pentru că riscă să fie oprit de primul gradat care i-ar tăia calea.

Şi aşa fusese destul de norocos de dimineaţă, când se pomenise nas în nas cu o patrulă tocmai după ce îşi lepădase echipamentul şi îmbrăcase ţoalele jerpelite.

Se gândi la „Liu”. Aflase de atentat? Se scurseseră două ore şi treizeci de minute de atunci. În clipa aceasta s-ar putea ca primele mesaje japoneze să ia calea undelor. Se mira că garda nu închisese încă ieşirile din oraş.

Un fluierat răsună brusc. Ross se răsuci, ca înţepat de o viespe. Un camion îşi croia anevoie drum claxonând prin gloata băştinaşilor, care privea cu nepăsare la debarcarea noului contingent.

Zări într-o clipă pe cei vreo zece oameni agăţaţi de maşină şi privirea lui sări la banderolele galbene pe care le purtau pe braţul stâng.

— Ei, drace! adăugă. Poliţia militară coboară spre port!

A înţeles pe loc că pentru a mai putea scăpa pe Raid şi pe Barett nu-i mai rămânea nici o clipă de pierdut. Mai simţise cândva această teamă de acţiune, în timpul stagiului său de paraşutism, înaintea acelei întâmplări stupide în urma căreia se alesese cu porecla de „picior-de-lemn[49]” şi fusese vărsat în corpul scufundătorilor-deminori; teama primului gest – teama de a păşi pragul – şi acum teama de a se năpusti înainte prin furnicarul de uniforme duşmane de pe cheiuri.

Răsuflă adânc, ca şi cum s-ar fi aruncat în apă şi porni încet.

Camionul uruia în spatele său, îl auzea din ce în ce mai aproape.

O birmană, grasă ca un burduf, într-un *sarong* violet, mergea în faţa lui cu paşi mărunţi. Încercă să meargă în dreptul ei. O femeie inspiră întotdeauna încredere.

---

[49] Poreclă puţin dispreţuitoare dată de paraşutiştii americani personalului nenavigant, (N. A.).

Se încrucişa, cu sufletul la gură, cu un ofiţer japonez care îi aruncă o privire dispreţuitoare şi câteva cuvinte guturale – fără îndoială o insultă. Se stăpâni cu greu să n-o rupă la fugă.

Ajunse pe pontonul întortocheat cu scândurile desprinse ce servea drept chei de acostare pentru sampane. Scârţâitul scândurilor se amesteca cu cel al vaselor putrede de atâta nemişcare.

O depăşi cu greu pe matroana cea grasă şi îndrăzni să arunce o privire peste umăr. Nici unul dintre soldaţi nu părea să-l observe.

Grăbi pasul, apoi nu se mai putu stăpâni şi porni să alerge prin mulţime.

Pontonul de lemn se ramifica în nenumărate cheiuri plutitoare, alcătuite din butoaie legate grosolan între ele, peste care circula o mulţime sărăcăcioasă şi soioasă, trăncănind plină de ifose.

Coti de două ori la dreapta, privind cu scârbă apa acoperită cu nenumărate grămezi de gunoaie.

Cu toată încărcătura aceasta de cheiuri şi podeţe dărăpănate cunoştea bine locul pentru că privise jonca de multe ori de la vilă. Trecu pe lângă doi puşti, care pescuiau crabi mari şi păroşi, apoi pe lângă un chinez scheletic care se întorcea acasă purtându-şi bicicleta pe cap şi, în sfârşit, zări jonca.

Singuratică, la fel ca toată celelalte jonci din glota lui Wong Hinh, ea se legăna uşor, trăgând de parâme. Catargul, fără castelatură, purta un cuib uriaş de pescăruşi.

Ross mai privi o dată îndărăt, cu toate că era sigur că nu fusese urmărit. Se apropie păşind alene, apoi cu o singură mişcare se ridică în mâini şi sări pe punte.

Acoperită cu murdărie de păsări, puntea părea pustie.

Două tambuchiuri din lemn se căscau deasupra punţii din spate. Se aplecă peste primul dintre ele. Simţi mirosul de lemn putred.

Înspre adâncurile întunecoase cobora o scară drept în jos.

— *Hey!* Stan! Raid! chemă Chester cu glas înăbuşit. Aşteptă câteva clipe, întins pe burtă, simţind cum îl năpădeşte treptat neliniştea. Nu putea deosebi decât un pătrat mic de lumină tăiat de marginile chepengului pe podeaua calei, dar ghicea mai multe despărţituri. Prevăzută pentru a transporta încărcături grele, coca pântecoasă părea a fi împărţită în numeroase compartimente.

Ross coborî, renunţând din prudenţă să mai strige. John şi

Stan aşteptau desigur să se arate.

Închişi în gaura asta de şobolani de mai bine de o lună, tresărind la fiecare scârţâit, temându-se de o descindere în fiecare clipă, se retrăseseră probabil într-unui dintre coridoare.

Ross puse piciorul pe fundul calei şi constată că era acoperită de un strat subţire de apă; în stânga şi în spate se căscau două deschizături, amândouă întunecoase.

— *Hey!* Raid! Barett! Răspundeţi şopti el impresionat fără să vrea de tăcerea aceasta mormântală.

Un guzgan o luă la fugă, speriat. Ross tresări şi şovăi o clipă înainte de a îndrăzni să pătrundă în prima cală. Raza care se strecura de pe punte împrăştia o lumină zgârcită. Înainta doi paşi.

Deschizând ochii larg zări deodată binoclul lui Stan Barett zăcând pe jos.

Schiţă gestul de a se apleca să-l culeagă.

În clipa următoare totul se petrecu fulgerător. Se gândi că Stan sau John nu şi-ar fi părăsit niciodată unicul lor binoclu şi cu atât mai puţin l-ar fi lăsat în apă. Brusc îşi dădu seama de capcană.

Făcu un salt într-o parte.

În jurul său bezna prindea viaţă, umplându-se cu umbre nedesluşite. Cineva lătra un ordin ce semăna mai degrabă cu un urlet. Ross se răsuci pe călcâie şi se aplecă evitând în ultima clipă o lovitură cu patul armei dată cu toată puterea. Ochii săi încă neobişnuiţi cu întunericul abia puteau întrezări deschizătura uşii pe care tocmai intrase. Răsturnă un trup lovindu-l cu capul şi se rostogoli la picioarele scării. Se ridică şi în această clipă zări un chip cu dinţii lucind repezindu-se spre el. Se agăţă de scară şi îl pocni cu amândouă picioarele. Auzi un geamăt amestecat cu un strigăt de furie.

Prin tambuchi încercau să treacă în acelaşi timp vreo zece oameni, stingherindu-se unul pe altul.

Ross urcă treptele aproape numai în mâini. O detunătură salută trecerea umbrei sale prin dreptunghiul de lumină.

Coborî pe chei; într-o strălfulgerare zări vreo zece „birmani” repezindu-se la el în grup strâns. Pe stăvilar camionul se golea de soldaţi, iar calea spre oraş îi era tăiată de un cordon puternic. În spatele său aveau să apară neîntârziat primele capete din tambuchi.

Sări peste chei şi coborî în goană într-o joncă, stârnind spaimă

într-o familie aşezată în jurul unei supe aburinde. Răsturnă câteva ceşti, strivi o mână, ieşi prin puntea din. Spate şi sări pe vasul următor. Un bătrân juca dame cu un copil. Răsturnă din fugă tabla scobită, apucă pe un podeţ alcătuit din două scânduri şi căzu ca din cer peste o chinezoaică uriaşă care îşi alăpta copilaşul.

Buzele femeii se rotunjiră într-un strigăt pe care nici nu-l auzi o împinse în lături cu brutalitate şi străbătu apoi jonca în fugă.

Spaima îi dădea aripi însă oboseala adunată îi îngreuia muşchii şi îi tulbura mintea. Ross nici nu-şi dădea seama că în urma sa învălmăşeală şi freamătul creşteau mereu.

Împotmoliţi în gloata de nepăsare proverbiala, japonezii îşi croiau cu greu drum în urma fugarului. Dar acesta avea avantajul surprizei şi trecea ca un vârtej dintr-un vas într-altul, de pe ponton pe cheiul plutitor.

Ajunse în spatele unei ambarcaţiuni de folosinţă nedefinită, se întoarse, încercând să judece depărtarea de urmăritori. Vreo cincizeci de metri. Dar îşi dădu seama că din nefericire ajunsese la capătul oraşului plutitor.

Şovăi, răsuflând greu.

Să se întoarcă? Nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Să sară în apă? Tot ce era japonez prin împrejurimi va trage în el ca după iepuri. Să se lase prins?

Imaginea plutonului de execuţie năpădi mintea sa înfrigurată.

Prefer înecul, hotărî el aruncându-se în apă.

Apa slinoasă şi neagră înghiţi trupul său cu un plescăit uriaş. Închise ochii, lovind gunoaie şi hoituri care pluteau pe apă. Când simţi că plămânii săi sunt pe punctul de a plesni, sparse suprafaţa respiră adânc şi se scufundă imediat.

Răsuflarea sa, obosită de alergătură, nu-i permitea să rămână prea mult timp sub apă şi fu silit să iasă de trei ori înainte chiar de a străbate cincizeci de metri.

Cu toate că apa uleioasă îi intra în ochi, putu să-i zărească pe japonezi ajungând în locul de unde sărise. Primul dintre ei, un bărbat scund şi îndesat, flutura un pistol legat de centiron cu o cureluşă de piele. Mai apucă să-l zărească aplecându-se deasupra apei, apoi se scufundă, făcu câteva mişcări cu braţele şi se lovi cu fruntea de o cocă acoperită cu alge.

Se frânse din mijloc şi coborî, presimţind, tulbure, prin ceaţa care începuse să-i întunece mintea înnebunită, că poate să se ivească o şansă nesperată şi fără îndoială unică.

Mâinile sale bâjbâiră o clipă, pipăind scândurile netede şi lunecătoare care îl făceau să ghicească forma chilei. Trecu pe sub ea şi urcă în sfârşit la suprafaţă, cu plămânii în flăcări.

Cu toată durerea care îi răscolea pieptul şi sângele care îi vuia în urechi, se feri să ţâşnească prea brusc la suprafaţă.

Jonca îl ascundea cu totul de privirile soldaţilor porniţi în urmărirea sa. Cu toate că nu se îndepărtase mai mult de două sute de metri de ei, îşi dădu seama fără greutate că le trebuiau câteva minute pentru a ajunge la vasul acesta – şi la drept vorbind de ce acesta şi nu altul?

Răsuflând adânc, încercă să-şi aerisească cât mai mult plămânii dureroşi şi să-şi recapete cât de cât respiraţia. „O capcană, aşadar! gândi Ross. Trebuia să bănuiesc. Desigur că au pus mâna pe John şi pe Stan! Au transformat jonca într-o cursă pentru proşti, în care am intrat cu capul înainte!…”

Retrăi în fugă clipele care îi precedaseră fuga.

Ce noroc că s-au mişcat prea devreme. Altfel n-aş fi scăpat niciodată! Şi binoclul!… Da, BINOCLUL?

Şi deodată înţelese: japonezii erau prea obişnuiţi cu soiul acesta de capcane pentru a putea face o asemenea greşeală! Să lase pe jos binoclul lui Stan Barett! Dar binoclul zăcea pe jos. Asta nu putea să însemne decât că lupta avusese loc cu puţin înainte.

Chester se gândi că ajunsese pesemne la joncă doar la câteva minute după prinderea sau uciderea celor doi oameni ai săi. Năvălise peste japonezi care abia mai avură timp să se lipească de pereţi.

Chester Ross îşi aminti de învălmăşeala grozavă din josul scării şi asta îi întări convingerea.

„De altfel dacă ar fi avut timp să întindă cursa după tipicul lor obişnuit, nu mi-ar fi lăsat nici o şansă de scăpare.”

Trase adânc aer în piept şi se scufundă înotând alene pentru a-şi cruţa puterile care erau pe sfârşite. Trecu pe dedesubtul bărcii următoare, mai mică decât prima şi ieşi la suprafaţă sub ochii unui puşti care începu să zbiere ascuţit.

Dar când apăru, mama sa nu văzu decât apa murdară, aşa cum o ştia încă din copilărie, tulburată, doar de câteva neînsemnate zbârcituri.

Ross ieşi la douăzeci de metri mai încolo şi îşi primeni rezerva de aer, cu capul dat pe spate şi buzele la rasul apei. Cu fiecare scufundare se apropia tot mai mult de cursul lui Irrauady. Un

curent slab se făcea simţit.

După un sfert de oră se opri să răsufle în umbra unei cârme şubrede.

Zări imediat patrulele care cotrobăiau toate bărcile. Japonezii primiseră desigur ordin să-l găsească cu orice preţ, căci se împărţiseră în nenumărate mici grupuri şi păreau că au de gând să treacă prin ciur întregul oraş plutitor.

„Dacă m-ar zări aici, îi trecu prin minte, treizeci deodată ar putea trage în scăfârlia mea. Şi oricât de neîndemânatici ar fi…”

Întoarse încet capul în toate părţile. Curentul, din ce în ce mai puternic, pe măsură ce încerca să străbată gura marelui fluviu, îl silea să se agate cu mâinile şi cu picioarele de bărcile pe care le ocolea. Câţiva birmani îl zăriseră, dar, crezând că e vorba de unul de-al lor, întorceau capul într-altă parte.

Purtat de apă, venea la vale un coş pe jumătate scufundat. Ross îl văzu în clipa în care lovea un lanţ de ancoră şi înţelese în aceeaşi clipă ce folos putea trage de pe urma acestei rămăşiţe părăsite pe firul apei.

Cumpăni cu grijă depărtarea şi timpul care îi trebuia s-o străbată pe sub apă precum şi locul unde se va afla coşul când va ieşi la suprafaţă apoi se cufundă încet.

Dintr-un sampan pe care îl goleau japonezii răsunau strigăte de împotrivire.

Se mai potoliră puţin. Atunci când unul din soldaţi îmbrânci o femeie în apă, jucându-se cu închizătorul armei sale.

Departe, spre port, se auzi răpăind o rafală în apropierea contratorpilorului avariat.

În oraşul plutitor, un coş pe jumătate strivit părea că se însufleţeşte deodată, tresărind ca şi cum s-ar fi lovit de ceva.

Ross inspira cu plăcere aerul greţos care plutea peste flotila mizeră. Putea privi în jurul său prin împletitură, fără să fie văzut.

Se apropie încet de curentul cel repede lăsându-se purtat către mal. Ridicând privirile, putea zări, agăţată parcă de pereţii văii, vila în care petrecuse o lună încheiată. Chiar în spatele vilei se întindea jungla.

Începu să înoate încet şi părăsi adăpostul amăgitor al bărcilor îngrămădite.

Pe lângă el trecu o pirogă lungă şi subţire. Pescarul nu îl luă în seamă.

„Deci tocmai puseseră mâna pe Stan şi pe Raid, ticăloşii! Dacă aş fi sosit cu zece minute mai devreme i-aş fi putut salva, îşi

spunea Ross cu ciudă... Cu zece minute mai devreme! Dar era scris să moară. Să piară acolo ca nişte şoareci!... După ce întocmiseră rapoarte PE CARE NIMENI NU LE VA CITI. Şi asta, Dale a făcut-o. Desigur că el. Pentru zece minute amărâte..."

Simţi că printre picioarele sale zvâcneşte ceva şi încercă să înoate la fel de încet. Abia după ce se pierdu în încâlceala de nepătruns a rădăcinilor copacilor de pe mal îndrăzni să iasă de sub coş.

Ajunsese în locul mlăştinos care mărginea muntele. Primele metereze coborau aproape până la apă. La trei sute de metri, peste fluviu, oraşul plutitor îşi zbârlea catargele fără pânze, răspândind un freamăt înăbuşit.

Ross contemplă o clipă priveliştea, frecându-şi îngândurat picioarele şi braţele cu muşchii obosiţi.

„... Poate că am sosit chiar la câteva clipe în urma japonezilor, poate că nu l-au prins totuşi pe Rudi, chibzui el. Mai ales că Liu trebuie să fi încercat toată dimineaţa să înţeleagă ce se petrece. Desigur că a coborât la joncă, crezând că mă va găsi acolo. Nu e NEAPĂRAT la curent cu atentatul asupra lui Kiubayashi. Poate că mai pot ajunge înaintea lor la *tranh...* Dar numai dacă urc ocolind drumul."

Încercă să se ridice, dar se clătină pe picioare şi se agăţă de o rădăcină pentru a nu se prăbuşi în noroi. N-ar fi putut spune care muşchi îl durea mai mult; era o durere care îi încingea trupul ca jarul. Cea mai neînsemnată mişcare îl făcea să gâfâie.

„Pentru Rudi! Trebuie să urc... să urc. Nu vreau să pună mâna pe el, nu, pe el, nu." se bâlbâia în timp ce urca cu greu pe stânci, zdrelindu-şi mâinile şi picioarele.

I-a trebuit o jumătate de oră să urce până la vilă. O jumătate de oră chinuitoare. Se prăbuşi lângă boschetul de unde cercetase locuinţa în noaptea debarcării sale.

Venea furtună şi cerul se făcuse plumburiu, gonind norii într-o învălmăşeală ameninţătoare deasupra Basseinului. Ross putea deosebi, în ciuda plaselor de camuflaj, cele patru ţevi ale bateriei D.C.A. din apropiere. Ceva mai încolo, drumul se încolăcea şerpuind către vale. Se deplasă puţin într-o parte pentru a putea vedea mai bine. Jos, înaintea lui, apăru un cot al drumului şi în aceeaşi clipă chipul întins de oboseală al ofiţerului se încorda; pe drumul întortocheat urcau cu greu două camioane urmate de un turism.

După ce convoiul trecu prin faţa bateriei fără să-şi

încetinească mersul, Ross înţelese că nu se putea îndrepta decât spre vilă.

Astfel răspundea la întrebarea pe care şi-o punea întruna încă de dimineaţă: locuinţa părea deci încă neocupată de japonezi. Aceştia se pregăteau s-o înconjoare şi să reînceapă ceea ce le izbutise atât de bine la joncă.

Un geam al parbrizului sclipi în soare în clipa în care unul dintre camioane coti spre creastă. Următorul îşi schimbă vitezele fiind aproape silit să oprească. Când să pornească din nou cauciucurile începură să-i patineze.

„Trei minute", aprecie Ross. „În trei minute trebuie să-l scot pe Rudi de aici!"

Simţea lipsa armei sale automate pe care o aruncase în pădure o dată cu echipamentul; făcu o sforţare uriaşă silindu-şi trupul ostenit să se ridice.

Printre pereţii de şipci împletite nu răzbea nici un zgomot. Fără a mai înăbuşi zgomotul paşilor săi pe scânduri, şchiopată până la chioşcul pătrat în care locuia împreună cu Rudi.

Zări imediat pe radio-telegrafist ghemuit lângă uşă, cu bietul său Colt în mână.

Chipul tânărului se lumină de un zâmbet când îşi recunoscu şeful.

— Dumneata erai!... Am crezut că de data asta ţi s-a înfundat! Nu te-am recunoscut din prima clipă şi...

Ross îşi ridică mâinile în faţă.

— Gata! strigă, punând capăt vorbăriei vioaie a tânărului operator. Vin japonezii! Evacuăm imediat.

Ochii albaştri-deschis ai lui Rudi se rotunjiră de uimire şi obrazul său copilăros se roşi uşor.

— Distrug aparatul?

— Aşa ţi s-a ordonat, nu!

— Dar japonezii cum...

— Chiar acum! tună Ross. Unde e Liu?

Rudi Beumann reacţiona în sfârşit şi se repezi la podea, desfăcând mai multe scânduri. Emiţătorul apăru în tocul său etanş. Îl ridică târându-l până în mijlocul încăperii.

— În odaia ei, cred. E furioasa încă de dimineaţă. O evacuăm şi pe ea?

— Bineînţeles, făcu Chester răsucindu-se pe călcâie. Deschise uşa lovind-o de perete şi se năpusti prin trecerea acoperită.

Uluit, Rudi deschise printr-un gest mecanic despărţitura

specială ce conţinea cele două plăcuţe de amathol îmbrăcate în staniol. Pe şurubul striat al contactului detonatorului erau înscrise şase cifre. Aduse reperele în faţa ultimei cifre. În felul acesta avea timp să fugă înainte de a se produce autodistrugerea postului de emisie.

Ross pătrunse în încăperea cea mare a vilei în aceeaşi clipă în care şi Liu se năpustea din odaia ei. Tânăra femeie părea complet schimbată; trăsăturile i se adânciseră, iar ochii şi mai teşiţi, zvârleau scântei din pupilele negre.

Înainte ca ea să poată deschide gura, Ross se opri brusc, în timp ce pe faţa sa năclăită de năduşeală şi de noroi apărea un zâmbet de fericire.

— Liu, în sfârşit! exclamă el. Am crezut că nu voi mai putea ajunge vreodată până aici. Eram sigur că mă vor ucide în fundul golfului…

Făcu un pas înainte şi o cuprinse:

— Japonezii sunt pe urmele noastre, Liu! Urcă spre noi. Să fugim, iute!

Văzu sprâncenele subţiri şi negre ale tinerei femei arcuindu-se pe fruntea sa netedă, trădând frământarea gândurilor de care era cuprinsă.

Mintea ei ageră ghicise repede folosul pe care îl putea trage din laşitatea lui Ross.

— Japonezii! făcu ca peste măsură de mirată. Nu se poate!

„Camioanele sosesc. Trebuie să câştig timp; altfel el mă va împuşca pe loc, gândea de sigur Liu în acea clipă. N-a priceput încă…”

Ross se îndreptă obosit spre fereastră şi, fără a se apropia prea mult, aruncă o privire către drum.

— Priveşte! Două camioane pline.

Tânăra femeie şovăi, apoi veni lângă el, ştiind prea bine despre ce convoi era vorba.

— Trebuie să te ascunzi, Chest şi tu şi Rudi.

Chester Ross dădu din cap şi se întoarse spre ea. Putea auzi acum vuietul ascuţit al motoarelor chinuite. Nu mai rămăsese decât o singură cotitură de urcat. În mai puţin de un minut soldaţii vor coborî în iureş în mijlocul gradinei.

— Să mă ascund? gâfâi el. Ne vor găsi. I-au înhăţat pe Raid şi pe Stan, îi vor face să vorbească!

— Dar nu vor putea spune niciodată unde te-am ascuns, Chest! ridică ea mâinile triumfător.

Un fior străbătu trupul ofiţerului când, în sfârşit, se încredinţa că Liu nu poartă nici o armă. Se uita rugător în ochii lui.

— Vino cu mine…

Chester se făcu că şovăie pentru a-şi ascunde bucuria că îi izbutise vicleşugul.

Tânărul operator intră ca un vârtej în încăpere.

— Uite-i! urlă el alunecând pe covor.

În încercările disperate pe care „Liu” le făcuse pentru a-l putea convinge şi pentru a câştiga cele trei sau patru neînsemnate minute care îi mai rămăseseră spre a-şi putea duce la bun sfârşit misiunea, uitase până la urmă că şi ea se putea înşela şi neîncrederea ei se risipi.

Tresări când Ross o cuprinse şi încercă să se zbată.

Îi răsuci mâinile la spate şi o împinse înainte.

— Direcţia spre potecă! îi porunci el. Rudi, treci în urmă. Postul!

— S-a făcut!

Ieşi în goană din vilă şi începu să urce povârnişul care ducea spre marginile junglei. Zgomotul făcut de camioane se auzea din ce în ce mai tare şi în fiecare clipă credea că vede apărând primii soldaţi în urma sa.

— Lasă-mă! Lasă-mă! mârâia tânăra birmană cu o voce mânioasă.

Se zbătea şi cu greu o putea ţine în frâu.

— Nu, Liu, nu vreau să te facă să vorbeşti. Ascultă-mă.

— Dă-mi drumul, strigă ea încercând să se întoarcă. Se strâmbă de durere când o strânse mai puternic.

— Ne vom ascunde, făgădui ea.

— Prea târziu. Trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. O împinse ceva mai tare pentru a o determina să sară peste un bolovan care răsărea din iarbă..

— Nu vreau! Nu vreau! zbiera ea din ce în ce mai tare, începând să presimtă ceea ce o aştepta. Le voi explica…

— Nu-i nimic de explicat de vreme ce i-au găsit pe Raid şi Stan!

Tăcu, încercând cu înfrigurare să găsească ceva de spus sau de făcut, care s-o scutească de a pătrunde în junglă, unde Ross o va ucide fără îndoială în clipa în care o va putea sili să vorbească. Căci un lucru era limpede: urma să moară.

Ross nu făcuse tot timpul altceva decât să joace teatru cu ca. Nu crezuse niciodată nimic din misiunea ei.

În clipa în care ajunseră la cărare începu să se zbată şi mai tare. Dintr-o dată lumina parcă se cernu şi aerul deveni înăbuşitor.

Rudi se caţără în patru labe, ca şi cum l-ar fi urmărit toţi diavolii din lume. Şi avea de ce să se grăbească. După ce depăşise convoiul, turismul îşi făcu apariţia azvârlind pietrişul cu roţile.

Din maşină săriră la iuţeală patru oameni şi se năpustiră asupra vilei cu arma în mână. Din urmă veneau camioanele opintindu-se la deal cu radiatoarele încinse.

Cum birmană se pregătea să strige, Ross vru s-o lovească pentru a o împiedica, dar ea se aplecă evitând lovitura; descumpănit, Chester căzu în genunchi.

Într-o clipă ea se eliberă şi ţâşni înapoi. Încercă să-i taie calea. Cu o săritură scurtă ea scăpă şi porni în goană înspre luminiş.

— Opreşte-o, Rudi!

Operatorul se retrăgea în fugă, privind peste umăr soldaţii care săreau din camioanele descoperite. Nici nu întoarse bine capul şi se pomeni trântit la pământ.

Tânăra femeie ieşi în marginea pădurii. Nimic n-o mai putea opri acum.

Ross sări asupra lui Rudi.

— Dă-mi coltul, latră el sec.

Luat pe neaşteptate, radiotelegrafistul îi întinse arma pe care n-o lăsase din mână. Ofiţerul porni în fugă în urma tinerei.

— Nu, să nu faci asta! protestă Rudi care nu înţelesese însă nimic. N-o ucide!

Ross nici nu-l auzi şi se întinse pe jos la ieşirea din pădure. Birmană cobora povârnişul fluturând din fugă braţele, pentru a atrage atenţia soldaţilor care încercuiau acum vila.

Unul dintre ei întoarse capul şi o arătă cu mâna.

Ross trase. Prea sus. Glonţul vâjâi, nebun, pierzându-se înspre port. Al doilea foc avu aceeaşi soartă.

Răsuflă încă o dată şi apucă patul pistolului cu amândouă mâinile, sprijinind ţeava pe un bolovan. Reculul îl surprinse.

Rudi se aruncă asupra lui urlând.

— Să nu faci asta! N-ai milă! N-o omorî.

Întinse mâna spre armă. Ross îl lovi cu ţeava peste obraz.

Cocoşul îi lăsă tânărului operator o dâră sângerândă pe faţă; Rudi simţea că turbează de furie.

Ross nu vedea decât silueta tinerei femei care sărea din

stâncă în stâncă, coborând spre vilă.

— Nu poţi face una ca asta, Ross! Eşti un asasin. Las-o să scape!

Arma sări de trei ori. În vale soldaţii făceau haz uimiţi. Liu se răsuci în plină fugă, ca şi cum s-ar fi împiedicat şi se rostogoli de mai multe ori pe pantă în jos.

Se ridică, cu părul său lung răsfirat pe umeri şi îşi apăsă şoldul cu amândouă mâinile, clătinându-se pe loc. Obrazul ei frumos devenise de nerecunoscut din pricina durerii cumplite, strâmbându-se sălbatic.

Răsună primul foc de puşcă. Imediat urmă o explozie seacă ce făcu să zboare în aer acoperişul chioşcului. Paiele începură să ardă, scuipând nori de fum negru şi înecăcios. Soldaţii se întoarseră, descumpăniţi.

— Postul meu, şuieră Rudi.

În aceeaşi clipă Ross apăsa ultima oară pe trăgaci. Nemişcată silueta oferea de data aceasta o ţintă sigură.

Liu se prăbuşi cu un ţipăt, tresări de câteva ori, apoi rămase nemişcată.

— Ticăloasa! scrâşni el printre dinţi. Tare aş fi vrut să te fac să plăteşti pentru moartea comandantului Evans!

Se ridică cu greutate.

— S-o ştergem acum, până nu e prea târziu, gâfâi el cu glasul întretăiat.

Rudi nu se clinti, aruncând şefului său o privire năucă plină de condamnare.

— Acum e prea târziu, spuse el încet arătând înspre soldaţii care urcau spre ei în linie de trăgători.

— Trebuie să încercăm totuşi, murmură Ross fără nădejde.

Şchiopată vreo zece metri şi se întoarse. Rudi Beumann zăcea uimit la capătul potecii, cu capul plecat. Nu îşi ridicase de jos pistolul care era, de altfel, gol.

— Vino! îl chemă Ross. Vino, îţi ordon!

— Vei plăti cruzimea dumitale, împreună cu Raid şi cu Barett! îi strigă cu dispreţ operatorul, trecându-şi, din obişnuinţă, mâna prin părul său blond şi năclăit de sânge.

— Vino! făcu rugător ofiţerul, Gândeşte-te la Sandra. Dacă scăpăm teferi am să-ţi explic... Vino Rudi!

CAPITOLUL X

Scuturat cu putere, locotenentul Chester Ross se trezi tresărind. Bărbosul care îl bătea pe umăr se strâmbă bucuros, îi puse sub nas ceasul său de mână, apoi se îndepărtă fără a spune un cuvânt.

Ross îşi frecă ochii. Hamacul de nylon pe care i-l împrumutase unul dintre băieţi se legăna alene, îl opri punând un picior pe pământ şi se întinse cu plăcere.

Starea de epuizare totală în care îl aduseseră ultimele trei zile de mers neîncetat făcea treptat loc unei sumbre moliciuni a trupului său slăbit.

Se aşeză de-a curmezişul hamacului, încercând să-şi pună cât de cât gândurile în ordine. De fiecare dată când se trezea retrăia, ca într-un coşmar, ultimele peripeţii ale evadării sale – căci se putea numi într-adevăr evadare.

Mai întâi „Liu", pe care o doborâse în iarbă, apoi japonezii care urcau ca nişte capre printre stânci. În sfârşit, fugise urmat de Rudi care îi striga dispreţul său. Alergau amândoi împiedicându-se pe rând de lianele joase şi de miile de obstacole ale pădurii.

În urma lor urmau japonezii. Aceştia câştigau repede teren. Când i-a spus lui Rudi să-l lase acolo şi să-şi urmeze singur drumul, prima rafală a automatelor Thomson izbucni ca un dementţial hohot de râs dintre ramurile uriaşe ale unui lungo[50] Nu străbătuse decât un sfert de milă de la vilă.

Primii *rangers* începuseră atunci să tragă, mai mult pentru a-i sili pe japonezi să manevreze decât pentru a-i opri. Şi fuga disperată se prefăcu în retragere.

După trei zile de mers neobositul Robsky îşi opri trupa de *guerilleros* în mijlocul unei regiuni sălbatice, împădurită şi pustie, la vest de Bassein. După patruzeci şi opt de ore niponii păreau că s-au lăsat păgubaşi, iar cercetaşii care încheiau coloana nu le mai simţeau prezenţa, în timp ce se retrăgeau din creastă în creastă.

Ross se ridică cu precauţie neputându-şi stăpâni o grimasă şi contemplă măreaţa privelişte ce se întindea în faţa ochilor săi.

Jungla unduia cât vedeai cu ochii. Lanţul munţilor Arakan se

[50] Lungo – denumirea locală a unei specii de palmier, (N. T.).

ridica aproape vertical dintr-o mare de smarald, sfârtecând-o cu nenumăraţii săi dinţi de fierăstrău.

Făcu câţiva paşi ascultând oceanul care măcina prăpastia de la picioarele sale. Se întorcea una dintre patrule. Uniformele oamenilor erau pătate de năduşeală la subţiori. Unul după altul căzură, istoviţi, la pământ. Doar subofiţerul se îndepărtă pentru a da raportul.

— *Hey!* Chest! A sosit clipa cea mare!

Robsky plesni cu laba sa uriaşă umărul lui Ross, gata să-l arunce în prăpastie.

Se retrase fără voie un pas înapoi, cu inima bătând nebuneşte. Timp de o clipă se şi văzuse rotindu-se în cădere şi apoi strivit, la două sute de metri mai jos, în apele înspumate.

Ridică chipul cu dezgust caraghios.

— „El” e aici?

— Trebuie să sosească; cam asta e ora „Lui”. Ar fi mai bine să nu scapi trenul!

Robsky arătă cu ţeava automatului său o potecă ce abia se putea distinge, prăbuşindu-se în pantă abruptă către o plajă cu stânci negre. Cei doi bărbaţi începură să coboare în tăcere, prinzându-se de rădăcini şi de smocuri de iarbă. Sub tălpile lor se rostogoleau pietrele care, sărind peste marginea prăpastiei, cădeau sfărâmându-se pe malul stâncos.

După vreo zece minute Bill Robsky îşi şterse fruntea cu pălăria sa cu boruri mari, apoi îşi petrecu Thomsonul pe spate pentru a fi mai liber în mişcări.

— N-aş fi crezut niciodată că este aşa de greu, gâfâi ol aruncând asupra oceanului o privire încărcată de ură şi unde mai pui că am spus băieţilor să pregătească drumul!

Rânji.

— Mă întreb doar cum a putut trece un R.C.-9[51] pe aici!

— Ai oameni pe potriva ta, te-am pizmuit totdeauna pentru acest lucru, Bill!

Îi spuse prieteneşte Ross, sărind pe o creastă înclinată.

Cizmele sale de pădure îl împiedicau să alunece şi, lăsându-se pe genunchi, se opri pe o margine mai sigură.

— Înţelegi, urmă el, mi-e greu să nu-ţi spun. Fără băieţii tăi, aş fi acum într-o pivniţă din oraş, cu câte şase ţepi de bambus arzând sub fiecare unghie!

Robsky scoase un mârâit nedesluşit şi se apropie de

[51] R.C.-9 – post de emisie portabil cu rază mare de acţiune, (N.A.).

camaradul său.

— Orice ai spune, a fost totuşi curată tâmpenie să coborî până la vilă împreună cu băieţii tăi, încheie Ross.

— Numai cu o parte din ei! corectă cu mândrie *rangerul,* ridicând un deget. Şi numai cu voluntari!

— Cum ţi-a venit ideea asta ţicnită? Pentru că după lovitura asupra lui Kiubayashi…

Robsky cuprinse apa sclipitoare a golfului cu privirea sa cenuşie.

— Nu ştiu dacă mă înţelegi, mi-ar fi părut rău să mori supărat!

Împinse o piatră cu vârful piciorului şi încruntă sprâncenele stufoase.

— Tu n-auzi nimic?

Ross ascultă o clipă, cu nasul ridicat spre cerul strălucitor. Doar briza dinspre larg foşnea printre ierburile uriaşe şi apleca vârfurile copacilor într-o lungă unduire mătăsoasă.

— Nu, hotărî el sprijinindu-se cu amândouă mâinile pentru a coborî o treaptă.

Robsky îl aşteptă să treacă, apoi îl urmă.

— Spune, Chest, mi-ai făgăduit câteva lămuriri… ultima oară când am avut răgazul să ne spunem câteva cuvinte.

— Este o poveste încurcată, mârâi Chester coborând pe şezut vreo zece metri. O poveste urâtă în care Rudi, Stan, John şi cu mine eram condamnaţi dinainte, DE DOUA ORI! N-am înţeles lucrul acesta decât după un timp. În linii mari era vorba să aruncăm cu praf în ochii japonezilor pentru a-ţi îngădui ţie să găseşti un loc pentru băieţii tăi şi să-ţi poţi pregăti în linişte transmutările. Cu alte cuvinte să le punem un „T[52]”.

Robsky alunecă peste o stâncă. Trecu repede pe lângă Chest şi se înfundă într-un morman de crăci încâlcite.

— Continuă! îi spuse el.

— La început era destul de simplu: Japonezii pun mâna pe reţeaua Parang-Sud. Prima mişcare: lichidarea în masă. A doua mişcare lasă un post de emisie pentru a ademeni vreun american sau doi. Pun în vilă o birmană în slujba lor, semănând oarecum cu cea adevărată, pentru eventualitatea unei identificări fotografice.

— Aveai o fotografie a ei! spuse Robsky ieşind dintre

[52] Manevră care constă în a întinde o perdea de fum în urma unităţilor navale, ceea ce le permite să se îndepărteze fără a fi observate, (N.A.).

vreascurile sale.

— M-am înşelat; semăna grozav, ţinând seama că un apusean neobişnuit deosebeşte cu greu pe asiatici – pe scurt, pun postul în funcţiune după ce au aflat codul şi orele de emisie, schingiuind fie pe doctor fie pe fiica lui Wong-Hinh. Nu scăpăm prilejul şi trimitem un comando, nu pentru a instala o baliză-radio, aşa cum se ştia, ci pentru a pregăti pătrunderea unei unităţi de gherilă.

— Adică tocmai treaba pe care o fac eu... Atenţie! Cei doi bărbaţi se aruncară la pământ în clipa când peste ei trecu un avion de vânătoare pe care nu-l auziseră apropiindu-se.

Aripile sale cu cercuri sângerii sclipeau deasupra golfului. Zbura aproape la aceeaşi înălţime cu vârfurile munţilor.

— La naiba! Un *Zeke!* bolborosi Robsky care se înfundase iar în grădina sa de spini. Şi încă unul nou-nouţ! S-ar spune că băieţaşii ăştia devin nervoşi!

— Între noi fie vorba, au şi de ce, de când l-am ciuruit pe şeful lor iubit!

Pilotul apleca aparatul când pe o aripă când pe cealaltă pentru a privi pe rând coasta şi marginile văilor.

— Ia te uită, face recunoaştere la joasă altitudine, observă Chester Ross făcând un salt până la camaradul său. Asta miroase de la o poştă a A.S.R.[53] sau poate că mă înşel!

Bâzâitul se pierdea treptat, răsunând un timp prin văi.

Cei doi rămaseră nemişcaţi un minut, apoi ieşiră dintre tufişuri.

— Şi pe urmă? întrebă Robsky.

— Şi pe urmă a fost ucis Evans. Statul-major interaliat a găsit că gluma e de prost gust şi a hotărât să trimită un scufundător. Partea japoneză şi-a zis: na fost prea rău, dar vom face şi mai bine. Americanii nu sunt complet lipsiţi de spirit critic: vor închide cişmeaua. Şi atunci îi vom pune să ne facă singuri jocul. Pentru asta eu îmi instalez reţeaua. Ei îşi spun: cât timp îl vom avea pe tâmpitul ăla acolo sus, vom şti precis tot ce au aflat americanii despre Bassein. De aici şi până la a „orienta” observaţiile mele, ale lui John şi ale lui Raid, precum şi de a truca rapoartele doctorului, nu mai e decât un pas.

„Între timp descopăr că pur şi simplu frumoasa Liu dispăruse. Intru în încurcătura asta otrăvită în care nu mai crede nimeni, pentru a-i induce în eroare.”

— Reacţia comandamentului japonez era cât se poate de

[53] A.S.R. – Recunoaştere antisubmarin (din avion), (N.T.).

logică, judecă Robsky în timp ce ridica spre cer o privire bănuitoare.

— Tocmai pe logica asta s-a bazat Dale.

Trecură împreună peste o râpă. Cu palmele însângerate se opriră pe o ieşitură formată prin eroziune în mijlocul căreia se afla o scobitură adâncă.

Se pregăteau să coboare mai departe, când Robsky scoase o înjurătură:

— Fir-ar…! Uite-l că se întoarce!

Cei doi bărbaţi se trântiră în scobitură, urmărind zborul aparatului. Vânătorul nipon făcuse un larg înconjur şi se întorcea acum cu motoarele aproape închise, la rasul apei.

— Blestematul! scrâşni Bill Robsky. Şi mai face şi pe nebunul… De-ar avea o pereche de *F-4 Corsairs* în spinare… Ia spune, Chest, parcă ar căuta ceva, nu ţi se pare?

— Doar o întoarcere obişnuită din patrulare. Face economie de benzină.

„Tigrii noştri zburători” sunt departe, de asta umblă aşa nestingheriţi.

Priveau împreună umbra în formă de cruce a *Zeke*-ului desprinzându-se pe fondul albastru-azuriu al oceanului.

— Şi cum ţi-ai dat seama că Liu dispăruse?

— Încă înainte de plecare o cunoşteam foarte bine pe fata aceasta. Pe ea şi restul reţelei.

— Prin Dale?

— Bineînţeles. Ca niciodată, englezii s-au arăta mai presus de aşteptări, foarte binevoitori, iar I.S.[54]-ul nu a ascuns nimic. Liu avusese un fiu cu un ofiţer englez…

— Nu era măritată!

— Întocmai. Ştii că tatăl ei făcea pe gentlemanul. Pesemne că n-a fost prea bucuros când i-a adus copilul-minune din Anglia la… terminarea studiilor! La trimis la fosta sa soţie, îi strica reputaţia!

— Deci pe băiat îl chema Wong. Englezii n-au vrut să spună nimic în legătură cu el. Dar eu bănuiesc de ce… Un foarte bun mijloc de convingere pentru a o face pe Liu să intre în reţea, nu găseşti?

— Astea sunt lucruri care nu se spun, bineînţeles. Mai ales pe cale oficială.

— În felul acesta nimeni n-a ştiut nimic despre copil. Şi presupun că, torturând-o pe Liu, japonezilor nici nu le-a trecut

[54] Intelligence Service – Serviciul secret britanic, (N.T.).

prin gând s-o întrebe dacă are un copil – de altfel de ce ar fi făcut-o! Şi nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că frumoasa mea Liu nu ştia că are un fiu!

Ross a lăsat să se scurgă câteva minute pentru ca Robsky să fie pătruns de vorbele sale, apoi continuă, privind mereu în urma avionului care se pierdea în depărtare.

— Pentru a fi sigur, am înscenat toată povestea aceea cu debarcarea în timpul nopţii. Dale ştia. De altminteri el a prevăzut eventualitatea. Aştept comandoul-fantomă împreună cu Liu, prevenită din ajun şi iată că ne cade în spate un convoi japonez de încercuire; m-am prefăcut că înţeleg că e vorba de un convoi obişnuit care foloseşte drept măsură de apărare pasivă dispersarea. Trebuia să le fac pe plac. Efectul n-a întârziat Liu face o criză de nervi.

— Doar era spioană!

— Dar nu mai puţin femeie. Şi nu e prea plăcut să fii împuşcat de ai tăi. Şi eu am făcut în aşa fel să treacă CU ADEVĂRAT prin cea mai mare spaimă a vieţii sale.

— Ingenios, încuviinţă Robsky care mai încerca cu ochii pe jumătate închişi să distingă vânătorul pe cerul fără nori.

— Fără a mai pune la socoteală o greşeală enormă: susţinea că nu-l cunoaşte pe Ong Loy, cel care urma să-i aducă pe Evans şi pe băieţii săi la locul cu pricina. Dar mai târziu mi-a spus că fusese ucis. Cum a aflat? Spunea că îl văzuse mort pe plajă!

— Cred că putem merge mai departe, spuse Robsky măsurând cu privirea cât le mai rămânea de coborât. Ticălosul e departe de Tomahawkul nu aşteaptă.

Inspiră adânc la ieşirea din scobitură şi se lipi de peretele muntelui.

— Şi ce amestec are doctorul în toată afacerea asta? Cel pe care l-ai văzut era cel adevărat, nu?

— Da. Cârpit cu grijă pentru a-şi putea juca rolul şi probabil abia scăpat de plutonul de execuţie al lui Okamura, cu promisiunea de a se reîntoarce dacă nu face treabă bună. Am avut de-a face cu Ho Nien prizonier. Un biet om, destul de inteligent pentru a-şi da seama că este oricum condamnat. Japonezii nu l-au lăsat în pace, nici măcar zece minute; a trebuit să apară unul dintre ei pentru „a scurta” discuţia! În orice caz a avut îndrăzneala să mă facă să înţeleg în mod discret că Evans era american şi că voi sfârşi ca el. Asta n-o voi uita!

— Curajos din partea lui. Şi cu păcăleala? Cum a fost?

— Oh! O glumă destul de bună, menită să ne dea impresia unui trafic foarte mare între Bassein şi Mandalay, cu mari transporturi de camioane acoperite, cu siluete sub plase de camuflaj şi cargouri pe jumătate goale. Scopul acestei înscenări: pentru a înnebuni, desigur, pe statisticienii noştri în privinţa armamentului şi a efectivelor debarcate pe frontul din Birmania.

Pentru a ascunde că nu se mai pot aproviziona decât cu picătura! Fără a mai pune la socoteală că Unchiul Sam ar fi putut bănui pe englezi că falsifică situaţiile pe care ni le trimit.

— Înţeleg, spuse Robsky fluierând de admiraţie. Sări peste o ultimă bârnă, alunecă câţiva metri şi se opri pe plaja de nisip întunecat şi zgrunţuros.

Chiar şi apa părea de cerneală. Ridicând ochii zări la două sute de metri deasupra sa creasta zdrenţuită profilându-se pe cer.

— Brrr! se înfiora Chester venind lângă el. Locul ăsta mă înfioară.

— Aici nu ne vor căuta japonezii. Dar spune-mi când ai aflat că ai picat într-o capcană, de unde ai ştiut că nu te vor curăţa pe loc.

— Eu n-am ştiut. Dale a ştiut-o pentru mine! Ticăloşii erau foarte interesaţi să mă păstreze teafăr. Din pricina marelui folos pe care îl aveau de pe urma mea; ar fi fost păcat să mă ucidă!

— Frumos! Înţeleg acum de ce nu le-ai spus şi băieţilor tăi!

Un zâmbet mâhnit trecu o clipă peste chipul descărnat al lui Ross în timp ce se îndrepta spre un tufiş des de pe plajă.

Bill Robsky mută Thomsonul pe celălalt umăr.

— Şi de ce am primit ordinul să-ţi trec comanda în afacerea Kiubayashi?

— Asta ţi-a stat în gât, nu? chicoti Ross.

— Totuşi e simplu. Ţi-am mai spus că fusesem sacrificat de două ori. Dale nu e nebun. Şi nici ceilalţi. Liu ştie prea bine că într-o zi îi vor prinde pe băieţi într-un singur laţ. Oricum, povestea cu generalul punea punct la toată aventura. Dale omoară doi iepuri dintr-o singură lovitură: îmi ordonă să comand ambuscada, lucru care îţi dă ţie răgazul să te retragi la timp şi să aştepţi la adăpost momentul de a interveni direct.

Chester îl ghionti pe Robsky pe când ajungeau la tufiş. Câţiva oameni erau aplecaţi asupra unui emiţător a cărui antenă se pierdea în frunziş.

Nu departe de ei, aşezat pe o piatră mare, Rudi fuma visător cu privirile îndreptate spre larg.

— S-a aşezat pe fundul apei, anunţă operatorul.

— De mult timp? întrebă Robsky cu voce dogită, ca în zilele lui bune.

— A trebuit să înceteze emisiunea din pricina unui *Zeke.* A transmis că este gata să primească pe cei doi scufundători prin sas[55].

Un *ranger* îl ajută pe Ross să-şi încingă Davis-ul cu circuit închis; Rudi şi-l pusese pe al său. Robsky se prefăcea că nu-i vede pe cei doi echipându-se.

— Azimut doi-cinci-zero, la o milă depărtare; veţi da drept peste el, şopti unul dintre oameni, petrecând lui Ross o busolă cu baie de ulei peste încheietura mâinii.

Auzind clipoceala pe care o stârnea Rudi intrând în apă, Robsky se apropie de Ross cu mâna întinsă. Chipul său încordat nu trăda nici o bucurie.

— Ai noroc că te întorci, Chest, mare noroc!

— Aproape că-mi vine să cred că l-am furat! Dale nu-mi lăsase prea mult noroc la plecare.

Cineva deşurubă ventilul detentorului. Ross trecu tubul inelat al muştiucului peste gluga neagră a costumului său.

— Aş vrea să-mi regăsesc echipa de scufundători, Bill, mărturisi clătinând capul. Ce vrei, n-am fost niciodată un adept al masturbaţiei intelectuale!

Îndoi genunchii, prinse muştiucul în gură şi se aruncă în apă fără a mai privi înapoi.

Prin apa limpede se putea vedea până la o distanţă de peste cincisprezece metri şi scafandrul de luptă regăsi senzaţia ameţitoare de a pluti lipsit de greutate.

Se lăsă în picaj vreo zece metri şi se întoarse pe spate, ca să poată vedea oglinda suprafeţei.

Deasupra lui Rudi Beumann înainta ritmic cu largi mişcări de foarfecă, cu braţele desfăcute de-a lungul trupului.

Ross ridică mai mult capul şi i se păru că zăreşte umbrele lui John Raid şi Stan Barett care, de la marginea nedesluşită a orizontului său, îl urmăreau cu învinovăţirile lor mute.

„Niciodată n-am fost mai scârbit!” îşi spuse el.

„O izbândă splendidă!” îşi spunea cu mândrie căpitanul Dale, care, în postul central de la *Tomahawk,* se pregătea să deschidă

[55] Sas – compartiment între două uşi etanşe prin care scafandrii autonomi pot intra şi ieşi dintr-un submarin în imersie, putând fi şi folosit pentru evacuare în caz de avarie, (N. T.).

triumfător uşa blindată a sas-ului.

„Sandra! Sandra, în sfârşit vin la tine!” îşi spunea într-una Rudi Beumann, beat de fericire.

Părul său blond, care îi crescuse în plete, flutura în apa limpede.

În fortăreaţa Tuyang-Hong, colonelul Tanake, sprijinit de doi ofiţeri, se apropia şchiopătând de pat. Depuse sabia cu mânerul încrustat cu aur între degetele înţepenite ale şefului său – aşa cum se cuvine unui samurai căzut pe câmpul de luptă.

Pe malurile râului Chindwin, un soldat din regimentul *Chindit* completa sârguincios o pagină de caiet. Wong Hinh scria fiicei sale Liu.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....4
CAPITOLUL II.....21
CAPITOLUL III.....34
CAPITOLUL IV.....48
CAPITOLUL V.....61
CAPITOLUL VI.....76
CAPITOLUL VII.....89
CAPITOLUL IX.....109
CAPITOLUL X.....122
CUPRINS.....131